

HET GEHEIMENIS BABYLON

A. E. KNOCH

Het geheimenis Babylon

*"En al zou ik alle geheimenissen doorzien...
maar had ik de liefde niet, dan was ik niets."*
IKor.13:2.

A.E. Knoch

Stichting Da-ath

Colofon

Oorspronkelijke titel:
The Mystery of Babylon
A.E. Knoch

Gepubliceerd in Unsearchable Riches VIII-IX
In PDF: www.concordant.org

© Concordant Publishing Concern (CPC),

Vertaling: Jan Koolen
M.m.v.: Marijke v.d. Wijngaarden

Redactie: Date Gorter
Uitgave: Stichting Da-ath, da-ath.nl

Schriftelijke toestemming: CPC
Omslag: EON, Evangelie Om Niet
Foto cover: © Jamoimages via Canva.com

ISSN: 2772-8811
NUR 707

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	6-10
Prelude	11-13
Hofmaken en winnen	14-17
Zijn jaloersheid	18-22
De tien stammen	23-25
Belofte van aanvaarding	26-28
Juda	29-31
De wet op jaloersheid	32-34
De bruid van het Lammetje	35-48
Hooglied	49-59
De stad Babylon	60-70
De vrouw in de efa	71-77
De openingen	78-85
Het geheim van het wilde beest	86-97
De drie oostelijke beesten	98-107
Babylon de wetsovertreder	108-122
Het geheim van de stad	123-130
De ondergang van Babylon	131-135
Andere brochures uitgave Stichting Da-ath.	136-144

VOORWOORD

Babel betekent letterlijk: *in-desintegratie*.¹ Dit beschrijft niet alleen de stad en haar geheim goed, maar ook de kennis in het christendom over dit onderwerp. Luthers veroordeling van de RK kerk was sterk gekleurd door zijn pogingen om aan te tonen dat zij de vrouw van Openbaring 17 is. Veel protestantse richtingen volgden dit en zeggen dat Rooms-Katholicisme *het geheimenis Babylon* is. In het verval van het protestantisme hebben zij, die daartegen opstonden, dit weer tegen het protestantisme gebruikt. Zij bestempelen de protestantse gemeentes als dochters van Babylon. Sommigen gingen nog verder en beweren dat alles buiten hun eigen gemeenschap Babylon is. Als deze beschuldigingen door de Schrift onderbouwd konden worden, zou geen enkele heilige zichzelf kunnen bevrijden van associatie met Babylon, of haar akelige lot kunnen ontvluchten! Zo is de leer over Babylon gereduceerd tot iets absurds. Het is een angel van lasterlijke tongen geworden, die eigen heiligheid trachten te verkondigen door anderen te kleineren.

Als het ons doel was om in deze studie dit scheldwoord *Babylon* op enkele van onze tegenstanders te plakken, dan zouden wij niet gewetensvol aan iemand kunnen vragen om tijd te verspillen met het lezen van deze studies. Wij zijn overtuigd door veel arbeid en studie van de Schrift, dat de geest die dit woord gebruikt en aanmoedigt om het op andere groepen te plakken, niet de geest van Christus is. En dat zulke interpretaties in strijd zijn met Zijn Woord.

¹ Unsearchable Riches, XLVIII, blz.69, *bbl* = in-desintegration

Als wij het *geheimenis*, verbonden met Babylon voorlopig even buiten beschouwing laten, is het ons overduidelijk geworden, dat Babylon *niet* Rome of Jeruzalem of een andere stad is, maar *Babylon*. De bewijslast ligt niet bij ons. *God* zegt Babylon en wij geloven dat Hij verwijst naar de stad in Sinear. Als Hij een andere stad bedoelt, moet dit door de Schrift worden aangetoond. En er moet dan een bevredigende reden worden gegeven voor het noemen van een andere plaats onder deze naam.

Het *geheimenis* Babylon wordt voorgesteld onder het beeld van een ontrouwe vrouw (grote hoer). Het wordt algemeen erkend dat zij tegengesteld is aan de trouwe vrouw. Het feit dat de christenheid denkt dat de gemeente *de bruid van Christus* is, is de bron van vele verkeerde toepassingen van het geheimenis van Babylon. Als de gemeente de trouwe vrouw is, dan is Babylon de valse vrouw en moet zij gevonden worden in de valse, afvallige systemen die overvloedig aanwezig zijn.

Ten eerste moeten wij zien wie de bruid van het Lam is. Daarom moeten wij het onderwijs over de vrouw van Jahweh overwegen. Nadat wij hebben gezien hoe Hij haar heeft veroverd en voor zich gewonnen, en hoe Hij, ondanks haar ontrouw, Zichzelf voor haar bewaart en Zijn huwelijksbeloften belooft te vernieuwen, dan zijn wij bereid in te zien dat, aangezien de vrouw niemand anders kan zijn dan de natie Israël, de bruid uit dezelfde natie komt. *De bruid is Gods uitgekozene, het trouwe Israël.*

Als wij Hooglied willen begrijpen, moeten wij kort de betekenis voor ons thema ervan bespreken. Wij zullen ook

die gedeeltes bekijken die meestal dienen als bewijs, dat de huidige gemeente de bruid is. En wij zullen proberen aan te tonen dat wij een nauwere, meer dierbare plaats hebben: het *lichaam* van Christus.

Om beter te verstaan welke tegenstelling in Openbaring tussen het trouwe Jeruzalem en het valse Babylon bestaat, kijken wij naar de *openingen* van Openbaring.

Dan, na een kort overzicht van Babylon in het verleden, zullen wij trachten aan te tonen, dat net zoals Jeruzalem het huis van het trouwe Israël zal zijn, Babylon in de toekomst het toevluchtsoord van het ontrouwe Israël is. Daar zullen rijkdom en weelde van de Hebreeuwse, zeer bekwame kooplieden, de Joden die de wereldfinanciën beheersen, samenkomen om de grootste commerciële hoofdstad van de aarde te bouwen. Met hun rijkdom zullen zij een *koninkrijk over de koningen der aarde* hebben. De *obligaties* die de natiën zo graag verkopen, zullen door de geld uitlenende Jood worden gekocht. En in hun handen zullen zij heel andere *obligaties* worden. De natiën zullen zo zwaar in de schulden raken bij de verachte woekeraars dat zij, wanneer zij zich in Babylon verenigen, in staat zijn het financiële beleid van al hun schuldenaren te dicteren.

Jahweh heeft Israël een koninkrijk over de andere natiën beloofd, maar wij kunnen gerust zijn dat Hij nooit van plan was dat zij dit zouden verkrijgen door dergelijke middelen - zonder Zijn Messias en Zijn genade. Het koninkrijk van Babylon is valse vervulling van Zijn beloften aan Zijn trouwe volk. De ware vervulling zal de bruiloft van het Lam zijn, tijdens de duizend jaar.

Misschien zal het meest interessante hoofdstuk een bespreking zijn van de relatie van de Joden tot de huidige Europese strijd (1914-1918), waarbij wordt getoond hoe dit onvermijdelijk leidt tot de nationale faillissementen met rijke Joden als hun schuldeisers. Ook de gevolgen voor de Oosterse kwestie zijn belangrijk. Het leidt ongetwijfeld tot de ontwikkeling en herstel van de verlaten maar vruchtbare vlakten van Sinear. Maar ook van de oude stad Babylon, zodat deze opnieuw in het centrum van de wereldpolitiek en religie komt. Het is alsof wij het gordijn zien opgaan voor de volgende, de meest stormachtige en verschrikkelijke akte in het drama van de geschiedenis van deze aarde. En wij haasten ons om deze artikelen te publiceren, opdat, voordat wij klaar zijn, onze studie van de profetie geen terugblik op de geschiedenis wordt.

Groot Babylon, het meest verfoeilijke van alle verzet tegen Gods koninkrijk, wordt snel een feit. Zij zal spoedig haar trotse hoofd oprichten in een uitdagende houding tegenover Jahweh. Maar haar kortstondige grootheid zal een plotseling en wanhopig einde vinden, want sterk is de Heer God die haar richt.

Moge het ons voorrecht zijn om met Hem mee te leven, en ons deel te zien in Zijn hand in de verschrikkelijke tijden die komen. En moge het ons ertoe aanzetten de genade te waarderen die ons ervan verlost, wetend dat wij niet bestemd zijn tot verontwaardiging². Tijdens de weeën en het leed van de aarde zullen wij de verlossing en de eonische³ heerlijkheid met onze gezegende Heer genieten.

² Grieks: *orgè*, vaak als *toorn* vertaald, is Gods *verontwaardiging*.

³ Grieks: *aiōnion*, wijst op een tijdperk, *aiōn*. Een periode met een einde, net als het Hebreeuwse *olam*, vertaling: *eon*, *eonisch*.

De citaten uit de Griekse Schrift (NT) zijn genomen uit de concordante vertaling van de heilige Schrift (zie da-ath.nl voor de brieven van Paulus).

Deze studie werd voor het eerst gepubliceerd tijdens de grote oorlog⁴. Aangezien alles later de gepresenteerde interpretatie heeft bevestigd, werd het niet nodig geacht de tijdsaanduidingen te veranderen.

⁴ De 1ste wereldoorlog, 1914-1918

PRELUDE

Hij die alles voor Zichzelf heeft geschapen, ontwierp banden om hun schoonheid aan Zich te binden. Gezegd zijn de familiebanden - vader en moeder, echtgenoot en echtgenote, of kind en ouder, want in elk van hen kunnen wij een afbeelding van Hemzelf en van Zijn verschillende volkomenheden zien.

Als onze Vader heeft Hij Zich verplicht ons te voeden en te onderhouden, raad te geven en te leiden, te corrigeren en te disciplineren. Hij vervult al die functies, die een aardse vader slechts zwak kan nabootsen. Wij zijn *Zijn* kinderen. Geen moederlijke zorg kan aan de Zijne tippen.

Hoe wonderbaar is de geestelijke overeenstemming en harmonie die Zijn werken onthullen! Overal zijn gebroken en dissonante akkoorden, maar wanneer zij op Hem zijn afgestemd, elk op zijn ware plaats, is er muziek voor Zijn oor en het onze. Kinderen in blijmoedige gehoorzaamheid aan de zachte regels van de ouders; echtgenotes in liefdevolle onderschikking aan hun echtgenoten; en mannen die hun echtgenotes liefhebben zoals zij zichzelf liefhebben - hoe aangenaam is dat alles!

Als onze harten bij deze harmonie stilstaan, zien wij Zijn hart onthuld. Al deze fijne deugden zijn uit Hem. De stralenkrans van heerlijkheid van God kroont alles. Het verandert aardse banden in het fijnste goud. Het kleine kaarslicht dat nauwelijks door de duisternis heen kan dringen, wordt door deze goddelijke alchemie omgevormd tot de schittering van Zijn heerlijkheid.

De voornaamste en liefste aardse relatie is wat twee harten tot één smeedt - de huwelijksband. Bestaat er een hoger geluk op aarde dan dit? Welke nauwere band van

liefde heeft de aarde ooit gezien? En kunnen wij hierin een afbeelding van Hemzelf vinden?

Het liefdesverhaal van Jahweh⁵

Ja, ook Hij, zoals geliefden doen, heeft één gekozen om van Hem te zijn; en meer dan alle aardse geliefden dat kunnen, lokt en wint Hij haar voor Zichzelf. Hoe kostbaar moet zo'n thema zijn! Geen enkel verhaal op aarde beroert het hart zoals dat van *liefde*. Hoe aangrijpend moet dan het verhaal van Jahweh's liefde zijn!

Springt ons hart niet op als wij Zijn uitgekozene zien in de hartstocht van de eerste liefde, verheugd door Zijn aanwezigheid en Zijn overvloed! Maar dan, helaas, hoe triest om haar hart koud te zien worden en zich te zien afwenden van Hem. Zij verliet Hem, werd ontrouw; tot zelfs een hartverscheurende scheiding. Zij werd eenzaam en verlaten om haar zonden; Hij wacht in geduldige trouw op de dag van herstel!

Dit zijn verdrietige taferelen; maar de somberheid wordt groter als wij die valse vrouw stoutmoedig de plaats en het deel zien opeisen dat Hij voor haar reserveert. Zij tart Hem schaamteloos: *Ik zit als koningin en ik ben geen weduwe; en rouw zal ik nooit zien!* ^{Openb.18:7} En als de dreigende duisternis wordt doorbroken door de bliksem van Zijn verontwaardiging, kunnen wij dan niet het vreugdevolle koor bijvallen terwijl zij hun zang van gericht zingen? *Halleluja!* ^{Openb.19:1-2}

Maar vreugde zoals deze vergeten wij snel als wij Zijn bruid weer zien, niet langer eenzaam en verlaten, maar met vernieuwde jeugd, getooid in haar prachtige bruiloftskleed

⁵ De vierletterige Naam in vertalingen als: 'de ENE'. HEERE, HERE, HEER, de Eeuwige vertaald. *Jahweh* lijkt de beste optie.

van het zuiverste wit met glinsterend goud, onder Zijn glorieuze huwelijksbaldakijn. Dan zal zij reageren zoals in de dagen van haar jeugd en uitbreken in gezang. Toch keren onze ogen zich af van de schoonheid, die Hij haar gaf. Wij zien Hem, en wij fluisteren tot ons hart en zeggen:

*Zoals de bruidegom zich verheugt over de bruid,
Zo zal jouw Elohim⁶ zich over jou verheugen* ^{Jes.62:5}

⁶ Elohim, EL en Eloah zijn drie titels die altijd met ‘God’ vertaald worden. EL = Beschikker, Onderschikker, Plaatser. Elohim is meervoud; het drukt uit, dat de geest van zowel EL als Eloah werkzaam is. Eloah = Onderschikker-waarts, wijst op de activiteit van Christus tijdens Gods plan van eeuwen (eonen).

HOFMAKEN EN WINNEN

*...het verbond dat Ik met hun vaderen heb
gesloten op de dag dat Ik hen bij de hand nam om
hen uit het land Egypte te leiden; welk Mijn
verbond zij braken, hoewel Ik een echtgenoot
voor hen was, spreekt de Heer^{Jer.31:32}*

*En daar zal zij antwoorden zoals in de dagen van
haar jeugd; Zoals op de dag toen zij opkwam uit
het land Egypte^{Hos.2:15b}*

Liefde verlangt ernaar zich te tonen in bijzondere, moedige, toegewijde daden. Welke vurige minnaar heeft niet verlangd om de held te zijn in een spannend tafereel, zijn leven aan de voeten van zijn geliefde te leggen, en een blijvend zegel op zijn loyaliteit te drukken? Zo won Jahweh Zijn vrouw. De bittere slavernij in Egypte bracht Zijn macht en majesteit voort. Met overladen harten zagen zij de Egyptenaren aan de kust van de zee en barstten uit in gezang tot Hem:

*Wie is als U, o Jahweh, onder de machtigen?
Wie is als U, glorieus in heiligheid,
Vreze wekkend in lof,
Wonderen doende?
U strekte Uw rechterhand uit,
De aarde verzwolg hen.
U hebt in Uw goedertierenheid het volk
geleid dat U hebt verlost.
U hebt hen geleid in Uw kracht tot
Uw heilige woonplaats^{Ex.15:11-13}.*

*"Jullie hebben gezien," zei Hij,
"wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan en
hoe Ik jullie op arendsvleugels heb gedragen en
jullie bij Mij heb gebracht." Ex.19:4.*

Zijn machtige daden zijn in het zicht van allen gedaan - zowel voor de Egyptenaren als voor de Zijnen. Hij verheerlijkte Zichzelf in het zicht van allen; maar voor de één was het pad dat Hij maakte de weg van vrede. Voor de anderen was het de weg van verontwaardiging. Gericht was de achtergrond die de wonderen van Zijn goedheid aan de zonen van Israël uitdrukte. Zijn sterke arm onthulde Zijn hart van liefde.

Maar *Hij stuurde hen niet weg*; Hij *bracht* ze niet alleen uit Egypte; niet alleen de woestijn in - maar tot *Zichzelf*. Hij had ze in Egypte *bezocht*; maar nu *woonde* Hij onder hen. En Hij woonde in hun midden. Kunnen wij hierin niet het verlangen van Zijn hart zien? Wat zoekt Hij anders dan haar antwoord? Met een overvloeiend hart zingt zij:

*Ik zal zingen voor de Heer, want Hij
heeft machtig overwonnen.
Het paard en zijn ruiter heeft Hij
in de zee geworpen.
Jahweh is mijn kracht en mijn lied,
En Hij is mijn redding geworden* Ex.15:1-2

De hartstocht van de eerste liefde! Steeds keert Zijn hart in latere dagen hiernaar terug. Zijn hart is nooit tevreden met minder dan dit - haar eerste, vurige liefde.

*Ik herinner mij uw genegenheid van jouw
jeugd, de liefde van jouw bruidsdagen,
Toen jij Mij volgde in de woestijn, in
een land dat niet bezaaid was*^{Jer.2:2}

*Toen Ik jou voorbijging, en jou aankeek, zie,
jouw tijd was de tijd van liefde, en Ik spreidde
Mijn mantel over jou uit, en bedekte jouw
naaktheid; ja, Ik zwoer jou, en ging een
verbond met jou aan, zegt Adonai⁷ Jahweh;
en jij werd van Mij. Toen waste Ik jou met
water; ja, Ik waste jouw bloed geheel van
jou af, en Ik zalfde jou met olie.*

*Ik bekleedde jou ook met prachtige kleding
met geborduurde kleding, en schoeide jou met
dassenhuiden, en omgorde jou met fijn linnen,
en bedekte u met zijde. Ik tooide jou ook met
sieraden, en deed armbanden om jouw handen,
en een ketting om jouw hals.*

*En Ik zette een juweel op jouw neus, en
oorbellen in jouw oren, en een prachtige kroon
op jouw hoofd. Zo werd jij getooid met goud en
zilver en jouw kleding was van fijn linnen, en
zijde en geborduurd werk. Jij at fijne bloem,
honing en olie, en jij was buitengewoon mooi,
en jij bloeide op tot een koninkrijk.*

*En jouw roem verspreidde zich onder de natiën
vanwege jouw schoonheid; want die was
volmaakt door Mijn schoonheid, die Ik op
op jou had gelegd, zegt Adonai Jahweh*^{Ez.16:8-14.}

⁷ Adonai is Hebreeuws; meestal is dit als He(e)re/Heer in de reguliere Nederlandse vertalingen weergegeven.

Wonderlijk wijs is al Gods handelen! Hij *weet* niet alleen alles, maar Zijn daden worden geleid door Zijn liefde en kennis. *Voor alles is een tijd en een plaats, voor ieder doel onder de hemelen.* ^{Pred.3:1} In de natuur brengt elk seizoen de eigen bijzondere vruchten voort. Het leven van de mens is verdeeld in seizoenen; de kindertijd, de jeugd en de volwassenheid. De overgang naar volwassenheid verloopt via de deur van de liefde. Toen Israël op het punt stond volwassen te worden, was dat het geschikte moment voor Hem om haar tot Zich te nemen. Toen sloten zij een verbond; zij beloofde gehoorzaamheid en onderschikking. Hij verbond Zich ertoe haar lief te hebben, te zegenen.

Welke natie was zo groot dat zij verordeningen had die zo rechtvaardig waren als de onderwijzing (wet) die Hij haar gaf? Zo waste Hij haar van de onreinheid van de omringende natiën schoon. Hij gaf haar gerechtigheid als kleding. Het is liefde die geeft. Zo gaf Hij overvloed van alle goede dingen aan haar. Hij verhief haar in de ogen van de andere natiën. En al haar schoonheid kwam van Hem. Was zij zwak? Hij was haar kracht. Was zij ziek? Hij was haar Genezer. Was zij hardnekkig en krom? Hij was haar Gerechtigheid. Wat had Hij nog meer kunnen doen om haar naar Zich toe te trekken?

ZIJN JALOERSHEID

*want de liefde is sterk als de dood,
jaloersheid is wreed als het graf;
de kolen ervan zijn kolen van vuur,
een vlam van Jahweh.* ^{Hoogl.8:6}

*want jaloersheid is de razernij van een
sterk man; daarom zal hij niet sparen op
de dag van wraak. Hij zal geen losgeld
aannemen; en hij zal niet tevreden zijn,
al geef je veel geschenken* ^{Spr.6:34-35}

Het felst van alle vurige hartstocht is jaloersheid. Je kunt verdragen dat je kind gekoesterd wordt door een vreemdeling; zelfs dat jouw zoon de weldaad van een ander ontvangt; maar jouw *vrouw* - *dat* is iets anders.

De vrouw moet zich alleen op haar man richten en de man op zijn vrouw. De onzichtbare boeien van dit grote morele decreet binden niet alleen de mens, maar omvat ook lagere schepselen. Het brengt zegen aan ieder, die dat gehoorzaamt. Maar voor de ongehoorzamen is het een hevig woedend, verterend vuur. De heerlijkheid van God eist dit omdat het ons de kennis van Zijn wegen onthult. Het is de jaloersheid in Zijn hart voor Zijn volk dat Hij liefheeft. Zelfs toen haar ziel nog verzadigd was met Zijn gaven, keerde haar hart zich echter van Hem af. In plaats van op Zijn arm te leunen, nam zij de arm van Egypte. In plaats van Hem aan te roepen op het moment van gevaar, vroeg zij de hulp van Assyrië. Als dwaze vrouw probeert zij de gunst van de omringende natiën te zoeken en ruilt de sieraden in die Hij haar gaf om haar voor zich te winnen.

*En Ik zal jou richten zoals vrouwen die overspel
plegen en bloed vergieten worden gericht, en
Ik zal jou richten in woede en jaloersheid.* Ez.16:38

De tien stammen maakten zich hier zeer schuldig aan. Zo keerde Hij de minnaars die zij achterna zat, tegen haar. Zij lieten haar verwilderd, naakt achter, als bespottelijke aanfluiting. Al haar genoegens waarmee zij haar geliefden verleidde, werden haar afgenomen. De kleren van schande en schaamte namen nu de plaats van helder linnen en mooie zijde in. Haar kroon was kaalheid, haar gordel zwakte. Triest was haar toestand inderdaad, maar alleen zo kon de felheid van Zijn jaloersheid gestild worden.

*Zo zal Ik Mijn woede op u doen rusten, en
Mijn jaloersheid zal van u wijken en
Ik zal rustig zijn en niet meer boos* Ez.16:42

Toen, in haar verlatenheid, haar harde hart nog steeds hongerig was naar haar geliefden, zei zij: "Ik zal mijn geliefden achternagaan, die mij brood en water geven, wol en vlas, olie en drank". Toen zei Hij:

*Zie, Ik ga uw weg met dorens omheinen en
Ik zal haar met een muur omgeven, zodat
zij haar paden niet zal kunnen vinden.
Zij zal haar minnaars najagen, maar
hen niet inhalen, hen zoeken, maar hen
niet vinden. Dan zal zij zeggen:
Ik ga, ik keer terug naar mijn eerste Man.
Want toen had ik het beter dan nu.
Zij erkent echter niet dat Ik het ben Die*

haar gegeven heeft het koren, de nieuwe wijn en de olie, dat Ik het zilver en het goud voor haar vermeerderd heb, dat zij voor de Baäl gebruikt hebben.

Daarom keer Ik terug en neem Ik Mijn koren weg op zijn tijd, en Mijn nieuwe wijn op de daarvoor vastgestelde tijd. Ik ruk Mijn wol en Mijn vlas weg, waarmee zij haar naaktheid moet bedekken.

Nu dan, Ik zal haar schaamte ontbloten voor de ogen van haar minnaars, en niemand zal haar uit Mijn hand redden.

Ik zal al haar vreugde doen ophouden, haar feesten, haar nieuwemaansdagen en haar sabbatten, ja, al haar feestdagen.

Ik zal haar wijnstok en haar vijgenboom verwoesten, waarvan zij zegt: Die vormen voor mij het hoerenloon dat mijn minnaars mij gegeven hebben. Maar Ik zal er een woud van maken en de dieren van het veld zullen ervan vreten.

Ik zal haar de dagen van de Baäls vergelden, waarop zij reukoffers aan hen bracht.

Zij tooide zich met haar ring en haar halssieraad en ging achter haar minnaars aan, maar Mij vergeet zij, spreekt Jahweh. Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden, en naar haar hart spreken Hos.2:5-13 hSV

Wanneer een man een vrouw heeft genomen en met haar getrouwd is, en het gebeurt dat zij geen genade in zijn ogen vindt, omdat hij iets schandelijks aan haar heeft gevonden, en hij haar een scheidbrief

*schrijft en die in haar hand geeft, en haar uit zijn
huis wegstuurt* ^{Deut.24:1 hSV}

*En Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het
afvallige Israël overspel had gepleegd, haar
weggestuurd had en haar een scheidbrief
gegeven had, dat haar trouweloze zuster Juda
niet bevreesd werd. Zij ging ook zelf hoererij
bedrijven* ^{Jer.3:8 hSV}

Hoe ernstig is de gedachte, dat God ervoor koos Zijn
gedachten op deze manier te openbaren over hen die Hem
verlaten. De Bron van alle vreugde en het begin van elk
genot verlaten, naar anderen gaan voor voldoening die
alleen *Hij* -Jahweh- kan geven!

Onder mensen wordt dit helemaal geen zonde geacht;
onder Zijn heiligen wordt het als kleinigheid gezien; maar
voor Hem, in vurige jaloersheid, is het dé misdaad der
misdaden, de top van de piramide van zonde.
Hij heeft het genadige besef bewaard, dat er gefluisterd
wordt over zulke schandelijke daden (hoewel dit in deze
laatste dagen ook niet meer zo is), zodat de betrokkene
gebrandmerkt wordt. Dan wordt zij gemeden door ieder
die nog een vonk van morele deugd in zich heeft. En nog
steeds, als in de dagen van onze Heer, toen zij de vrouw
van zo'n gruwelijke misdaad beschuldigden, inderdaad op
heterdaad, kon Hij hen terechtwijzen en antwoorden:

*Hij die zonder zonde is onder jullie,
laat hem de eerste steen werpen.* ^{Joh.8:7}

Die arme vrouw was Israël in de nabijheid van haar God; schuldig aan de daad die zij zo in haar veroordeelden. Maar erger nog, zij hadden dat nooit gedacht! Dat zij, moreel, oprecht en verfijnd, zelf onderhevig waren aan zo'n zware beschuldiging.

DE TIEN STAMMEN

Toen zei Jahweh tegen mij:

Ga opnieuw, heb een vrouw lief die een bekende liefheeft, en een overspelige is, zoals de liefde van Jahweh voor de zonen van Israël, die zich tot andere elohim wenden en houden van rozijnenkoeken.

Dus kocht ik haar voor vijftien zilverstukken, en een homer gerst: en een halve homer gerst. En ik zei tegen haar: Veel dagen zul jij blijven als de mijne, en jij zult niet hoererij bedrijven, en jij zult niet van een andere man zijn; en ook ik zal niet bij jou komen.

Want de zonen van Israël zullen vele dagen blijven zonder koning en zonder vorst, en zonder offer, en zonder altaar, zonder efod of Urim en Thummim. Daarna zullen de zonen van Israël terugkeren, en Jahweh hun Elohim zoeken, en David hun koning; en zij zullen Jahweh vrezen en Zijn goedheid in de latere dagen. Hos.3:1-5 (CV)

De "verloren tien stammen" zoals men hen ten onrechte noemt, zijn niet buiten het zicht van Jahweh geraakt. Zij zijn geen koninkrijk, want zij hebben noch koning, noch vorst. Alle rituelen waarmee zij Jahweh aanbaden, zijn van hen weggenomen. Maar in dit alles houdt Hij haar voor Zichzelf. Geen ander kan haar aanraken. Zij dwaalden zelfs af toen zij Zijn huis en weldaden deelden. Maar nu

zij weggestuurd zijn, is Zijn goddelijke kracht erop gericht om haar vrij te houden van andere goden.

En Hij heeft Zichzelf verplicht om op haar te wachten! Hoe wonderlijk is dit: terwijl Hij haar voor Zichzelf bewaart, bewaart Hij Zichzelf voor haar! Hij heeft Zijn woord gegeven. Geen ander kan de plaats van Israël in Zijn genegenheid innemen. ^{Hos.3:3}

Elke zegen die Hij hen beloofde, zal Hij nog vervullen; niet alleen in geest, niet deels. Niet naar de maatstaf van mensen, maar in geest en letter naar de volheid van Zijn hart. Niets van al Zijn goedheid en genade en alle zegen waarmee Hij Zich verbond hen te zegenen, zal ontbreken:

*want de genadegaven en roeping
van God zijn onberouwelijk* ^{Rom.11:29}

Hun zegen was nationaal, en in de toekomst zal heel Israël gered worden. De zegen die op de natiën is gekomen, is totaal anders in *karakter, reikwijdte, bestemming*. In Israël zal zegen op aarde zijn, overvloedig, in geestelijk opzicht, maar ook voor al wat de ziel graag wil.

De zegeningen van de natiën zijn thans in Christus geestelijk, onzichtbaar, maar niet voor het geloof. Israëls positie zal hoofd van alle natiën zijn. Zij zal over heel de aarde regeren. Degenen onder de natiën die geloven, zijn onderworpen aan de bestaande overheden. De zegen van Israël is op aarde in hun zielen. Die voor het lichaam van Christus is te midden van de hemelingen, door de geest.

En zo, terwijl Gods zegen voor de natiën op geen enkele manier de zegen van Zijn aardse volk verdringt,

vernietigt of vermindert, staat Zijn trouw (boven alles uit) niet ter discussie. Israël wordt gepresenteerd als een vrouw die, door het verbond, figuurlijk "één vlees" met Hem wordt - de nauwste aardse band. Maar in de hemelse sfeer is er nu geen vrouw, maar een Man: en wij zijn leden van het lichaam van Christus.

De zoon van Nebat bracht Israël tot zonde. Hij verliet de wet van de Heer en heel Israël met hem. Jeruzalem werd veracht en Samaria werd hun hoofdstad. Afgoderij heerste aan alle kanten.

Zo voerde de koning van Assyrië Israël weg naar Assyrië en zette hen in Halah en in Habor aan de rivier Gozan, en in de steden van de Meden; omdat zij de stem van Jahweh hun Elohim niet gehoorzaamden, maar Zijn verbond en al wat Mozes, de dienaar van Jahweh, gebood, overtraden, en niet wilden horen of doen ^{2Kon.18:11-12}

Zo is Israël verstoten en weggestuurd. De tien stammen werden *Lo-Ruchama*: Zijn barmhartigheid verliet haar. Zij werden *Lo-Ammi*, Hij weigerde hun God nog te zijn.

*want zij is niet Mijn vrouw;
noch ben Ik haar Man* ^{Hos.2:2}.

BELOFTE VAN AANVAARDING

Zij zeggen: Als een man zijn vrouw verstoot en zij van hem weggaat en de vrouw van een ander wordt, zal hij dan naar haar terugkeren? Keer toch naar Mij terug, zegt Jahweh ^{Jer.3:1; zie Deut.24:1-4}

In voorbije dagen pleitte Hij bij haar in Zijn liefde. Zijn barmhartigheid overstroomde Zijn rechtvaardige en heilige wet, die hen afsneed. Maar zij wilde niet luisteren naar Zijn smekingen. De wet is heilig, rechtvaardig en goed. Onder de wet kan zij nooit opnieuw van Hem zijn. Zij had zich aan andere goden verbonden. En zoals een verstoten vrouw die de vrouw van een ander geworden is, niet opnieuw vrouw van haar eerste man kan worden, zo kon zij ook onder de wet niet opnieuw van Hem zijn. Zolang de wet heerst, moet dit zo zijn. Maar God is hoger dan de wet die Hij gaf. Hij is meer dan heilig, meer dan rechtvaardig, meer dan goed. God is genadig. En wie zal de grenzen van genade bepalen?

De man is het hoofd van de vrouw - hij is haar heer. Sinds de overtreding in Eden moeten de dochters van Eva onderschikkend zijn. Waar liefde heerst - waar de man gehoor geeft aan de oproep zijn vrouw lief te hebben - is het strenge decreet ver van pijnlijk. Hoewel het verborgen ligt in het hart, hoeft het zich nooit in woord of blik te openbaren. Gelukkig zijn zij, die Hem kennen Die het zo bepaalde. Zij buigen niet als slaven, maar met aangename opgewektheid als Gods uitgekozenen.

In de dagen van eerste liefde, toen Egypte nauwelijks uit zicht was, gaf Hij Zijn wet. De autoriteit die Hij toen uitoefende werd passend getoond door de naam die Hij aannam - Baäli - Hij was hun Heer.

Maar wanneer Hij hen weer tot Zich herstelt, zal de wet in hun harten worden geplant en vrijwillige gehoorzaamheid opwekken. Liefde zal de troon bestijgen en regeren - dan zal zij Hem niet langer Baäli noemen, maar met de tedere naam - *Ishi* - mijn echtgenoot. En opnieuw zal Hij haar tot Zich nodigen.

Keer terug, afvallige zonen, zegt Jahweh, want Ik bezit jullie; En Ik zal jullie nemen, één uit een stad en twee uit een familie, en Ik zal jullie naar Sion brengen. En Ik zal jullie herders geven naar Mijn hart, die jullie zullen voeden met kennis en verstand. En het zal geschieden, wanneer jullie toenemen en vruchtbaar zijn in het land, dat in die dagen, zegt Jahweh, men niet meer zegt: 'De ark van het verbond van Jahweh'. En het zal niet meer in hun hart opkomen; noch zullen zij het zich herinneren; noch zullen zij het missen; noch zal een ander gemaakt worden ^{Jer.3:14-16 (CV)}

Terwijl de tien stammen Lo-Ammi waren, ontving Juda barmhartigheid.

En het aantal van de zonen van Israëel zal worden als het zand van de zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden dat in de plaats waar tot hen gezegd werd: 'Jullie zijn niet mijn volk', daar zal gezegd worden: 'Jullie zijn de zonen van de levende EL' ^{Hos.1:10}.

En toen Hij in de dagen van Zijn vlees kwam, sprak Hij van andere schapen die niet van deze stal waren. En Hij,

als Opperherder, wijst Petrus aan om hen te weiden. In Petrus' pastorale brief schrijft hij over hen:

*..die eens geen volk waren, maar nu volk
van God zijn; die geen barmhartigheid
hadden ontvangen, maar nu barmhartigheid
ontvangen* ^{1Petr.2:10.}

JUDA

De hoogmoedige Assyriër wist niet dat God Israël in zijn hand had gegeven, maar verhief zich tegen de God van Israël. Zo stuurde hij een boodschap naar Hizkia, koning van Juda, waarin hij zei:

Laat jouw Elohim, op Wie jij vertrouwt, jou niet bedriegen door te zeggen: 'Jeruzalem zal niet in de hand van de koning van Assyrië worden overgeleverd' ^{2Kon.19:10 (CV)}

Maar Jahweh antwoordt:

Omdat jouw zeuren tegen Mij en jouw zelfgenoegzaamheid tot in Mijn oren is gekomen, zo zal Ik Mijn haak in jouw neus en Mijn bit in uw lippen zetten, en Ik zal u terugsturen langs de weg waarover jij gekomen bent ^{2Kon.19:28 (CV)}

En nogmaals:

En Ik zal deze stad beschermen, om haar te redden om Mijnentwil, en omwille van Mijn dienaar David ^{2Kon.19:34}

En het geschiedde die nacht, dat de boodschapper van Jahweh uitging en in het kamp van de Assyriërs honderd vijftigduizend man sloeg; en opstaand vroeg in de morgen zie, al hun dode lichamen. En Sanherib, de koning van Assyrië, keerde terug en woonde in Nineve ^{2Kon.19:35,36}

Want toen Jahweh geen genade meer wilde betonen aan Israël, had Hij gezegd:

En Ik zal barmhartig zijn over het huis van Juda, en zal hen redden door Jahweh, hun Elohim, en zal hen niet redden door boog, noch door zwaard, noch door strijd, noch door paarden, of ruiters ^{Hos.1:7}

Was Juda beter dan Israël, dat Hij haar zo zou belonen? Toen Zijn gericht over Israël nog zichtbaar was voor Juda, klonk Zijn klacht:

En toch, voor al dit alles heeft haar verraderlijke zuster Juda zich niet met heel haar hart tot Mij gekeerd, maar slechts schijnbaar, zegt Jahweh. En Jahweh zei tegen mij: Afvallig Israël heeft haar ziel meer gerechtvaardigd dan verraderlijk Juda ^{Jer.3:10-11}.

Al kleed jij je in karmozijn, al tooi jij je met gouden sieraden, al omcirkel jij jouw ogen met make-up, tevergeefs zul jij je mooi maken; jouw minnaars zullen jou verachten, zij zullen jouw ziel zoeken ^{Jer.4:30}

Ons eigen hart zou suggereren dat Juda in Zijn huis mocht blijven om enige deugd of rechtvaardigheid van haarzelf; zodat zij het strenge gericht van Israël niet verdiende. Dat was echter niet zo. Juda was slechter dan Israël. Toch verstootte Hij haar niet. De straf van 70 jaar ballingschap bracht slechts tijdelijk herstel. Maar nog voor de dagen van

de profeten ten einde kwamen, zien wij haar lager dan ooit. Haar hart was ver van Hem, hoewel zij probeerde de uiterlijke vorm vast te houden. Alle aanklachten tegen haar ontkende zij.

*Ik heb u liefgehad, zegt Jahweh. Toch zeg jij:
waarin hebt U ons liefgehad?* ^{Mal.1:2}

*Want Jahweh, de Elohim van Israël, zegt dat
Hij het verstoten haat* ^{Mal.2:16}.

Er bleef niets anders over dan haar te beproeven volgens de wet van jaloersheid.

DE WET OP JALOERSHEID

*Dan zal de man zijn vrouw naar de priester brengen.
En de priester zal haar naderbij brengen en voor
Jahweh stellen: En de priester zal heilig water nemen
in een aarden vat en van het stof dat op de vloer van
de tabernakel ligt, zal de priester nemen en het in
het water doen: En hij zal de vrouw het bittere water
laten drinken* ^{Num.5:14-24}.

Jahweh daalde af en woonde onder hen in menselijke gedaante. Hun hart was zo ver van Hem verwijderd dat zij Hem niet eens herkenden. In hun harde, koude hart wantrouwden zij Hem. In plaats van het verlangen van hun hart bij Hem zoeken, verzamelden zij de zegeningen elders, die Hij hen overvloedig wilde laten genieten. Dit was het, wat het vuur van jaloezie aanwakkerde.

*Wie in Mij gelooft, zei Hij, uit zijn binnenste
zullen stromen van levend water vloeien* ^{Joh.7:38}

De kostbare, uitstromende geest was Zijn geschenk aan allen die Zijn woord ontvingen. Maar helaas! Van degenen die luisterden, geloofden maar weinigen! Dus ging Hij naar de Olijfberg om in het vroege ochtendgloren terug te keren en bij de tempel te onderwijzen. Toen kwamen de Schriftgeleerden en Farizeeën, in al hun ongelovige trots en hoogmoedige arrogantie. Zij konden de geest die Hij gaf, met zijn kostbare verkwikking, zelf niet uitdragen. Vervuld van haat, afgunst en onenigheid, haasten zij zich in hun gericht door een vrouw voor Hem te brengen van wie de schuld openlijk in het zicht van allen ontdekt was. zij brengen haar bij Hem in de hoop te bewijzen dat Zijn

genadige zegen in strijd was met de wet van Jahweh - die zij de wet van Mozes noemden. En toen ging de Heer, zich bewust van de ware, innerlijke staat van hen met wie Hij te maken had, én Zijn eigen goddelijkheid, verder met een zeer betekenisvolle handeling. Hij bukt zich en schrijft met Zijn vinger op de grond⁸, maar antwoordt met geen woord.

Maar laten wij eens vragen, wat is Israëls situatie nu? Waren zij niet blind voor eigen schuld? Ontkenden zij die niet? Zo handelt de Heer in Zijn grote jaloersheid hier met hen zoals Hij hen door Mozes in de wet onderwees. Hij doet hen het bittere water van jaloersheid drinken. En zij ontdekken zelf dat, in de ogen van God, hun schuld veel groter was dan die van deze vrouw. Door te ontkennen dat zij Hem verlieten en Zijn jaloersheid over hen, maakten zij de inzetting noodzakelijk die Hij hen ooit had gegeven.

De priester vermengde de vervloekte aarde vanuit de aanwezigheid van God met levend water. Zo bukte Hij, en vermengde Zijn woorden (van God) met de vervloekte aarde. Zonde is niet alleen blind maar ook waanzinnig. En zij dringen bij Hem aan. Moet de wet niet vervuld worden? Aangezien zij erop staan, geeft Hij wat zij eisen. Weer bukt Hij en schrijft. Maar zij zullen het niet begrijpen en dus geeft Hij het bittere water in hun handen:

*Laat degene onder jullie die zonder zonde is,
eerst een steen op haar werpen* ^{Joh.8:7}

Hoe doet het hun buik opzwellen en hun dij rotten! De pijn van een beschuldigend geweten verdreef hen, veroordeeld.

⁸ Mogelijk verwijzing naar Jer.17:13 'wie afwijken, zullen in de aarde geschreven worden'

Maar de vrouw, duidelijk schuldig in de natuurlijke sfeer, ontvangt Zijn gezegende woord in al zijn zuiverheid. Niet het bittere water, maar de onvermengde stroom van genade en liefde.

*Ook Ik veroordeel jou niet! Ga heen!
Zondig vanaf nu niet meer!* ^{Joh.8:11}

Haar aanklagers zijn veroordeeld, maar zij, wél schuldig, wordt direct vergeven. Enkele keren vergelijkt Hij hen met een boos en overspelig geslacht. ^{Matt.12:39,16:4; Mark.8:38.} Niet alleen boos, maar schuldig aan die misdaad die alleen degenen die in de huwelijksband zijn, kunnen begaan. ^{Rom.7:3.} Ja, voor Hem betekende het veel meer om haar liefde te verliezen dan getuige te zijn van hun boosheid. De vrouw die het bittere water van jaloesheid dronk en schuldig werd bevonden, werd tot vloek onder haar volk. Zo werd ook Juda tot vloek en spreekwoord onder de natiën.

DE BRUID VAN HET LAMMETJE⁹

Wie is de bruid? Johannes de Doper, de vriend van de Bruidegom, zal ons helpen deze vraag te beantwoorden. Hij introduceerde zijn discipelen bij de Bruidegom toen hij tegen hen zei:

*Zie, het Lam van God, dat de zonde
van de wereld wegneemt!* ^{Joh.1:29}

En de volgende dag, toen hij Jezus zag wandelen, zei hij: *Zie, het Lam van God!* En de twee discipelen die hem hoorden, verlieten Johannes en volgden Hem. Enige tijd later, toen Johannes op de hoogte werd gebracht van het effect van de bediening van zijn Heer, herinnerde hij hen eraan: *Jullie zijn zelf getuigen dat ik zei:*

*Ik ben niet de Christus, maar ik ben voor Hem
afgevaardigd. Wie de bruid heeft, is de Bruidegom.
Maar de vriend van de Bruidegom, die erbij staat
en Hem hoort, verheugt zich zeer om de stem van
de Bruidegom. Deze vreugde van mij dan, is vervuld.
Hij moet groeien, ik echter minder worden* ^{Joh.3:28-30}

Wie de bruid heeft: de bruid was vanaf het eerste begin van de bediening van onze Heer in beeld. Het trouwe, kleine groepje dat zich om Hem heen verzamelde, was begin en vertegenwoordiger van die gezegende groep, de bruid van het Lam. Johannes introduceert Hem onder dit beeld. Als het Lam van Jahweh, de vervulling van de schaduwoffers onder de wet, bedekt Hij niet slechts hun

⁹ In Openbaring is het niet Lam, maar *arnion*, Lammetje (29x)

zonden, maar draagt die volledig weg. De vrouw van Jahweh was de hele natie. De bruid van het Lam is exclusiever. Alleen zij die door liefdevolle banden van verlossing met Hem verbonden zijn, kunnen aanspraak maken op een aandeel in deze gelukkige groep. Laten wij het kostbare niet missen, dat schuilt in de naam die Hij haar geeft: niet *vrouw*, maar *bruid*.

Het is niet slechts hervatting van de oude relatie die zo rampzalig eindigde omdat zij het verbond waarin zij was getreden, niet kon vervullen. Het is een nieuw begin, een verbintenis, niet gebaseerd op wederzijdse geloften, maar op het bloed van het Lam.

De natie in het algemeen was een *boze en overspelige generatie* geworden ^{Matt.12:39; 16:4}, ontrouw aan Degene aan Wie alle loyaliteit van hun hart verschuldigd was. Een overblijfsel reageerde op Zijn uitnodiging, en alleen die rest werd Zijn bruid.

De eerste van de zeven tekenen, of "wonderen", in het verslag van Johannes is de bruiloft in Kana, Galilea. Dat het als *teken* wordt benoemd, is op zich al voldoende om aan te geven dat het een diepere betekenis had dan wat oppervlakkig uit het verhaal blijkt. Het feit dat de moeder van Jezus daar was, kan goed de natie voorstellen waaruit Hij voortkwam. Het gebrek aan wijn vertelt ons dat alle vreugde van Jahweh's verloving was verdwenen. Alles wat zij over hadden, was de formele ceremonie van de wet met zijn kringloop van reiniging en verontreiniging. Dat was te zien in de zes stenen waterkruiken, maar zelfs deze waren leeg en machteloos om te zuiveren. Is dit niet een treffend beeld van de natie zoals het in de dagen van Zijn bediening was? En juist een dergelijke toestand biedt aan Hem de kans om Zijn heerlijkheid te laten zien.

In het koninkrijk, wanneer de bruiloft van het Lam met de bruid Israël plaatsvindt, zal Hij de wet in hun harten schrijven. Hij verandert dat van een streng, onbevredigend en onmogelijk gebod in een hartelijk te genieten voorrecht. Tot nu toe was haar functie om te reinigen; dan, wanneer zij geen reiniging meer nodig hebben, zal het omgezet worden in overvloedige vreugde. Israëls waterkruiken waren leeg. De handelingen tot reiniging deden zij wel, maar er was geen water. Dan zal er niet alleen reiniging zijn. Maar er zal overvloed aan vreugde vloeien uit de heilige bronnen: het hart. Maar ook de waardering voor de zegeningen van buiten zal vreugde brengen. De wet, geschreven in hun hart, zal dan het hart van God en de mens verheugen.

Het was de gewoonte om een ceremoniemeester bij een bruiloft te hebben, een betrouwbare vriend, die de leiding had over het feest. In tegenstelling tot de rest van de gasten kon hij zich niet veroorloven om zich te buiten te gaan. Hij was verplicht om nuchter en ingetogen te blijven. Daarom kon hij de kwaliteit van de wijn goed beoordelen. De ceremoniemeester merkte de uitstekende kwaliteit op van het water dat door de Heer in wijn veranderd was.

Zo zal het dan ook met het volk van Jahweh zijn. De vreugde van het verleden zal worden overschaduwd op die dag, wanneer het bruiloftsfeest van het Lammetje hun hart duizend jaar zal vervullen.

Mensen zetten in het begin hun beste beentje voor en hun vreugde eindigt in hartzeer en hoofdpijn. Jahweh bewaart de beste wijn tot het laatst. Wanneer de bruiloft

van het Lammetje komt, zal het vreugde brengen die tot dan toe niet gesmaakt en onbekend was.

Terwijl Johannes de dooper de bruid voorstelt aan de Bruidegom, geeft Johannes de apostel ons in Openbaring uitgebreide details over de bruid zelf. Inderdaad, als wij de drie voorvallen waarin hetzelfde woord vertaald wordt als *schoondochter* ^{Matt.10:35; Luk.12:53} buiten beschouwing laten, is Johannes de enige die de bruid noemt, net zoals Paulus de enige is die iets te zeggen heeft over het lichaam. Is het niet zeer gepast, dat de discipel die Jezus liefhad, die op Zijn borst leunde tijdens het avondmaal, terwijl zijn bediening belast is met de boodschap: *God is liefde* - is het niet juist, dat *hij* de toekomst van zijn volk schetst onder dit liefdevolle beeld? De bruid wordt tweemaal gezien. Eerst bij het omverwerpen van het grote Babylon, en haar bruiloftsfeest begint. De festiviteiten duurden doorgaans zeven dagen of twee weken, het hare zal waarschijnlijk het hele millennium duren ^{Op.19:7-9}.

In onze studie van het geheimenis van Babylon is het van het grootste belang dat wij het Israëlitische karakter van de bruid van het Lammetje duidelijk begrijpen. De bruid is de ware, Babylon de valse natie. Deze contrasten zullen duidelijker worden wanneer wij Babylon zelf en haar plaats in Openbaring bestuderen.

Wie vasthoudt aan de onschriftuurlijke gedachte, dat de gelovigen uit de natiën in het huidige beheer¹⁰ de bruid vormen, *moet* wel in de valse kerk Babylon zien. Babylon zelf zal nooit goed worden begrepen tot wij de plaats erkennen, die Jahweh aan Zijn getrouwen in Israël gaf. Er

¹⁰ Beheer, Grieks *oikonomia*, vaak met *bedeling* vertaald. Het huidige beheer is dat van genade, van het geheimenis. ^{Ef.3:2,9}

was een tijd dat de kerk zich alle zegen toe-eigende, die ooit aan Zijn uitgekozen volk was beloofd. Maar de kerk heeft zich niet verrijkt door Israël te beroven; zij verloor eerder dan dat zij iets won. Door Israëls aardse, materiële voorrechten te stelen, verloor zij de waardering voor haar eigen geestelijke zegeningen. Door te beweren dat zij de bruid is, verloor zij de zegen van het lichaam-zijn.

Het beste beeld van de bruid wordt ons gegeven in de slotvisioenen van Openbaring. Gedurende duizend jaar feestvieren is de bruiloft van het Lammetje gevierd en nu wordt de bruid naar haar eonisch huis gebracht. De vorige dingen zijn voorbij en alles wordt nieuw gemaakt. De heilige stad met haar *choepa* of huwelijksbaldakijn, ^{Jes.4:5} gevormd door de wolk van Zijn aanwezigheid, het heilige offer met haar prachtige tempel, het heilige land van de gelukkige, heilige natie; alles wordt overspoeld door het zuiverende vuur waar heel de aarde door zal gaan. ^{2Petr.3:10}

Maar uit dit alles komt een nieuwe aarde voort, waar alle schaamte en verdriet van de vroegere aarde afwezig zijn. God 'tent' te midden van de mensheid. De bruid is vreemd genoeg niet in beeld als Johannes voor het eerst de nieuwe aarde ziet. Maar het eerste dat zijn aandacht trekt, is haar afdalen uit de hemel. Een prachtige stad, het nieuwe Jeruzalem. Zij is versierd met alle pracht en praal van een oosterse bruid. Zij daalt neer uit de hemel naar haar plaats op aarde. Dit is de stad waar de heiligen in Israël allemaal naar hebben verlangd. Zelfs Abraham keek verder dan het land naar die stad van God. Het is zeker een hemelse stad, en toch bevindt zij zich op aarde.

De zeven schalen worden uitgegoten over het afvallige Israël. Babylon valt onder de zevende schaal ^{Op.16:19}. Eén van de hemelse boodschappers, die de schalen van Zijn verontwaardiging uitgiet, zal de beker van zegen uitgieten. Hij toont Johannes de bruid, de vrouw van het Lammetje.

Vandaag¹¹ wordt Jeruzalem, ondanks al zijn ellende en verval, door zeer velen *Al Quds* genoemd, 'de heilige'. Hoeveel waarachtiger zal deze titel zijn in de dag van de Heer, wanneer de bellen van de paarden de inscriptie van de hogepriester dragen: *Heilig voor Jahweh!* ^{Zach.14:20}

Maar zo'n heiligheid wordt volledig overvleugeld door het nieuwe Jeruzalem, stralend met de kristallijne glans van de heerlijkheid van God. Het heeft de zon niet nodig, want het Lam is haar lichtbron. Het heeft ook geen heiligdom meer nodig, want Hij is Zelf haar tempel. Zijn licht is zo helder, dat de geredde natiën in Zijn licht zullen wandelen. Zij zullen hun heerlijkheid erin brengen. De troon van God en het Lam zullen het de hoofdstad van de nieuwe aarde maken, het centrum van het bestuur van alle aardse soevereiniteit. Er is geen reden om te twijfelen aan de beschrijving van dit beeld. Het beeld ligt in het woord *bruid*. Het is geen letterlijke vrouw, wel een letterlijke stad. Elk detail van haar heerlijkheid is letterlijk, maar tegelijk representatief voor hogere, morele heerlijkheden.

De fundamenteën bestaan uit prachtige edelstenen van verschillende kleuren en schitteringen. Maar er wordt ons gezegd dat zij de namen van de twaalf apostelen van het Lam dragen. Zo wordt de aandacht gevestigd op kostbare kwaliteiten; die zijn de basis van het karakter van de bruid, zoals aangegeven door de twaalf apostelen.

¹¹ In de periode 1910-1920.

De poorten bestaan elk uit één enkele parel. Zij dragen de namen van de twaalf stammen. Nu is de poort in het oosten niet alleen middel van toegang of uitgang, maar ook plaats van autoriteit en macht. De parels symboliseren zonder twijfel de macht die de stammen over de natiën uitoefenen.

Wij wenden onze aandacht af van deze heerlijkheden en richten ons *op de identiteit van de bruid*. Wie is zij? Is zij, zoals uit eerdere studies bleek, de trouwe, door Hem uitgekozen natie, verheven tot de top van haar eonisch geluk? Of hebben wij hier aanwijzingen dat zij bestaat uit heiligen uit de natiën die zijn verzameld tijdens de afval van Israël in de huidige tijd van genade?

Er is niets in de beschrijving van de bruid te vinden wat suggereert, dat aan de natiën die plaats wordt toegekend. Wanneer over natiën wordt gesproken, bevinden die zich *buiten de stad*. Zij wandelen in haar licht. Zij brengen hun eer en heerlijkheid naar binnen. Als er geredden uit de natiën *in* de stad zijn, kunnen wij niet zonder meer spreken van natiën *buiten* de stad. ^{Op.21:24}

In feite wijzen de structuur, symboliek en inscripties naar de geliefde natie, aan wie deze stad beloofd is. Het wordt *het heilige Jeruzalem* genoemd. Welk volk had ooit recht op die heilige stad, behalve Israël? Wij, gelovigen in deze tijd van genade, hebben geen belofte van een plaats op aarde. Ons is een hemelse bestemming beloofd. De stad heeft een hemels karakter, maar haar plaats is op aarde.

Op de poorten staan de namen van de twaalf stammen. Waar zouden wij deze twaalf stammen plaatsen, anders dan in de stad, waar de poorten aan hén zijn toebedeeld?

Op de twaalf fundamenten staan de namen van de twaalf apostelen van het Lammetje. ^{Op.21:14} Hoe kan het ontbreken van deze eer voor de andere apostelen verklaard worden? Paulus, Timotheüs en Silas ^{1Thes.2:6} werden als apostelen erkend. Maar elk fundament dat de gemeente ondersteunt, moet de apostel Paulus bevatten. Door hem is alle waarheid van dit beheer naar voren gekomen. Hij is afwezig, dus is er geen plaats voor hen die onder zijn bediening vallen. De uitgeroepen gemeente die Zijn lichaam is, is niet de bruid.

Paulus maakte geen deel uit van de twaalf, zoals blijkt uit zijn verslag van de verschijningen van de Heer in de periode na Zijn opstanding. Hij werd gezien door de twaalf (waaronder Matthias), lang voordat Hij aan Saulus op de weg naar Damascus verscheen ^{1Kor.15:5}. Kefas zag Hem inderdaad eerst, maar Saulus zag Hem als laatste. Tussen deze twee verschijningen werd Hij twee keer gezien door de twaalf. Deze twaalf zijn het; hun namen staan op de fundamenten van de heilige stad vermeld, de bruid van het Lammetje. De bediening van Johannes, als wij zijn eigen woorden mogen geloven, was niet voor de natiën, maar voor de Besnijdenis. Toen hij, samen met Jakobus en Kefas de genade zagen die aan Paulus was gegeven, gaven zij hem de rechterhand van gemeenschap, dat hij naar de natiën zou gaan, *maar zij naar de Besnijdenis* ^{Gal.2:9}. Hoe dwaas is het, in het licht van deze apostolische regeling, om hen daar te plaatsen waarvan zij zelf bevestigen *niet* te zullen komen. Johannes schrijft aan en voor de Besnijdenis. De bruid is de heilige stad. Hij hoort bij het fundament ervan.

Er bestaat geen twijfel bij wie ook, dat de huidige gemeente het lichaam van Christus is. Dit wordt duidelijk bevestigd ^{1Kor.12:27; Ef.1:23; 4:12; 5:29, 30; Kol.1:18,24} en onderwezen ^{Rom.12:4,5; 1Kor.6:15; 12:12; Ef.3:6; 4:13-16; Kol.2:19}. Een scherp contrast is, dat *nergens* in de Bijbel de uitdrukking ‘*bruid van Christus*’ te vinden is. De *bruid* is altijd van Hem als het Lam of Lammetje, maar nooit als Christus.

Dat de gemeente van nu de bruid zou zijn, is afgeleid uit drie gedeelten ^{Rom.7:4; 2Kor.11:2; Ef.5:22-33}. In geen van deze Schriftgedeelten wordt het woord ‘bruid’ genoemd.

De moeilijkheid komt voort uit een poging om er een beeld uit te halen wat er niet in zit. Bij het bespreken van het beeld van een menselijk lichaam zijn wij gerechtigd dit te ontwikkelen in de mate waarin dit in de Schrift is gedaan. Wij mogen spreken over Hoofd en leden en veel nuttige lessen trekken uit deze relatie. Maar zodra wij verder gaan dan wat geschreven is, en bijvoorbeeld spreken over het lichaam als de Echtgenoot (zoals sommigen doen), komen er problemen. En daaraan kunnen wij alleen ontsnappen door terugkeer naar de geïnspireerde Schriften.

Ter illustratie hoe beelden en typen van de Schrift worden verdraaid, wordt gewezen op het huwelijk van Isaak en Rebekka. Daarvan zegt men dat het een type is van de gemeente als de bruid. Het verloop van dit verhaal spreekt deze gedachte tegen. Als de gelovigen uit de natiën de bruid vormen, waarom zei Abraham dan nadrukkelijk dat de bruid *niet* genomen mag worden uit de natiën waar hij verbleef? Eliëzer moest juist naar Abrahams eigen familie gaan om een vrouw voor zijn zoon Isaak te vinden!

Deze voorwaarde wordt *zeven keer* herhaald en is het belangrijkste punt in het type. Rebekka zou nooit de bruid van Isaäk geworden zijn wanneer zij niet uit zijn eigen bloedverwanten was. Het gelovig overblijfsel van Israël vervult deze voorwaarde perfect en alle andere delen van het type passen dan heel goed.

Als wij enkele eenvoudige principes volgen bij omgaan met stijlfiguren, kunnen veel problemen verdwijnen. Een beeld kan niet verder uitgelegd worden dan de gestelde grenzen. Een voorbeeld: Onze Heer is de Leeuw uit de stam Juda. ^{Op.5:5} Een leeuw brult en verslindt. Daarom is Hij een brullende leeuw, op zoek naar wie Hij kan verslinden. Maar dit is de tegenwerker! ^{1Petr.5:8} Dus is bewezen dat de Heer en de tegenwerker dezelfde zijn!

Dezelfde logica die stelt dat de bruid en het lichaam hetzelfde zijn, bewijst dat zij dat niet zijn. Het onderwerp van Romeinen 7 betreft de relatie tot de wet door hen, die daaronder waren. Dat kan alleen over de Besnijdenis gaan, omdat *de natiën nooit onder de wet waren*. De wet is tot het leven beperkt: zij heeft geen rechtskracht over doden. De wet verbiedt een vrouw onderschikkend aan een ander te zijn zolang haar echtgenoot leeft. Maar de wet geldt niet langer als de echtgenoot sterft. Zij, die eens onder de wet stonden, zijn eraan en ervoor gestorven door het lichaam van Christus. Hier eindigt de vergelijking. De wet was niet de echtgenoot en de wet is niet gestorven. Er is hier een opzettelijke verandering om ons ervan te weerhouden de vergelijking verder door te trekken. Het doel is bereikt door aan te tonen, dat de dood buiten de jurisdictie van de wet valt. Zij, die ooit onder de wet stonden, ontdekken dat Christus deze plaats voor hen heeft ingenomen. Als gevolg

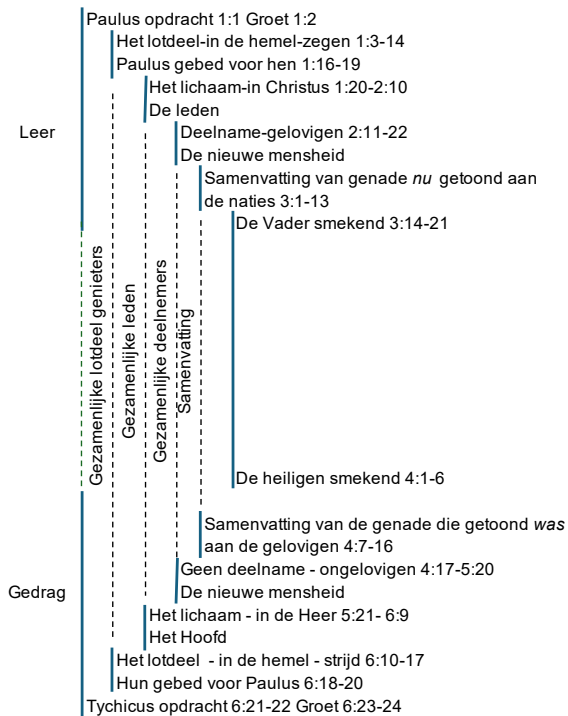
daarvan *dienen* zij *als slaaf* in nieuwheid van geest in plaats van in oudheid van letter. Er is geen sprake van een huwelijk: de relatie is hetzelfde als onder de wet - die van slavernij. De slaaf is gestorven voor de ene meester en behoort nu een Ander toe. Waarom zou het beeld, dat de jurisdictie van de wet beperkt, in deze relatie worden gedwongen? *Dient* de bruid *als slaaf* in nieuwheid van geest? Horen alleen degenen die gestorven zijn aan de wet (terwijl de natiën ervan uitgesloten zijn) bij deze bruid?

Het gaat om toewijding aan Christus in 2 Korinthiërs 11. Welk beeld past beter dan de relatie van de verloofde maagd met haar geliefde? Hij wilde niet dat zij zich zouden wenden tot *een andere Jezus* die hij niet had gepredikt. Hij wilde niet dat een rivaal hen zou afleiden van het evangelie dat zij hadden ontvangen. Wat voor recht hebben wij, of wie dan ook, om aan de vergelijking het idee van een huwelijk toe te voegen? Het punt van het betoog van de apostel is *onverdeelde toewijding*. Dit wordt het meest treffend weergegeven door de *ongehuwde* staat. Laten wij het daar dan ook laten.

Wij werden ooit sterk getroffen door de opmerking van een broeder dat Efeziërs 5:22-33 bewijst, dat de gemeente de bruid is. Zijn argument was gebaseerd op de unieke plaats die het onderwijs in de brief innam. Alle andere leerstellingen werden in het begin van de brief uitgelegd. En het feit dat deze leer is gereserveerd voor het vermanende gedeelte toont aan dat de gemeente de bruid is! Hij had er geen sterkere reden *tegen* kunnen aanvoeren! Waarom zou een dergelijk onderricht worden weggelaten uit het didactische deel van de brief? Waarom, midden in

een reeks van aansporingen, zou deze aanmoediging (want dat is het zeker!) ineens overgaan op onderwijs dat niet was behandeld toen hij het onderricht voor dit beheer van genade ontwikkelde? Ons antwoord op dit argument, als dat zo kan worden genoemd, is te vinden in het bijbehorende raamwerk van de brief:

RAAMWERK VAN EFEZIËRS

In Efeziërs wordt elk onderwerp twee keer besproken - één keer in deel 1 - onderwijs - en opnieuw in deel 2, dat het gedrag bespreekt dat in overeenstemming is met het onderwijs van deel 1. Dit laat zien dat elk voorschrift voor gedrag gebaseerd is op eerder onderwijs. *Efeziërs 5:21-6:9, op grond waarvan men denkt dat de gemeente de bruid is, komt overeen met 1:20-2:10, dat de waarheid van het lichaam van Christus leert.*

In zowel Efeziërs 1-3 als in 4-6 zien wij de waarheid in drie aspecten. Wat verband houdt met *God* (het lotdeel); met *Christus* (het lichaam); en met *andere heiligen* (de nieuwe mensheid). In het onderwijsdeel ^{Ef.1:20-2:10} over onze relatie met Christus, ontbreekt de aanwijzing dat wij de bruid zijn. Het beeld is: *het menselijk lichaam*. Een onbevangen studie van het overeenkomende deel ^{Ef.5:22-6:9} zal gebaseerd blijken te zijn op het eerdere onderricht dat de gemeente *Zijn lichaam* is, *niet* Zijn bruid.

Misschien is de meest directe en overtuigende manier om dit aan te tonen, het feit dat het grootste deel van de aansporing van de apostel overbodig is als de gemeente de bruid is. Dan is het simpel: Christus houdt van Zijn vrouw, de gemeente, dus moeten mannen van hun vrouwen houden. Dat zou alles zijn. Maar de apostel verwijst naar het *eigen* vlees van een man, zijn *eigen* lichaam. Waarom wordt een man naar zijn *eigen* lichaam verwezen, tenzij *dit* de relatie van Christus tot de gemeente is?

Nu volgt een versie van het gedeelte waarin alle delen van het argument van de apostel zijn doorgehaald die overbodig zijn als de ekklesia¹² Zijn bruid of vrouw was.

¹² Grieks voor *uitgeroepene*.

Zo zijn ook de mannen verschuldigd hun eigen vrouw lief te hebben ~~als hun eigen lichaam~~. Want niemand haat ooit ~~zijn eigen vlees~~, maar voedt en koestert het, zoals ook Christus de uitgeroepen gemeente, ~~omdat wij leden zijn van Zijn lichaam~~. Dit beantwoordt aan: Een man zal zijn vader en moeder verlaten en aan zijn vrouw gehecht worden en de twee zullen tot één ~~vlees~~ zijn. Dit geheimenis is groot. Ik echter zeg het over Christus en over de uitgeroepen gemeente. Bovendien, ook jullie, individueel laat elk zijn eigen vrouw zo liefhebben ~~als zichzelf~~.^{Ef.5:28-33}

Laten wij ons verheugen in de liefdevolle banden die Hem verbinden met Zijn oude volk Israël. Laten wij ons verblijden in de respons die Hij uit hun harten ontvangt in de vreugdevolle dagen die Hij voor hen heeft voorbereid. Maar laten wij bovenal de overstijgende genade die Hij aan ons schenkt, verheerlijken. Haar zegen zal het toppunt van aards geluk zijn. Maar laten wij haar geluk en nabijheid, haar ontvangen zegen, geen moment benijden. Laten wij ons niet zo verlagen dat wij proberen ook maar één enkele zegen van haar af te pakken. Wij hebben geen behoefte om iets van haar te ontvreemden. Het beeld dat onze bijzondere genade toont, is voldoende om ons te vullen met onze hogere, grotere, rijkere, meer nadere en dierbaarder genade. *Niemand haat ooit zijn eigen vlees*. Mannen hebben hun vrouwen gehaat. De band kan gespannen raken en zelfs breken. Maar onze relatie met Hem is zó, dat Hij *niet anders kan dan* ons koesteren, want wij zijn leden van Zijn eigen lichaam! Wat *kan* dichterbij zijn? Wat *kan* dierbaarder zijn?

HOONGLIED

Hooglied is het liefdeslied van Jahweh. Het viert het verhaal van Zijn toegenegenheid voor Zijn volk Israël. Andere boekrollen vertellen ons over hun politieke of gemeentelijke geschiedenis. Dit prachtige lied is een gepassioneerde reeks beelden die hun ervaringen vanuit het tedere standpunt van liefde tonen. In dit lied kunnen wij het verhaal volgen van Israël en haar Geliefde, vanaf de slavernij in Egypte tot zij op Zijn troon zit, met Hem leeft en duizend jaar regeert.

Wat wij nu doen, is de correcte interpretatie geven en fragmenten uit het gedicht laten zien om te bevestigen, dat gelovig Israël de bruid is.

Zolang de gemeente als bruid werd gezien, werden willekeurige passages van bijzondere schoonheid uit het lied geplukt, die uiting gaven aan de liefdevolle relatie van Jahweh met Zijn volk. Net als in andere Schriftgedeelten een enkel deel bij misplaatste waarheid lijkt te passen, zal geen enkele uitgebreide context een valse uitleg steunen. Zo is het ook met dit lied. Het verhaal als geheel kan niet aangepast worden aan omstandigheden van de huidige gemeente. En dat zelfs geïsoleerde teksten niet de liefde lijken te tonen die Hij voor ons heeft. Aan de andere kant, hoe meer wij de toespelingen en beelden onderzoeken, des te duidelijker is het, dat Zijn geliefde Israël wordt bedoeld.

En kan het anders zijn? De waarheid en het onderricht voor nu zijn gebaseerd op een reeks geheimenissen, die niet aan de oude Hebreëen waren onthuld. Dat de natiën ooit een net zo nabije plaats zouden innemen als die van

de bruid in het Hooglied, was niet alleen onbekend, maar ook onkenbaar in de tijd dat Hij dit lied aan Zijn volk gaf.

Ja, iemand die de feiten zorgvuldig weegt, zou het buitengewoon harteloos en wreed vinden, dat aan het geliefde volk een lied werd gegeven dat niet alleen hun eigen afwijzing viert, maar ook Zijn ontrouw aan de geloften waaronder Hij Zich met hen had verbonden.

Als wij enig begrip hebben voor Salomo en zijn tijd, en voor de symbolische betekenis van zijn regering, kunnen wij ons niet voorstellen dat hij iets zou schrijven dat de overhand van vreemde natiën over Israëel verheerlijkt. Hoe zou hij zijn mooiste compositie kunnen schrijven over een thema dat de schande van de natie zou inhouden, een natie die onder zijn heerschappij een type was van dat toekomstige millennium wanneer een grotere Zoon van David Zijn huwelijk met Zijn volk zal vieren en zo Zijn mooiste lied zal vervullen?

De beelden die worden gebruikt met betrekking tot de bruid zijn zodanig, dat zij in de profeten exclusief op Israëel betrekking hebben. Zij worden ook gebruikt door onze Heer en Zijn apostelen, allen dienaren van de Besnijdenis.

Zij onderhoudt de wijngaard ^{Hoogl.1:6} voor de natie die slechts een lege wijnstok was. ^{Hos.10:1} Deze wijnstok werd uit Egypte gehaald en verdreef de natiën die in het land waren. ^{Ps.80:8-9} Israëel had de wijn moeten leveren om God en de mens te verblijden. ^{Richt.9:13} Zij had de vreugde van Jahweh en de weldoener van de natiën moeten zijn. Maar zij bracht alleen vrucht voort voor *haarzelf*. ^{Hos.10:1}

Onze Heer was de ware, de echte Wijnstok. Hij zal de vreugde leveren, zowel voor God als voor de mens, die

Israël niet kon geven. Israël was vertakt in Hem ^{Joh. 15:1-11}. Maar allen die geen vitale verbinding met Hem hadden en geen vrucht droegen, zijn weggesnoeid.

De verslagen van Mattheüs, Markus en Lukas gaan over de wijngaard. Een gelijkenis laat de natie zien die de wijngaard moest onderhouden. Maar ook en vooral toont die parabel ons hoe zij Zijn dienaren, de profeten, en Zijn Zoon behandelden. ^{Matt.21:33; Mark.12:1; Luk.20:9}

Wat doet Hij met de wijngaard? Hij zal deze geven aan een natie *dat de vruchten ervan voortbrengt* ^{Matt.21:43}. Deze natie zal bestaan uit degenen die, zoals in Johannes ertoe worden aangezet, veel vrucht voort te brengen.

In het licht van deze beelden kunnen wij de zorg van de bruid voor de wijnstokken begrijpen ^{Hoogl.2:13; 6:11; 7:8,12} en waarom zij de bewaakster van de wijngaard werd. ^{Hoogl.1:6}

Een andere verwijzing, die zeer suggestief is wanneer wij deze zien in het licht van de woorden van onze Heer tot Zijn discipelen, is niet in onze vertalingen te vinden. Het blijkt, dat de woorden *snoeien* en *muziek maken* in het Hebreeuws van dezelfde stam komen. Het woord *zahmar* staat voor *snoeien* van een wijngaard ^{Lev.25:3,4; Jes.5:6} en *spelen* op muziekinstrumenten ^{Ps.98:5;147:7}. Maar in dit geval gebiedt het gebruik van het werkwoord ons om *snoeien* te vertalen, niet *zingen*. De Septuaginta¹³ vertaalt ook zo, en Symmachus¹⁴, een van de redacteurs, dringt aan op deze vertaling.

¹³ Griekse vertaling van Tenach (OT); meestal als LXX aangeduid.

¹⁴ Quintus Aurelius Symmachus was een laat-Romeins politicus, schrijver en intellectueel.

Als wij al dit bewijs combineren met de geestelijke betekenis van snoeien, waarbij de dode leden van Israël worden afgesneden van de zegeningen van de bruid, zullen wij graag de tekst veranderen van

*De tijd van het zingen van de vogels
is gekomen* ^{Hoogl.2:12}

naar de juiste lezing:

*De tijd voor het snoeien
[van onze wijnstokken] is gekomen* ^{Hoogl.2:12}

Zij is herderin, zij zorgt voor de jonge schapen. ^{Hoogl.1:8}
Haar Geliefde is ook Herder ^{Hoogl.1:7}. Petrus vertelt ons, dat Hij de Opperherder is en spreekt degenen aan die bij de bruid horen om de kleine kudde te hoeden ^{1Pet.5:2-4}
Inderdaad, Petrus' herderlijke bediening bestond precies hierin, want had zijn Heer hem niet gezegd om Zijn schapen te weiden en Zijn lammetjes te hoeden? ^{Joh.21:15-17}.

Als de goede Herder legt Hij Zijn leven neer voor de kudde. Als de grote Herder zal Hij *alle natiën* hoeden met een ijzeren staf. ^{Op.12:5; 19:15}

En met Hem zal de herderin van het Hooglied zijn. Zij is een lelie van het veld ^{Hoogl.2:1}. Zij zegt:

*Hoewel ik zwart ben, ben ik toch passend
[voor Hem], [O] dochters van Jeruzalem,
zoals de tenten van de donkere Kedar,
zoals de gordijnen van Salomo.
O, kijk niet naar mijn donkere huid,
want de zon heeft mij zo beschenen* ^{Hoogl.1:5,6a}

En is dit niet de houding van de bruid van het Lammetje? Zij zijn allen onwaardig, maar toch geschikt voor Hem. In Hem mag zij roemen, zelfs over haar eigen aanvaarding, want dit verheerlijkt Zijn genade. Welke schoonheid zij ook bezit, die komt geheel van Hem. Zoals de prachtige anemoon, de gewoonste van alle wilde bloemen van het land, of de *witte anemoon* die groeit in lage valleien, is zij bekleed met een gewaad, direct uit de hand van God.

Had onze Heer dit niet op Zijn hart toen Hij Zijn discipelen aansprak om de lelies¹⁵ van het veld te overwegen? Salomo zelf, naar wiens lied onze Heer verwijst, droeg klederen van koninklijke pracht, maar was niet gekleed als een van deze. Een prachtige vergelijking met Gods kled van gerechtigheid! Het is net zo mooi als het bloemetje en even bescheiden. Inderdaad, de bruid kan in bescheiden verlegenheid protesteren:

*Ik ben een narcis van de Saron,
een anemoon van de valleien* ^{Hoogl.2:1}

En terecht kan Hij antwoorden:

*Als een anemoon [wit] tussen een doornstruik [zwart],
Zo is mijn vriendin tussen de dochters* ^{Hoogl.2:2}

En zij antwoordt in de stijl van een ware geliefde:

*Als een abrikoos onder de bomen van het woud,
zo is mijn Geliefde onder de zonen.
in zijn schaduw begeerde ik te zitten,*

¹⁵ De veld-anemonen

*en zijn vrucht was [heerlijk] zoet voor mijn
gehemelte* ^{Hoogl.2:3}

Steeds in de bediening van onze Heer, vooral in het verslag van Johannes, zien wij dat Hij hen probeert te betrekken bij Zijn genegenheid. Zoals de bruid het uitdrukt:

*Hij leidde mij naar Zijn wijnhuis
en over mij ontplooide Hij Zijn liefde* ^{Hoogl.2:4}

Niet alleen worden de beelden in Hooglied door onze Heer en de apostelen van de Besnijdenis gebruikt, maar heel het gebeuren van Hooglied komt overeen met de geschiedenis van de geliefde natie.

Eerst vergelijkt Hij haar met de paarden van de farao - een onmiskenbare verwijzing naar de slavernij van Egypte:

*Ik vergelijk jou, mijn vriendin,
Met de strijdwegens van de farao.
Hoe sierlijk zijn je omrande wangen,
Je hals onder de ketting!* ^{Hoogl.1:9,10}

Maar Hij is niet tevreden met haar juk en belooft haar een nieuwe dienst aan Jahweh, versierd met het zilver van verlossing:

*een gouden juk zullen wij voor jou maken,
versierd met zilveren knoppen* ^{Hoogl.1:11}

Vanaf Egypte tot aan Zijn komst was er maar weinig in de geschiedenis van Israël dat Zijn hart raakte. Maar wij mogen verwachten dat Zijn ontmoeting met de bruid een

prominente plaats krijgt. En dat is ook zo. Wat zou de volgende regels kunnen evenaren als een beschrijving van Zijn bediening?

*toen sprak mijn Geliefde en zei tegen mij:
sta op, mijn vriendin, mijn volmaakte
en kom mee, want zie! de winter is voorbij [nu],
de regenbuien zijn voorbij en verdwenen,
de tijd voor het snoeien
[van onze wijnstokken] is gekomen,
en het koeren van de tortelduif wordt
gehoord in ons land.
de vijgenboom lijkt zijn vijgen te rijpen,
en de wijnstok geurt met zijn bloesem [in de lucht].
sta op, mijn vriendin, mijn volmaakte,
en kom mee* ^{Hoogl.2:10-13}

Hier zien wij het koninkrijk in de vijgenboom, het snoeien van de ware Wijnstok waaruit alle takken worden verwijderd die geen deel aan Hem hebben, en de door de geest onderwezen discipelen in het koeren van de duiven. Petrus, de vertegenwoordiger van de discipelen, wordt zelfs met deze naam aangesproken wanneer hij, na het uitspreken van de door de geest onderwezen waarheid dat zijn Meester inderdaad de Messias was, de Zoon van de levende God, door onze Heer de bar- Jona wordt genoemd, wat *zoon van een duif* betekent.

Aangezien de geest bij de doop van onze Heer in de vorm van een duif neerdaalde, hoeven wij niet te twijfelen aan de betekenis ervan. Misschien was voor onze Heer niets waardevoller dan een manifestatie ervan in Zijn discipelen. Hoe prachtig drukt Hooglied dit uit!

*mijn duif, in de kloof van de gespleten rots,
in de schuilplaats van de rotsklif,
laat mij jouw verschijning zien;
laat me jouw stem horen,
want jouw stem is zoet en jouw
verschijning bekoorlijk* ^{Hoogl.2:14}

In Hem als de Rots gespleten voor haar beschutting, ademt de zachte duif haar dankbaarheid uit. De periode van Zijn aanwezigheid bij hen wordt zo extatisch beschreven door de bruid:

*mijn Geliefde is van mij, en ik ben van Hem;
Hij weidt [Zijn kudde] tussen de anemonen,
tot de avondwind de dag heeft afgekoeld
en de schaduw vlucht en weggaat* ^{Hoogl.2:16,17a}

Dit wordt gevolgd door de nacht van Zijn afwezigheid. In één enkel woord ademt de bruid het verlangen van haar hart uit, net zoals wij haar in Openbaring horen smeken: De geest en de bruid zeggen: 'Kom!' ^{Op.22:17a}

*keer terug! Ik vergelijk en vergelijk Jou, mijn
Geliefde, met een gazelle of een hertenjong
op de scheidende bergkammen* ^{Hoogl.2:17b}

De vervolging van de bruid, zoals gezien door de Bruidegom tijdens Zijn afwezigheid, wordt gesuggereerd in de waarschuwing aan de dochters van Jeruzalem. - "Ja, Ik kom spoedig!" kan worden gelezen in de verwijzing

naar de gazelle en het hert. Het raakt Zijn hart om Zijn bruid te zien lijden.

*dochters van Jeruzalem, ik bezweer jullie,
bij de [snelvoetige] gazelle of het [vlugge]
veldhert; dat jullie mijn liefde niet zullen
wekken of doen ontwaken.
totdat zij het zelf wenst!* ^{Hoogl.3:5}

Er is genoeg gezegd om het onderwerp van Hooglied aan te tonen. Het viert Jahweh's liefde voor de getrouwen onder Zijn oude volk Israëel. Zij zijn Zijn bruid en zij zijn het onderwerp van dit Lied.

De kloof tussen haar en de dochters van Jeruzalem, die geen schoonheid in Hem zien, wordt het beste uitgedrukt in de woorden van Hooglied 5 zelf:

Bruid

*dochters van Jeruzalem, ik bezweer jullie,
als jullie mijn Geliefde vinden, vertel Hem
dan dat ik verlangend naar Hem uitzie* ^{5:8}

Dochters

*wat is jouw Geliefde meer dan enige geliefde,
jij mooiste van alle vrouwen?
wat is jouw Geliefde meer dan enige geliefde,
dat je ons zo bezweert* ^{5:9}

Bruid

*mijn Geliefde is blank met een rode [gloed],
uitblinkend onder tienduizend.
Zijn hoofd is het zuiverste goud.*

*Zijn golvende lokken zijn ravenzwart.
 Zijn ogen zijn als die van duiven bij een
 waterstroom,
 Gewassen in melk, rustend aan de oever.
 Zijn wangen als een geurig tuinbed,
 Een bank van aromatische kruiden.
 Zijn lippen, als anemonen, druppelen
 als overvloeiende mirre.
 Zijn handen, als gouden ringen bezet met
 barnsteen;
 Zijn romp van helder ivoor, overtrokken met
 saffieren;
 Zijn benen zijn marmeren zuilen, wit,
 Stevig geplaatst op een voetstuk van fijn goud;
 Zijn uitstraling is als de Libanon,
 Zo uitstekend als de ceders;
 Het gehemelte van Zijn mond [is gevuld] met
 zoetigheden, en alles aan Hem is begeerlijk -
 Dit is mijn Geliefde, en dit is mijn Dierbaarste,
 dochters van Jeruzalem!* ^{5:10-16}

Heeft het Hooglied niets te zeggen over Babylon, de valse
 bruid? In Openbaring vinden wij de vrouw bekleed met de
 zon, het ware Israël, in de wildernis ^{Op.12:1-6}. Hosea vertelt
 ons dat Hij daar tot haar hart zal spreken ^{Hos.2:14-20}.
 In Hooglied zien wij haar uit de wildernis komen, leunend
 op haar Geliefde ^{Hoogl.8:5}. Dit is de tijd van Sions weeën en
 de tijd van Babylons ondergang. Vandaar dat wij lezen:

*jaloersheid is zo wreed als de sheol,*¹⁶

¹⁶ Hebreeuws, het *onwaarneembare*, net als Griekse *hadès*, in de vertalingen helaas met ‘hel’ of ‘dodenrijk’ vertaald.

*de vlammen ervan zijn vlammen van vuur,
een zeer vurige vlam van Jah* ^{Hoogl.8:6a}

Hier zien wij een aanwijzing van de valse vrouw die "met vuur wordt verbrand" ^{Op.17:16}. De titel die wordt gebruikt, is veelzeggend. De oproep "looft Jah" (halleluja) is altijd verbonden met gericht. En wanneer de bruiloft van het Lam komt, gaat hun lof gepaard met *Halleluja!* Jahweh's jaloezie heeft Hem ertoe gebracht om met Babylon af te rekenen in de hoedanigheid van Jah. En zij zeiden: "Halleluja! En haar rook stijgt op voor de eonen der eonen. "Alle "rijkdom" ^{Hoogl.8:7} van Babylon, al haar weelde en luxe kunnen de liefde van Jahweh niet kopen.

*als een man al de rijkdom van zijn huis
zou geven voor liefde,
zou het volledig worden veracht* ^{Hoogl.8:7}

Maar in die vreselijke gerichtstijd leunt de bruid op haar Geliefde. Zijn hart en hand zijn haar enige veiligheid.

*zet mij als een zegel op uw hart,
als een zegel op uw arm:
want liefde is sterk als de dood* ^{Hoogl.8:6a}

*vele wateren kunnen de vlam van de liefde niet
doven, noch kunnen de vloedende vurige
genegenheid verdrinken* ^{Hoogl.8:7}

DE STAD BABYLON

Het eerste koninkrijk onder de mensen begon in Babel, in het land Sinear, door Nimrod ^{Gen.10:9-10}. Men plaatst de eerste monarchieën meestal in Egypte of Assyrië. Historici hebben dit primitieve rijk in diskrediet gebracht op basis van de idee Nimrod een Ethiopiër was, de zoon van Kusj, een zoon van Cham. De vroegste inscripties bevestigen echter het Bijbelse verslag van dit eerste koninkrijk onder de mensheid. De taal van deze inscripties vertoont een opmerkelijke gelijkenis met de taal die nog steeds wordt gebruikt onder de inheemse stammen van Abessinië¹⁷. Het was een Ethiopische taal, en het eerste koninkrijk werd gesticht door de zonen van Cham.

Babel, of Babylon, het begin van dit koninkrijk, lijkt al een stad te zijn geweest voordat Nimrod kwam, want er wordt niet gezegd dat Nimrod het bouwde zoals hij deed met Nineve en de Assyrische steden. In de vlakte van Sinear verzamelden de nakomelingen van Noach zich na de zondvloed. Hier bouwden zij een stad en een toren, met zijn hoofd tot in de hemelen, en zij maakten een naam voor zichzelf. Dit voor het geval zij naar andere landen zouden uitzwermen. Hier zien wij het begin van alle toekomstige wereldrijken. Het wezen ervan is concentratie, verheffing en continuering van menselijke macht en prestatie. Gods naam en heerlijkheid moeten worden verbannen om plaats te maken voor menselijke zelfverheerlijking. Hoe dit

¹⁷ Het Keizerrijk Ethiopië, ook bekend als Abessinië, was een keizerrijk in de Hoorn van Afrika dat bestond van 1270 tot 1974 toen de monarchie omvergoorpen werd. Als keizerrijk was het een van de oudste zelfstandige landen van de wereld.

werkt, wordt goed geïllustreerd in het geval van Babel. Mogelijk werd de naam oorspronkelijk gegeven om *de poort van goden* (bab-ili) aan te geven, zo dacht men. Maar Hebreeuws voor Babel, *bbl*, is letterlijk: in-desintegratie.¹⁸ Het is niet dat God hen kwaad wil doen, maar Hij wil hen Zelf zegenen. Dus roept Hij Abram, de Hebreëër, en gaat uit hem een natie voortbrengen. Daardoor kan Hij de hele aarde zegenen op een manier dat zij niet alleen de zegen genieten, maar ook van Hem, de grote Gever!

Geluk uit onbekende bron is van nature een verrader. Want het is bedoeld om het schepsel naar Degene te leiden Die Zijn zegen vindt in het gelukkig maken van anderen. De suprematie van Babylon lijkt maar een paar honderd jaar te hebben geduurd, want in de tijd van Abraham is Amrafel, koning van Sinear, ondergeschikt aan Kedor-Laomer, koning van Elam.^{Gen.14:1} Tot Babylon weer in de heilige Schrift verschijnt, lijkt het Kusjitische karakter van het koninkrijk volledig te zijn verdreven door de invallen van de Arabieren en Assyriërs. De opkomst van Assyrië tussen het beloofde land en de vlakte van Sinear zorgde ervoor, dat zij geen onderling contact hadden. Er is geen verslag van Babylon van deze periode.

De God van de hemelen besloot de natie die Hij voor Zichzelf uitkoos, te bestraffen. Het wereldrijk dat Hij voor hen bestemde, gaf Hij in handen van andere natiën tijdens hun afvalligheid. Hij kiest dan de koning van Babylon als eerste grote hoofd van wereldheerschappij. Het Babylon van Nebukadnezar is de eerste van de koninkrijken, in rangorde opnieuw de eerste. Sinds de vroege dagen was er geen heerser van wie de macht zich uitstreckte over de hele

¹⁸ Zie URXLVIII, blz.69, A.E.Knoch: *b-bl* = in-desintegration

aarde, want Babylon, en alleen Babylon, is de zetel van het wereldrijk. Het is opmerkelijk hoe nauwkeurig de oude inscripties overeenkomen met de Schrift in hun verslag van dit koninkrijk. Nebukadnezars opschepperij, *Is dit niet dat grote Babylon, dat ik heb gebouwd?* ^{Dan.4:30} wordt volledig bevestigd door de overweldigende hoeveelheid bakstenen in vergelijking met die van alle andere koningen op de locatie van Babylon. Hij was de grote bouwer, stichter of hersteller van bijna alle tempels en openbare gebouwen in het land. Zijn heerschappij strekte zich uit over de hele toenmalige bekende wereld.

Hoeveel betrouwbaarder Gods geschiedenis is dan het werk van seculiere historici en hun moderne volgelingen, blijkt uit het verslag van Babylons val, zoals opgetekend door de profeet Daniël.

Wij werden geïnformeerd door de ontdekking van een klein steenfragment met de inscriptie over Nabukadnezar, koning van Babylon, die in zijn latere jaren met zijn oudste zoon, Belsazar regeerde. Anders zouden wij nog steeds door moderne geleerden serieus geïnformeerd worden, dat het boek Daniël niet authentiek zou zijn. Aangezien het vol zou zitten met historische onjuistheden en betrouwbare seculiere schrijvers tegen zou spreken. Als de moderne destructieve kritiek ooit een terechtwijzing kreeg, was het toen dat fragment in klei neerkwam op hun godslasterlijke woorden tegen de God van Daniël. Het verslag van de val van Babylon bleek veel nauwkeuriger te zijn dan zij wisten, want Belsazar bood Daniël *niet de tweede plaats* in het koninkrijk aan (wat hij zeker zou hebben gedaan als hij zelf de eerste plaats had ingenomen), maar hij zei dat

"wie de inscriptie zou lezen, *de derde heerser* in het koninkrijk zou zijn" ^{Dan.5:9}.

Nabonidus¹⁹, zijn vader, niet een afstammeling van Nebukadnezar zelf, trouwde waarschijnlijk in zijn familie, zodat Belsazar een "zoon" van Nebukadnezar *was* ^{Dan.5:13}. Nabonidus was mogelijk in Borsippa buiten Babylon, en leefde waarschijnlijk nog enige tijd langer, maar Belsazar werd die nacht gedood toen de stad werd ingenomen en de hoofdstad van het koninkrijk in handen viel van Darius de Meder. Daniël, in plaats van gedood te worden als derde heerser in het Chaldeeuwse koninkrijk, werd verheven tot de tweede plaats in het overwonnen rijk.

Het beeld van wereldheerschappij, door Nebukadnezar gezien ^{Dan.2:31-35} en het visioen van de ram en de bok ^{Dan.8:22} zeggen ons, dat Babylonische suprematie werd opgevolgd door de Medo-Perzische, en daarna door Javan, oftewel het Griekse rijk. Darius veroverde Babylon en maakte zich zo meester van de wereld. Alexander de grote kreeg op zijn beurt de heerschappij over de hele aarde, door Babylon tot hoofdstad te maken.

Het is daarom mogelijk dat elk van de zonen van Noach het menselijk bestuur in handen heeft gehad. Het eerste koninkrijk werd door de nakomelingen van Cham gesticht. De Babyloniërs en Medo-Perzen stamden waarschijnlijk af van Sem. De Grieken van Jafet, zoals hun Hebreeuwse naam Javan aangeeft ^{Gen.10:2}. Zij gingen triomfantelijk Babylon in, en kregen heerschappij over de aarde. Zo is het ook bij de komende verovering van de wereld. *Eén stad zal een koninkrijk hebben over de koningen van de*

¹⁹ *Nabonidus* geschreven als ^{md}*Nabû-nā'id* was de vijfde en laatste koning van het Nieuw-Babylonische Rijk (556 - 539 v.Chr.)

aarde ^{Op.17:18}, die stad is *Babylon*, opnieuw dé vrouw van de koninkrijken.

Voordat wij ingaan op de komende heerschappij van Babylon, staan wij stil bij het vaak genoemde bezwaar dat Babylon is verwoest ‘zoals ooit God Sodom en Gomorra omkeerde’ en nooit meer, van generatie op generatie, bewoond zal worden. En dat de Arabier daar nooit meer zijn tent zal opslaan, noch herders daar hun kudden zullen laten weiden. Het is goed om de Last van Babylon ^{Jesaja 13} te lezen, maar ook dat de stad vernederd wordt ^{Jesaja 47}. Lees de gerichten over Babylon ^{Jeremia 51}. Let op het *plotselinge* vernietigen en verwoesten van Babylon. Historisch is bekend, dat de stad geleidelijk in verval raakte, alleen het centrale deel is bewoond gebleven. Het was nog steeds een stad in de dagen van de apostelen, Petrus zond zijn eerste brief uit Babylon ^{1Petr.5:13}. Een halve eeuw later (± 500 AD) ontstond de Babylonische Talmoed uit de Joodse kolonie die daar nog steeds woonde. In feite is het *altijd* bewoond geweest en nu (circa 1917) heeft het een bevolking van waarschijnlijk meer dan tienduizend. Haar ‘verwoesting’ kan worden nagegaan doordat de Turkse²⁰ overheid in staat was om 17000 dollar aan belastingen te innen van haar inwoners. In de dagen voorafgaand aan de oorlog (1914) toonde Babylon tekenen, dat het weer een grote en bloeiende stad kan worden.²¹

²⁰ Babel (of Babylon) is nooit direct bezet geweest door Turkije in de moderne betekenis, maar het gebied waar Babylon lag, maakt deel uit van de geschiedenis van het Ottomaanse Rijk, dat deels voorganger is van het huidige Turkije.

²¹ Overdenking is geschreven tijdens eerste wereldoorlog (1914-18)

Hieruit blijkt dat de profetieën over Babylon nog niet zijn vervuld. Haar verwoesting is immers in de dag van Jahweh ^{Jes.13:6}, wanneer er tekenen aan de hemel zijn. ^{vers 10; Matt.24:29; Op.6:12} De stad *is* door de jaren heen bewoond gebleven ^{Jes.13:20}, de Arabieren slaan hun tenten nog steeds op binnen de grenzen van de oude stad, en de herders blijven er hun kudden hoeden. Lijkt het erop dat de profetie is *vervuld*? Absoluut niet. Er is geen enkel aspect van deze specifieke voorspellingen dat op enig moment in de geschiedenis van de stad past.

Geen enkele verwoesting kwam plotseling over Babylon ^{Jes.47:11}, maar haar verval is tot nu toe geleidelijk geweest, terwijl haar opleving snel lijkt te gaan. Jeremia vertelt ons:

In die dagen en op die tijd, zegt Jahweh, zullen de zonen van Israël komen ...en Jahweh, hun Elohim, zoeken ^{Jer.50:4}

De ondergang van Babylon en het herstel van Israël zullen tegelijk plaatsvinden. Als het ene toekomstig is, dan is het andere dat ook. ^{Jer.50:4-5} Hij bevestigt Jesaja dat het *niet meer bewoond zal worden voor de eon noch zal het bewoond worden van generatie op generatie* ^{Jer.50:39}. Hij verzekert ons *dat elk voornemen van Jahweh zal worden uitgevoerd tegen Babylon, om het land van Babylon een verlatenheid te maken zonder inwoner* ^{Jer.51:29}. Gezien al deze plechtige woorden is het aan ons om ervoor te buigen en te erkennen dat zij nog nooit vervuld zijn. Zij zullen vervuld zullen worden in de dag van Jahweh, zoals beschreven in Openbaring. Jeremia instrueert Seraja²² om

²² Seraja, Seriah of Sereas was een Joodse hogepriester. Zijn zoons waren Jozadak, de vader van Jesua, en Ezra. Toen Nebukadnezar II

een steen aan de boekrol te binden die het kwaad inhoudt wat Babylon zal treffen, en deze in het midden van de Eufraat te werpen. Zo zal Babylon zinken en niet meer opstaan uit het kwaad dat haar zal vernietigen ^{Jer.51:60-65}. Maar nu verrijst zij uit het stof, en geen enkele stad ter wereld heeft zulke vooruitzichten om haar vroegere grootheid te herwinnen. Als God waar is, dan zal Babylon herbouwd worden.

Tot voor kort werd het idee van de herbouw van Babylon vaak belachelijk gemaakt, maar nu begint het snel vanzelfsprekend te worden.

Alle landen in het nabije Oosten worden geëxploiteerd door de meer vooruitstrevende volkeren van het Westen. De bouw van de grote dammen in de bovenloop van de Nijl plaatst Egypte weer tussen de koninkrijken van de wereld. Sir William Willcox, wiens werk in Egypte van grote waarde was, ondernam een soortgelijk project voor de valleien van de Eufraat en de Tigris. Deze regio's ondersteunden ooit een dichte bevolking en kunnen dat gemakkelijk opnieuw doen. Door middel van irrigatie kan de woestijn bloeien als een roos. Het werk van herstel is relatief eenvoudig. De oude kanalen, waarmee het water over het land werd verspreid, zijn in verval geraakt, maar de niveaus bestaan nog, waardoor het een gemakkelijke taak is om die te herstellen. Het omleiden van het rivierwater naar deze kanalen zal bereikt worden door middel van dammen op verschillende punten die het water naar het gewenste niveau brengen. Een van deze dammen

Jeruzalem verwoestte, nam hij Seraja en een aantal andere priesters gevangen. Hij wordt gedood in Ribla, terwijl zijn zoon Jozadak wordt meegevoerd naar Babylon. Zijn kleinzoon Jesua is later, samen met Zerubbabel, een van de leiders van de eerste terugkeer.

was voltooid voor de oorlog en een groot stuk land werd onder irrigatie gebracht. De intens vruchtbare grond en de tropische hitte van de zomer, in combinatie met het leven gevende water, zullen het dorre land in een ware tuin veranderen. En inderdaad, een deel van dit land was ooit de tuin van Eden zelf. Sinds het uitbreken van de oorlog is dit werk waarschijnlijk vertraagd of (tijdelijk) stilgelegd.

Aan de andere kant heeft de oorlog de aanleg van de Bagdad-spoorweg aanzienlijk versneld en daarmee de laatste factor voltooid die nodig was om kapitaal aan te trekken. In het moderne leven speelt handel een zo grote rol dat transportfaciliteiten essentieel zijn voor stadsgroei.

Maar spoorwegen alleen zijn niet voldoende voor de behoeften van een moderne metropool. Zij moeten ook toegang tot de zee hebben. Op het eerste gezicht zou Babylon worden gezien als binnenlandse stad in plaats van havenstad. Toch is het opmerkelijk dat grote handelssteden meestal niet direct aan de open zee liggen, maar op een beschermd punt op enige afstand van de oceaan, toegankelijk via een rivier of inham.

Londen ligt aan de Theems. New York is omringd door land en wordt bereikt via een smalle doorgang. Hamburg ligt ver van de kustlijn. Antwerpen ligt vele kilometers stroomopwaarts langs de Schelde. Deze voorbeelden tonen aan, dat de grootste maritieme steden de voorkeur geven aan beschutte binnenwateren boven nabijheid van de open zee.

Zo zal het ook met Babylon zijn. De rivier die erdoor stroomt, is al geschikt voor schepen met kleine diepgang. Zij kan makkelijk worden uitgediept voor oceaanschepen

wanneer de handel van de stad daarom vraagt. Dat dit zal gebeuren, lijkt zeker gezien de beschrijving van haar ondergang in Openbaring:

*En elke stuurman, en iedereen die vaart, zeelieden,
en zoveel als er zeevarend zijn, stonden van verre;
toen zij de rook van haar verbranding zagen, riepen
zij: 'Is er iemand zoals deze grote stad?'
En zij wierpen stof op hun hoofden en huiliden,
rouwend en klagend, zeggende: 'Wee, wee, de grote
stad, door wie allen die schepen hadden op zee, rijk
zijn geworden door haar kostbaarheid, aangezien
zij in één uur verwoest is.'^{Op.18:17-19}*

Degenen van wie de harten bewogen worden bij het horen van Zijn naderende voetstappen, doen er goed aan de voortgang van de gebeurtenissen te volgen, vooral rond de twee steden, Jeruzalem en Babylon. Terwijl dit wordt geschreven (\pm 1917), zijn legers niet ver verwijderd van elk van deze twee centra, en beide lijken tijdelijk een stap terug te doen in plaats van vooruit. Maar de plannen voor hun heropleving zullen niet lang belemmerd worden zodra de oorlog (1914-1918) eindigt.

Het lijkt bijna zeker, dat de Joden een vrije hand zullen hebben in Palestina nadat de vijandelijkheden ophouden. Beide partijen beloven het, en de Joden zullen hun uiterste best doen om hun oude lotdeel terug te krijgen wanneer het vrede wordt en de landen herverdeeld onder de natiën. Een rijke Jood heeft zelfs beloofd fondsen te verstrekken voor vervoer van alle Joden in de Verenigde Staten die na de oorlog willen terugkeren naar het land van hun vaders.

Het uittreksel uit *The American Hebrew* spreekt over één van de vele inspanningen om het Joodse volk terug te brengen naar het land van hun vaders.

De Joden van New York deden gisteravond een beroep op de Verenigde Staten en de geallieerde mogendheden om een Joodse republiek in Palestina te vestigen. "Ons Palestina!" riep een van de afgevaardigden uit. "Eindelijk, eindelijk, keren wij terug naar het land van onze profeten!"

Op het podium was een grote Amerikaanse vlag en die van de Joden: een wit, lichtblauw gestreept met dubbele Davidsster in het midden. Een man in het publiek drukte zijn lippen tegen de vlag. Deze daad was het signaal voor een groot gejuich in de zaal.

Voormalig parlementslid Solomon Sufrin stelde een amendement op de resolutie voor. Het was niet genoeg, zei hij, om het geloof in het herstel van het heilige land voor de Joden te bevestigen. "We hebben genoeg gezworven," riep hij. "Waarom zouden de Joden niet het lef hebben om voor de hele wereld op te komen en Palestina te eisen als een Joodse republiek? Kom naar voren, medejoden. Eis Zion! wij willen, wij moeten een Joodse republiek in Palestina hebben."

De toespraak van de heer Sufrin werd gevolgd door enkele minuten luid applaus. Dr. Judah L. Magnes, die de vergadering voorzat, gaf vervolgens het woord aan Joseph Barondess, commissaris van onderwijs, die een tweede amendement voorstelde. Uiteindelijk kwamen professor Friedlander, de heer Barondess en de heer Sufrin tot een compromis over de volgende resolutie:

"Overwegende dat ons land nu in oorlog is en strijdt met de democratieën van de wereld voor de triomf van vrijheid en gerechtigheid en voor de bescherming van de rechten van de kleinere nationaliteiten, wordt besloten:

Dat wij, de afgevaardigden van de Joodse gemeenschap van New York, in deze conventie bijeengekomen, ons geloof bevestigen in de triomf van de zaak waarvoor dit land nu staat en altijd heeft gestaan, en dat wij ons geloof in de spoedige verlossing van Zion herbevestigen en ons volledige vertrouwen uitspreken dat de Verenigde Staten van Amerika, samen met haar bondgenoten, zich zullen inspannen voor de verwezenlijking van de hoop en aspiraties van het Joodse volk voor

de heroprichting van een vrije en publiekelijk erkende thuisbasis in Palestina." Het publiek verliet de zaal zingend de "Hatikvah."
- *Uit: The American Hebrew.*

Babylon mag nog iets langer wachten, maar spoedig zal ook haar tijd komen. Hoe het herstel van Palestina dit zal uitwerken, is te zien in Zacharia's visioen van de efa, wat in het volgende hoofdstuk onze aandacht zal krijgen.

DE VROUW IN DE EFA

Van groot belang bij de aanstaande onderhandelingen voor vrede is de rol die het georganiseerde Jodendom eist in de herverdeling van de natiën. Dat zij Palestina, hun oude lotdeel, opeisen en krijgen, lijkt zeer waarschijnlijk, aangezien beide partijen het hen praktisch hebben beloofd. Het voorstel dat elke natie, hoe klein ook, gerespecteerd moet worden en ruimte moet krijgen voor de uitoefening van haar nationale aspiraties geldt in het bijzonder voor het Joodse volk, een natie dat al meer dan een millennium het is ontzegd om haar briljante talenten te ontwikkelen.

Daarnaast is er de wens van elke oorlogvoerende partij om een buffer te scheppen tussen zichzelf en de vijand. Zo wordt Polen geplaatst tussen Duitsland en Rusland. En in het Oosten, waar de grote Centraal-Europese Confederatie en het Afrikaanse Rijk van Groot-Brittannië elkaar raken op het Sinai-schiereiland, is een onafhankelijke bufferstaat nuttig. De Engelsen beschermen Egypte en Suezkanaal. Duitsland zal Turkije beschermen tegen invloeden uit die richting.

Zo worden de slechtste en machtigste drijfveren die de natiën beheersen - eigenbelang en zelfverheerlijking - door Jahweh gebruikt om Zijn oude zwerfvolk Jakob terug te brengen, zelfs in hun blindheid en opstandigheid.

De Joden zijn zo zeker van hun terugkeer dat zij bedrijven hebben opgericht om het land te kopen en het te verdelen onder degenen die het daadwerkelijk zullen bewerken. Speculeren zal niet worden toegestaan.

De mogelijkheden om geld te verdienen - de grote passie van de Jood - zullen sterk worden beperkt. Behalve enkele professionals in de steden, zullen zij onderworpen

zijn aan de voorwaarden van de vloek van Eden en hun brood moeten verdienen met het zweet op hun voorhoofd.

Maar dit is exact wat de Jood nooit heeft gedaan sinds hij over de aarde zwerft. Hij heeft alle beroepen en de handelswereld veroverd en is prins in de politiek, maar hij heeft nooit de schoffel gehanteerd. Het feit dat de natiën hen zelden grond hebben toegestaan. Zij hebben hen het recht onroerend goed te bezitten ontzegd. Dat heeft veel te maken met dat zij van hun land zijn verdreven. Maar dit kenmerk is zó diepgeworteld geworden dat, wanneer hen de vrijheid wordt gegeven tot eigen bezit van boerderijen, zij liever rijkdom via gemakkelijker en winstgevender kanalen nastreven.

Dat enkele Joodse boeren succes hebben gehad en dat, na verloop van tijd, velen succesvol kunnen zijn in het land van hun voorouders, willen wij niet ontkennen. Maar dat de natie, of een aanzienlijk deel ervan, zich tot het land zal wenden voor haar levensonderhoud, is een wonder dat de macht van Jahweh vereist op de dag dat Hij hen een nieuw hart geeft en een oprechte geest in hen vernieuwt. Tot die tijd zal de Jood niet werken. Tot die tijd zal zijn hongerige hart niet tevreden rusten, zelfs niet in het beloofde land.

Jeruzalem, zoals het momenteel is gelegen, kan geen commercieel centrum worden, want de Jood, zoals hij nu is, is in wezen een man van handel en commercie.

Wanneer wij lezen over Joodse boeren in Palestina, worden wij niet zozeer getroffen door het feit dat zij in Palestina zijn, maar dat zij *boeren* zijn. In Jahweh's orde was bijna elke Israëliet een bewerker van het land. Elke familie kreeg haar eigen stuk grond toegeloot en had haar eigen voedsel ervan. Er was weinig handel, en de middelen voor verkeer werden verwaarloosd. Er waren geen goede

wegen, geld was zelden nodig. Handel met andere natiën was zeldzaam.

Er waren geen zeehavens of baaien om schepen te beschermen; in feite lezen wij nauwelijks over schepen, behalve in verband met de expedities van Salomo en de afvalligheid van Dan.

Het moderne systeem van commercie, specialisatie, transport en financiën staat zo ver af van het ideaal wat Jahweh in het verleden voor Zijn volk had gepland en dat Hij voor hen in de toekomst voor ogen heeft. Dan zullen zij onder hun eigen wijnstok en vijgenboom zitten, zowel letterlijk als moreel.

De leidende geest van de moderne financiën en de commercie is de afvallige natie (die wij) Israël (noemen), maar die beter (bij de vroegere naam) Jakob genoemd kan worden. De Jood domineert alle handelskanalen en haalt zijn pond vlees uit elke transactie. Het land bewerken en brood verdienen met het zweet van het voorhoofd, zoals hun voorvaderen deden, ligt hen helemaal niet. Zij kunnen meer geld verdienen en het makkelijker krijgen door op de beurs te zitten en tol te heffen op de handel van de wereld.

De grootste belemmering voor het zionistische ideaal, de terugkeer naar Palestina, is de onuitvoerbaarheid ervan. Sentimenteel spreekt het iedereen aan, maar wat zullen zij doen als zij daar aankomen? Zal de bankier zijn mouwen opstropen en de schop hanteren? Zal de kleermaker zijn handen ruïneren met de ploeg? Hoe zouden zij geld verdienen? Als zij geen geld kunnen verdienen, wat is dan het nut van het land?

Het laatste plan voor het herstel van het heilige Land na de oorlog, voorziet in een socialistisch programma waarin landspeculatie die een uitstekende mogelijkheid zou

bieden voor de vroege nieuwkomers, niet zal worden toegestaan. Elke passie van trots en patriotisme roept de zwervende natie van de vermoeide voet op om tot rust te komen in het beloofde land. Maar de zelfzuchtige drijfveer die hun zielen sinds hun ballingschap heeft beheerst, maakt succes onmogelijk. "Geld! Geld! Wij moeten meer geld verdienen." Dit is de kreet van degenen van wie de voorouders het gouden kalf aanbaden en Jahweh verlieten in de wildernis.

De vloedgolf van religieus en patriottisch enthousiasme zal de Joden ongetwijfeld terugbrengen naar het land van hun geschiedenis en hoop. Zij zullen terugkeren, maar zullen zij daar blijven? Het antwoord op deze vraag komt uit het visioen van de efa ^{Zach.5:5-11}.

De profeet ziet een efa naar voren komen en wordt verteld: *Dit is hun gelijkenis in heel de aarde.*

Het woord voor *gelijkenis* in de oude tekst wordt door sommigen gelezen als *verdorvenheid*. De twee woorden zijn in Hebreeuws zo goed als identiek, Men verwisselt ze snel met elkaar. Aangezien *verdorvenheid* de lezing lijkt te zijn toen de Griekse en Syrische (Aramese) vertalingen werden gemaakt, is die waarschijnlijk juist. Het houdt het idee van gelijkenis in en geeft het een krachtiger en bevredigender betekenis, dus gebruiken wij die ook. Zij hebben de wegen van Jahweh verdorven of veranderd, en het symbool van deze verdorvenheid is een inhouds- en handelsmaat. Het volk Israël was bedoeld om land- en tuinbouw in het land te doen; nu zijn zij de kooplieden en geldschietters van heel de aarde.

Bijna alle natiën hebben een embleem dat hun nationale idealen concreet uitdrukt. Groot-Brittannië heeft de leeuw,

Duitsland de adelaar. Dit zijn slechts menselijke pogingen om hun trots te laten zien. Het zionisme heeft gekozen voor de dubbele Davidster om de aspiraties ervan te tonen. Maar voor de geest die in contact staat met God is het ware symbool van de zonen van Jakob de *korenmaat*.

De volkeren op aarde wankelen onder de vloek van commercie (handel) en de enorme geldhoeveelheden. De bedenkers en organisatoren hiervan zijn vaak Joodse bankiers, geldschieters en handelaren. Vroeger hielden oorlogen op als de financiële middelen van een regering uitgeput waren. Het is aan de Jood te danken dat wij het briljante plan hebben om de toekomst te verpanden. Hij stelde als eerste de uitgifte van obligaties voor, wat het mogelijk maakt voor natiën om miljarden uit te geven die niet van hen zijn, in hun krankzinnige oorlogszucht. Dit zal doorgaan tot alle natiën diep in de schuld zullen staan bij een syndicaat van Joden, die via het geld het lot van de natiën zullen dicteren vanuit Babylon, in het land Sinear.

Dat de Joden zich bewust zijn van hun ongeschiktheid om terug te keren en te leven in Palestina zoals vroeger, blijkt uit de weerstand tegen het zionisme. Alleen de droom om opnieuw een onafhankelijke staat te worden en hun getroffen en vervolgte broeders te helpen, zal de welgestelde Joden teruglokken naar het land. Eenmaal daar gekomen, zullen zij echter snel gedesillusioneerd raken. Hoe snel hun terugkeer ook kan zijn, hun vertrek zal nog veel sneller zijn.

Onder de vleugels van twee beschermende machten zullen zij snel naar het land Sinear vliegen, of Babylon, zoals het Grieks het noemt, en daar de plek vinden die het meest geschikt is voor hun hebzuchtige verlangens.

Een efa was een droge maat. Dit kan symbool staan voor de wereld van de handel, aangezien het de meest gebruikelijke maat voor ruilen was. Maar onze interesse ligt niet zozeer in de efa zelf, maar in de vrouw die er middenin zit. Zij wordt met kracht vastgehouden in de efa door een rond loden deksel, die de opening effectief verzegelt. Dit gebeurt in het land Israël. Vervolgens komen twee andere vrouwen de efa naar het land Sinear brengen, waar zij haar eigen basis heeft.

Is het nodig dat wij het feit noemen, dat de vrouw die verborgen in de efa zit, dezelfde vrouw is die Johannes op de troon ziet in Babylon, de grote commerciële hoofdstad? Het trouwe Israël is geen handelaar. De vruchten van het land zijn voldoende en bieden voeding voor degenen die het uit de hand van Jahweh dankbaar ontvangen. Wat is het nut om Zijn gaven te ruilen voor producten uit verre landen? Zolang Hij de vijg, de olijf en de wijnstok laat bloeien, zijn zij tevreden met Zijn overvloed.

Het ontrouwe Israël is niet zo. Zij richten zich op de natiën, niet op Jahweh, voor hun rijkdom. Zij kunnen zich niet vestigen in het land. Hun basis moet in het centrum van de wereldhandel zijn, waar zij rente of tol kunnen eisen van al het handelsverkeer.

De vrouw in de efa staat symbool voor het afvallige Israël. Zij zal gevangengehouden worden in haar enorme begeerte naar winst. Dit is haar horizon; dit is haar leven. De visioenen van profeten die onbegrensde zegeningen van Jahweh aankondigden, passen niet in haar beperkte wereldbeeld. Zij heeft Jahweh en Zijn zegen niet nodig! Zij zal haar zegeningen zelf van ver halen. Zij zal zich in koninklijke stijl vestigen en de hele wereld onderwerpen.

Door grootkapitaal zal zij alle natiën veroveren. Koningen zullen voor haar buigen, want zij alleen kan hun obligaties kopen. Natiën zullen voor haar werken, want zij moeten de rente betalen.

De wereld wordt haar bezit, terwijl Jahweh dat afkeurt. Palestina mag misschien tevredenheid en geluk bieden, maar de hebzucht naar goud zal haar geen rust geven. Zij vindt in de oude hoofdstad van Nebukadnezar, het centrum van alle wereldheerschappij, de juiste en passende plaats voor deze nieuwe tirannie - de autocratie van het kapitaal. Geld regeert de wereld veel sterker dan keizers, koningen of het volk. De confederatie, de bond van 10 koningen, die vrijwel zeker zal voortkomen uit de huidige wereldcrisis²³, zal alle politieke macht naar zich toe trekken, maar zal regeren over een failliete wereld. Boven hen zal een vrouw zijn: het trouweloze, afvallige Israël; zij zal een koninkrijk hebben *over* de koningen van de aarde.

²³ Zo dacht de schrijver in 1917

DE OPENINGEN

Voor de meeste mensen is de Bijbel een gesloten boek. Er is iemand nodig om het boek voor hen te *openen*. Dit geldt in zekere mate ook voor Zijn geliefde heiligen. Zij zijn verdrietig omdat het boek voor hun harten gesloten is. De Emmaüsgangers konden destijds de recente vreemde gebeurtenissen niet begrijpen. Maar hoe brandden hun harten toen Hij hun verstand *opende*, zodat zij de Schriften begrepen! Wat is zoeter dan wanneer Hij door het Woord zijn schatten voor ons opent en de Auteur in al Zijn uitnemendheden onthult?

Geen ander deel van de Schrift lijkt zo gesloten als Openbaring. In plaats van *onthulling* van Jezus Christus, wordt het meestal gezien als een *verhulling*, een bedekking om te verbergen in plaats van te onthullen, net als de gelijkenissen. Maar de bedekking ligt niet op het boek, maar op ons begrip. Het is voluit een *onthulling*. Een opvallende bevestiging van dit feit ligt in het vaak voorkomen van het woord *open*. Dingen, die nu gesloten en bedekt zijn, zullen dan geopend en zichtbaar worden.

Openbaring onthult de heerlijkheid van Jezus Christus door middel van vier maal twee "openingen." De hemel boven, de aarde beneden, de goddelijke geschriften en Gods heilige woonplaats worden voor onze ogen geopend. Zodra wij de verschillende *openingen* begrijpen zoals aangekondigd, krijgen wij een goed begrip van het hele boek. Deze "openingen" zijn als het optrekkende gordijn dat het toneel onthult, passend bij de volgende akte in de grootste van menselijke tragedies. Deze "openingen" geven een aanwijzing voor het karakter en de reikwijdte van het daaropvolgende visioen.

Het belang en de uitwerking van deze openingen worden erg versterkt als wij zien dat die als tweetallen (in paren) voorkomen. Eerst gaat een deur in de hemel open ^{Op.4:1}, uiteindelijk de hemel zelf ^{Op.19:11}. De aarde heeft een put, waarvan de schacht opengaat om de helse cavalerie op te laten komen voor de vijf maanden durende kwelling ^{Op.9:2}. En de aarde opent haar mond om de vloed op te slokken waarmee de draak de vrouw wil wegspoelen ^{Op.12:16}. Let op het contrast: de rook en de sprinkhanen komen uit de aarde om de mensheid te geselen. Het is de poort van het leger van Apollyon ^{Op.9:11}. Maar aan de andere kant zorgt God dat de aarde haar mond opent en Zijn volk redt van de draak. De aanbidders van het beest worden gekweld door een bijna dodelijke steek ^{Op.9:5-7}; het heilige volk blijft in leven door de Heer zelf in de wildernis.

Daarnaast worden boekrollen geopend. Het grotere deel van de hele profetie houdt zich bezig met de twaalf keer herhaalde *opening* van de rol met zeven zegels. Deze rol kan het best als een hypotheek gezien worden. De mens heeft zijn recht op de aarde verpand aan de vijand. Wie kan de prijs betalen en het lotdeel verlossen?

In het oude Israël, wanneer een lotdeel op deze manier werd verpand, werd het vastgelegd en verzegeld, met de handtekeningen van getuigen aan de buitenkant. Als het lotdeel wordt teruggekocht, worden de zegels verbroken en keert het lotdeel terug naar de rechtmatige eigenaar. Dus de opening van de zegels geeft ons een aanwijzing voor wat moet volgen. De *usurpators*²⁴ moeten uit hun

²⁴ *Usurpator*: iemand die onrechtmatig een gebied verovert of ergens onrechtmatig bezit van neemt. Synoniemen: ‘machtige overwinnaar’, ‘onrechtmatig bezitnemer’, ‘overweldiger’ en ‘veroveraar’. Het

wetteloze bezit worden verdreven, en de rechten en titels die de eerste Adam heeft verloren, moeten worden herwonnen door de laatste Adam. Hij heeft het *recht* om dit te doen omdat Hij het *Lam* is; Hij heeft de *kracht* om dit te doen omdat Hij de *Leeuw* is.

De bijbehorende opening is die in hoofdstuk 20 ^{Op.20:12}. Hier worden de boekrollen geopend, die Gods verslagen over Zijn schepselen bevatten, en zij worden gericht naar wat daarin is geschreven.

Het paar openingen dat op de hemel betrekking heeft, heeft bijzondere betekenis. Nu is de hemel nog gesloten; de communicatie tussen hemel en aarde is afgesneden. De mens gaat zijn eigen weg, God grijpt niet in. Maar wanneer de tijd komt voor de onthulling van Zijn Christus, is het eerste teken de opening van de deur van de hemel. Dit onthult de troon van het gericht en is de sleutel tot de richten die volgen. Ieder onderdeel is vol betekenis. De regenboog, in al zijn pracht, is het teken van Gods belofte om de aarde niet in een watergraf te laten ondergaan. De bliksem en donderslagen wijzen op de reiniging door vuur die de aarde te wachten staat. En wanneer de actie die door deze scène wordt aangeduid volledig is uitgevoerd, wat zien wij dan? De hemel zelf wordt geopend ^{Op.19:11} en de ruiter op het witte paard komt tevoorschijn om het heftige gericht te voltooien. Voortaan zijn de aarde en de hemel

betreft o.a. politici die illegaal de macht grijpen via een staatsgreep, en zich ontpoppen als dictator. Maar ook gebeurt het dat de usurpator zijn positie legitimeert binnen een 'democratisch' systeem. De term komt uit de Romeinse Tijd. In Romeins recht was *usurpatio* het (wederrechtelijk) aanspraak maken op -, of het onrechtmatig toe-eigenen van iets.

niet langer van elkaar gescheiden, maar staan ze, zoals het hoort, als burens op de beste voet met elkaar. De deur die in de hemel opengaat, is een gericht; indirect, obscuur en voorzienig is; de geopende hemel onthult de Richter Zelf.

De belangrijkste openingen in tweetallen (paren) vinden wij in het hart van het hele boek. De ene is de opening van de *tempel van God* ^{Op.11:19} en de andere is de opening van de *tabernakel van het getuigenis* ^{Op.15:5}. Deze twee openingen bevatten de kern van het boek Openbaring. Beide openingen hebben betrekking op de woonplaats van God, wat belangrijk is. Geen enkele natie, behalve Israël, had iets te maken met het huis van God. Alleen zij zullen betrokken zijn bij wat zich afspeelt binnen deze heilige plaatsen.

Dit gedeelte ^{Op.11:19-19:11} gaat over dezelfde periode en gebeurtenissen als het vorige deel. ^{4:1-11:19} Daar worden zij bekeken vanuit de *troon*. Nu worden zij opnieuw bekeken vanuit de *tempel*. 1 en 2 Koningen tonen de menselijke kant van de geschiedenis van Israël, en 1 en 2 Kronieken de goddelijke kant. Zo hebben wij hier dezelfde periode, personages en gebeurtenissen, maar nu gezien in het kader van de priesterlijke natie.

De vier *opening*en in overzicht:

Hemel:

1. Een deur in de hemel ^{Op.4:1}.
2. De hemel zelf ^{Op.19:11}.

Aarde:

1. Een put of schacht voor de helse cavalerie ^{Op.9:2}.
2. De aarde slokt de rivier op ^{Op.12:16}.

Rollen:

1. De zevenvoudig verzegelde rol ^{Op.6:1-8:1}.
2. De rollen bij de grote witte troon ^{Op.20:12}.

Tempel:

1. De tempel van God, Zijn verbond is te zien als de ark ^{Op.11:19}.
2. De tempel van de tent van het getuigenis: de wet ^{Op.15:5}.

Er zijn ook twee tempelopeningen. Eerst de tempel van God en Zijn verbond is te zien ^{Op.11:19}. Daarna gaat de tempel van de tent van het *getuigenis* open, dan is niet het verbond zichtbaar, maar de *wet*. Wat op het eerste gezicht vergelijkbaar lijkt, is bij nader inzien een tegenstelling. Zowel verbond als wet zijn van Israël ^{Rom.9:4}. Onder het verbond hebben zij een claim op Jahweh, want Hij moet trouw blijven aan Zijn verplichtingen. Hij zal hen zegenen zoals Hij heeft beloofd. Onder de wet moeten zij echter Hem dienen. Hun falen om Zijn geboden na te leven, moet de vloek van de wet over hen brengen.

Vervloekt is eenieder die niet blijft bij alles wat in het boek van de wet is geschreven om dat te doen ^{Gal.3:10}

De twee tempelopeningen hebben allebei betrekking op de priesterlijke natie, maar beiden een doel voor ogen. De ene is zegen, de andere is vloek. Enerzijds Jahweh's zorg om Zijn verbond met hen te vervullen. Anderzijds brengt Hij Zijn vloek over de afvalligen voor het breken van Zijn heilige wet. De ene toont een vrouw bekleed met symbolen

van autoriteit en heerschappij, met de machten van de duisternis onder haar voeten. De andere toont een valse vrouw, ondersteund door de vijanden van de Messias, in samenzwering met de machten van het kwaad. De eerste vrouw wordt wonderlijk bewaard in de grote verdrukking; de tweede wordt na het einde ervan vernietigd.

Wanneer *de tempel van God* opengaat, verschijnt de ark van Zijn verbond. Wij worden direct herinnerd aan Zijn verbond met Israël en vertrouwen erop, dat, wat er ook gebeurt, Hij trouw zal zijn aan Zijn verbond. Hij zal niet rusten totdat Hij hen het land geeft wat aan hun voorouders was beloofd. De troon van David moet opnieuw gevestigd, en Jeruzalem moet een lofzang op aarde worden. Bliksem, stemmen, donderslagen, aardbevingen en grote hagel komen uit de tempel. Maar met het verbond in gedachten zijn wij overtuigd, dat Zijn volk ongeschonden zal blijven.

En wij worden niet teleurgesteld in de wat volgt. Daar zien wij Israël, gekleed in de heerlijkheden die het verbond biedt. Als de zon, regeert zij de dag en haar kroon bestaat uit twaalf sterren die op twaalf tronen zullen zitten om de twaalf stammen te richten. De maan, het symbool van de machten van de duisternis, ligt onder haar voeten.

Midden in de verdrukking helpt Hij haar. En aan het einde vinden wij het getrouwe overblijfsel dat het lied van Mozes, de slaaf van God, en dat van het Lam zingt ^{Op.15:3}.

Hoe anders is de opening van de tabernakel van het getuigenis! ^{Op.15:5}. Het verbond rust op Gods trouw, terwijl het getuigenis, of de wet, hen vervloekte om hun ontrouw. Daarom lezen wij, dat zeven hemelse boodschappers uit de tempel kwamen, met de zeven gerichten. Deze lagen in

schalen vol van de verontwaardiging van God... En de tempel werd gevuld met de rook van de heerlijkheid van God en van Zijn kracht. En niemand kon de tempel ingaan tot die zeven gerichten uitgevoerd waren ^{Op.15:8}.

Nu hebben de natiën nooit een wet gehad ^{Rom.2:14}. De wet spreekt alleen tot hen die onder de wet staan ^{Rom. 3:19}. Waar geen wet is, is ook geen overtreding ^{Rom. 4:15}. Israël alleen had de wet. Het getuigenis was alleen aan hen gegeven. En zij alleen moeten rekenschap afleggen voor het overtreden ervan.

De afstotelijkheid van zonde wordt sterker door de wet. Zonde kan niet in onwetendheid worden verontschuldigd wanneer het licht van de wet schijnt. Dus, hoewel de wet hen groot inzicht gaf in de kennis van Gods gerechtigheid, maakt het hen aansprakelijk voor het strengste gericht als zij tekortschieten aan de verheven norm ervan.

De schalen voltooien de verontwaardiging van God, of putten die uit. Het zijn Gods strengste gerichten. Is het niet terecht dat deze over diegenen komen, die toegang hadden tot het getuigenis, maar toch afvallig werden?

Deze overwegingen, samen met de nauwe relatie van deze "opening" met de voorgaande, laten ons zien dat beide openingen uitsluitend betrekking hebben op Israël maar dat de ene de natie ziet vanuit Gods trouw, terwijl de andere haar bekijkt in haar ontrouw.

De gevolgen van deze conclusie zijn zwaarwegend als wij zien dat *Babylon*, in beide delen van Openbaring wordt behandeld, en nergens anders.

Daarom is de conclusie onontkoombaar, dat *Babylon* te maken heeft met *Israël*, en niet met de andere natiën. Er zijn geen volgende richten wanneer Jahweh Zijn verbond

herinnert. Maar als de gebroken wet verschijnt, worden de schalen, gevuld met de diepte van Gods verontwaardiging, uitgestort over de afvallige natie.

Het breken van de zegels en het blazen van de bazuinen zijn passende symbolen voor de komst van het koninkrijk. Maar de priesterlijke functie van het uitgieten van de verontwaardiging uit de hemel wordt gedaan door middel van de schalen uit het heiligdom. Het is mogelijk dat de schalen lokale en intensievere bazuin gerichten zijn. De bazuin gerichten komen op degenen die niet onder de wet staan. Het verbreken van de wet is overtreding en krenking van God Zelf. Daarom worden deze gereserveerd voor het strengere, maar beperktere gericht van de schalen.

Het punt van dit alles ligt in het feit, dat Babylon alleen in dit deel van Openbaring naar voren komt. *Babylon wordt alleen gezien in de tempelgedeelten die over de natie Israël gaan.* Daarom moet dat niet worden gezocht onder de andere natiën. Niet Rome of protestantisme wordt bedoeld, maar *Israël*. Nogmaals, Babylon wordt slechts kort genoemd wanneer het verbond in beeld is ^{Op.14:8}, maar helemaal uitgewerkt wanneer de tent van het *getuigenis* opengaat. Het staat in het deel van Openbaring wat de vernietiging van afvallig Israël laat zien.

HET GEHEIM VAN HET WILDE BEEST

Het geheimenis Babylon wordt gedefinieerd in twee fasen, in de woorden van de boodschapper toen hij aan Johannes *het geheim van de vrouw en van het wilde beest dat haar draagt* ging verklaren ^{Op.17:7}. Laten wij zijn woorden nauwgezet volgen en niet iets in het geheimenis importeren wat er niet hoort. Er is geen geheim verbonden aan de opkomst, herstel en ondergang van de stad Babylon. Dat werd onthuld, niet verborgen. Degenen die de stad Babylon zien als een *mysterieus* symbool van een andere stad of religieus systeem, missen de betekenis.

In de *uitleg* (die wij niet hoeven te verklaren) wordt ons gezegd dat de vrouw een stad is. Wij krijgen de naam van de stad: *Babylon*. Dit is letterlijk. Op dezelfde manier leren wij dat de *vrouw* niet letterlijk, maar figuurlijk is. Laten wij dan zorgvuldig opmerken dat het geheim verbonden is met de figuurlijke vrouw en niet met de letterlijke stad.

Evenzo wordt het wilde beest aan ons uitgelegd als een groep koningen. Die zijn letterlijk. Ze gaan ons alleen aan als ze zijn opgenomen in de federatie die afgebeeld wordt door het wilde beest, vooral op het moment dat deze grote wereldmacht de afvallige zonen van Jakob ondersteunt in de laatste dagen. Het geheimenis heeft dus betrekking op zowel *het wilde beest* als op *de vrouw* die het draagt. Het is belangrijk dat wij aandacht besteden aan deze fase van het geheim en een duidelijk begrip krijgen van dit wilde beest en het geheim dat ermee verbonden is.

Het zevenkoppige, tienhoornige monster dat de vrouw draagt, is al eerder in het boek naar voren gekomen. ^{Op.13:1}

Wanneer de draak oorlog voert tegen het nageslacht van de trouwe vrouw, doet hij dit door twee wilde beesten. Het

eerste, uit de zee, had zeven hoofden en tien horens en is ongetwijfeld identiek aan het wilde beest dat de valse vrouw ondersteunt. Er is geen "mysterie" of geheim verbonden aan het wilde beest in het eerdere gedeelte. Waarom zou er hier dan wel een geheimenis zijn?

Het antwoord is eenvoudig. Het wilde beest *draagt* of *ondersteunt* hier de vrouw (althans tijdelijk), terwijl in het andere geval aan het wilde beest werd gegeven om oorlog te voeren tegen de heiligen en hen te overwinnen ^{Op.13:7}. Daniël had de loopbaan van dit wilde beest al voorspeld, toen hij zekerheid had over het vierde beest uit zijn visioen, dat *oorlog voerde tegen de heiligen en hen overwon* ^{Dan.7:21}. Het wilde beest is *tegen* de Allerhoogste ^{Dan.7:25}, dus zijn vijandigheid richting de heiligen is geen verrassing. Maar wanneer wij zien dat het beest de vrouw *ondersteunt*, kunnen wij, net als Johannes, verbaasd zijn, want dit geheimenis was eerder niet onthuld. Dat de koningen van de aarde de zonen van de vloek zouden begunstigen, vleien en verrijken, lag buiten het bereik van het zicht van de profeten.

Om het *geheimenis* te begrijpen, moeten wij eerst een duidelijk begrip hebben van het wilde beest zoals het wordt gepresenteerd los van enig geheim, in Daniël en het eerdere deel van deze onthulling. Daniel zag inderdaad *vier* wilde beesten, terwijl Johannes er slechts één zag, maar een eenvoudige vergelijking van die ene met de vier zal aantonen dat die ene een samengesteld beest is dat de vier omvat. Daniël leidt hen de arena in op een moment dat de vierde vijandig is tegenover de andere drie; Johannes ziet het vierde beest nadat het de andere drie heeft verslonden en ingelijfd ^{Dan.7:1-7; Op.13:1-2}.

Daniël zag vier verschillende dieren, de eerste als een leeuw, de tweede als een beer, de derde als een luipaard, en de vierde een onbeschrijflijk monster^{Dan.7:4-7}. Het wilde beest dat Johannes zag, is samengesteld uit deze vier. Hij zegt:

En het wilde beest dat ik zag, was als een luipaard, en zijn voeten waren als die van een beer, en zijn mond als de mond van een leeuw^{Op.13:2}

Hetzelfde geldt voor de hoofden en hoorns van het beest. Het beest heeft zeven hoofden en tien hoorns. Deze zijn als volgt verdeeld onder de beesten in Daniël:

1. Leeuw:	1 hoofd,	0 hoorns
2. Beer:	1 hoofd,	0 hoorns
3. Luipaard:	4 hoofden,	0 hoorns
4. Onbeschrijflijk beest:	1 hoofd,	10 hoorns

Het beest in Openbaring:	7 hoofden	10 hoorns.

Daniëls vierde beest met ijzeren tanden, verslond de rest^{Dan.7:7}. Daarom worden de 7 hoofden en 10 hoorns gezien als deel van het wilde beest in het visioen wat de ziener op Patmos waarnam. Als wij de identiteit van deze beesten vast kunnen stellen, zal dat helpen, want elk visioen vult het andere aan.

Bij het overwegen van het geheimenis van het wilde beest dat de vrouw ondersteunt, is het goed om steeds de onderliggende stroom van dit deel van Openbaring in gedachten te houden. Babylon en haar ondergang zijn duidelijk verbonden met de schalen. Die worden uitgestort

over degenen die onder de vloek van de wet staan. Het onderwerp van dit deel is *vernietiging* van de afvalligen die Jahweh's verbond hebben veracht en een verbond sloten met de natiën. Net als de apostel zouden ook wij verbaasd zijn om te ontdekken dat zij, ondersteund in luxueuze pracht door de natiën, regeren over de koningen. Alsof Jahweh het koninkrijk wat door Israëls profeten aangezegd was, al had gevestigd.

Thans²⁵ is een opmerkelijke verandering in de houding van de wereld naar de Joden toe merkbaar. Tot nu toe verachtten en vervolgden regeringen de Israëlieten, op enkele uitzonderingen na. Antisemitisme was normaal. Hoe konden zij iets anders verwachten? De vloek die zij over zichzelf en hun kinderen hadden afgeroepen, achtervolgde hen voortdurend. Nu worden aan hen echter gelijke rechten verleend en wordt hun lof in de kranten bezongen. De nationale status van de Joden wordt erkend, en de natiën doen voorstellen om aan hen hun oude lotdeel te schenken. Wij kunnen al de vage contouren zien van de vrouw op het scharlakenrode beest!

Het openingsbeeld van dit visioen is het tegengestelde van gericht. Dit wordt eerst gepresenteerd, zodat wij het karakter van haar misdaden begrijpen, opdat wij niet verbaasd zijn over de ernst van haar straf. Zo kunnen wij het *geheimenis* begrijpen dat de zonen van Jakob, zelfs in hun ontrouw, door dezelfde natiën die hen hevig hadden vervolgd, gesteund worden. En dat leidt zelfs tot een voor hen hoge, koninklijke positie.

²⁵ In 1917.

Dit is van groot belang voor de getrouwen in Israël die in die tijd zullen leven. Het is essentieel, dat zij weten wat het einde zal zijn van deze valse beschermheer. Hoelang zal het duren? Wanneer komt het hoogtepunt? Hoe kunnen de heiligen worden beschermd tegen de grote misleiding?

Het doel van de uitleg van de boodschapper is, dat praktische hulp geboden wordt aan de heiligen in die dag, in plaats van een raadsel te zijn voor uitleggers. Er is een crisis in de relatie tussen het wilde beest en de vrouw, wanneer het beest verandert van een beschermheer in een vervolger. Sommige heiligen zullen in Babylon zijn. Het doel van de boodschapper is: hen waarschuwen voor de ondergang van Babylon en het signaal geven voor haar executie. De loopbaan van het wilde beest is verdeeld in twee fasen door zijn verblijf in de afgrond ^{Op.17:8}. Deze verdeling komt niet voor in het eerdere visioen van het wilde beest, omdat wij het beest pas zien *nadat* het uit de zee is opgekomen, wat hetzelfde is als haar opkomst uit de "bodemloze put" of afgrond. De geheime fase van Babylon en het wilde beest gaat vooraf aan en komt voor de laatste loopbaan van het wilde beest, wanneer het wordt bezeten door de draak, het verbond verbreekt en de macht van het heilige volk breekt totdat het zelf wordt vernietigd door de Koning van de koningen.

De Abussos

Door het Griekse woord *abussos*²⁶ te vertalen als "bodemloze put" in de Openbaring en als "diepte" in de twee andere gedeeltes waarin het voorkomt ^{Luk.8:31; Rom.10:7}, hebben onze vertalers het moeilijk gemaakt om een goed begrip te krijgen van de betekenis. Het beeld van een bodemloze put leidde tot nogal fantaserijke interpretaties. Het zou zich uitstrekken door het midden van de aarde, dat door de zwaartekracht een bodemloze diepte zou worden. Studie van het Hebreeuwse *theum*²⁷ helpt om duidelijker te krijgen wat het betekent. Hoewel het steeds is vertaald als *diepte(n)* verwijst het naar water, net zoals wij de zee *de diepte* noemen. Duisternis lag op de oppervlakte van de *diepte* en de geest van God zweefde over het wateren. ^{Gen.1:2}. Daarna werden de wateren verdeeld; sommige boven en andere onder het uitspansel. De laatste werden zeeën genoemd en worden sindsdien geassocieerd met de afgrond of *de diepte*.

De zondvloed bestond niet alleen uit regen van boven, maar alle bronnen van de grote diepte²⁸ werden doorbroken ^{Gen.7:11}. En na honderdvijftig dagen werden de bronnen van de diepte²⁹ ingehouden zodat de wateren afnamen ^{Gen.8:2}. Daarna is in tegenstelling tot de hemelen boven, de *diepte beneden*. Jakob zegent Jozef:

*Met de zegeningen van de hemel van boven,
zegeningen van de diepte die beneden is* ^{Gen.49:25}

²⁶ *abussos* is letterlijk: *gelijktijdig-verzinken* en betekent *afgrond*.

Op.9:1,2,11; 11:7; 17:8; 20:1; 20:3

²⁷ Theum of Tehom, Hebreeuws, *waterdiepte* Strong H8415

²⁸ *Grote watervloed* in hSV

²⁹ hSV: *afgrond*

Mozes zingt over de Egyptenaren:

*De wagens van de farao en zijn legermacht
heeft Hij in de zee geworpen;
zijn uitgelezen hoofdmannen zijn verdronken
in de rode zee.*

*De diepte bedekte hen:
zij zonken naar de bodem als een steen.”*

Ex.15:4-5

En opnieuw, met betrekking tot de wateren:

*en door de adem van Uw neus werden de
wateren samengebracht,
de vloed stond rechtop als een hoop,
en de diepten stolden in het hart van de zee* Gen.15:8

Ook Jesaja roept uit over de arm van Jahweh, die Hij op dit moment ontblootte:

*Bent U het niet die de zee heeft drooggelegd,
de wateren van de grote diepte;
Die de diepten van de zee heeft gemaakt tot een
weg voor de verlostten om over te steken?* Jes.51:10

*Die hen leidde door de rechterhand van Zijn
knecht Mozes met Zijn glorieuze arm,
Die de wateren voor hen scheidde
om Zich een eeuwige naam te maken?
Die hen leidde door de diepten* Jes.63:12-13

Over de vernietiging van Tyrus zegt Ezechiël:

*wanneer Ik de diepte over u zal brengen
en grote wateren u zullen bedekken* ^{Ez.26:19}

Jona, in de zee geworpen, bad uit de buik van de vis:

*de wateren omsloten mij, zelfs tot de ziel;
de diepte sloot mij rondom* ^{Jona 2:5}

Eén punt is duidelijk in deze teksten. De afgrond of *diepte* is niet slechts een holte of "put." Het verwijst naar alle wateren onder de hemelen, vooral de zee en de ondergrondse wateren die ontspringen in bronnen en rivieren. De Rode zee maakt deel uit van de "diepte," hoewel het behoorlijk ondiep was waar de Israëlieten erdoor gingen. De bronnen van het land kwamen voort uit de *diepte*. In bijna alle gevallen gaven de Griekse vertalers *afgrond* als vertaling.

Deze conclusie wordt bevestigd door de uitdrukking *put van de afgrond* ^{Op.9:1,2}. Onze vertalers lijken dit woord te hebben genegeerd, tenzij het zo is, dat zij van plan waren het op te nemen in hun vertaling van *abussos* als *bodemloze put*. Maar het Griekse woord *phrear* betekent niet *put*, maar *bron*. Zo wordt de put van Jakob aangeduid ^{Joh.4:11,12}. Tot vandaag levert deze put nog water voor de dorpelingen. Het was geen gewone put of cisterne, het wordt ook *bron* genoemd ^{Joh.4:6}.

Alle bewijzen zeggen dus, dat de afgrond alleen kan verwijzen naar het water dat de zee vult of dat onder de grond ligt. Ondergronds is het te bereiken via een bron.

Uit de afgrond stijgt het beest op ^{Op.17:8}. In vergelijking met het eerdere visioen van het wilde beest ^{Op.13:1}, zien wij

dat het uit de zee opkwam. Er is alle reden aan te nemen dat beide naar dezelfde gebeurtenis wijzen. Niet alleen worden de afgrond en de zee vaak gelijkgeschakeld, maar andere details in het visioen wijzen ook op die conclusie.

Eén van de hoofden van het beest dat uit de zee kwam was dodelijk gewond. Maar toen het opkwam, was de dodelijke wond genezen ^{Op.13:3}. Op het moment dat de boodschapper met Johannes sprak, was het wilde beest nog in de afgrond. Wanneer het uit de afgrond opkomt, wekt het verwondering bij allen van wie de namen niet in het boek van het leven sinds de nederwerping van de wereld ingeschreven zijn. ^{vgl. Op.13:8 en 17:8}

Hieruit kunnen wij afleiden dat het visioen van het beest en de valse vrouw ^{Op.17:1} ons een periode toont, die voorafgaat aan het opkomen van het beest uit de zee. ^{Op.13:1} Het lijkt erop dat het beest zich niet tegen het afvallige volk keerde tot het op bovennatuurlijke wijze weer tot leven kwam en door de draak bezeten werd. In Openbaring 12 zien wij de vervolging van het trouwe overblijfsel door de draak. Maar het beest raakt erbij betrokken wanneer haar autoriteit rechtstreeks van de draak afkomstig is. Er is geen aanwijzing dat de trouwe minderheid eerder interactie had met het beest. De ontrouwe meerderheid had er nauwe verbintenis mee en was er afhankelijk van.

In verband met Babylon heeft men het exacte moment willen vaststellen waarop het wilde beest verandert van ondersteuner in een onverbiddelijke vijand die de vrouw van haar zetel stoot. Die verandering vindt plaats terwijl het beest *niet is* - dat wil zeggen, terwijl het zich in de afgrond bevindt. Wanneer de achtste koning, die een van de zeven is en weer tot leven is gewekt, op het toneel

verschijnt, is het uur van Babylons ondergang gekomen. De federatie waarvan hij het hoofd is, vertegenwoordigd door de tien hoorns, draagt alle macht aan hem over - tot de vernietiging van de vrouw die tot dan toe door de federatie ondersteund werd. De hele aarde, waarover zij heeft geregeerd, keert zich woedend tegen haar tot zij volledig vernietigd is.

De tien hoorns

Een bijzondere haat lijken de tien hoorns te koesteren, en zij lijken directe instrumenten te zijn die haar vernietigen. De reden voor die haat kan duidelijk worden wanneer wij de natiën kunnen ontdekken waarvoor zij staan. In Daniëls visioen had alleen het laatste beest tien hoorns. De anderen hadden geen hoorn. Van dit beest wordt gezegd dat het ten westen van de andere drie is. Met andere woorden, het tienhoornige, onbeschrijflijke wilde beest is een confederatie van tien westerse natiën. Het is zeer waarschijnlijk dat de hoorns in de visioenen eveneens de grote westerse confederatie vertegenwoordigen, die uiteindelijk de hele aarde zal verslinden.

Het is opmerkelijk dat, op dit moment, het overgrote deel van de Hebreeuwse natie verspreid is over landen ten westen van Palestina. Hieraan moet worden toegevoegd dat zij zelfs vandaag de dag een financiële greep hebben op deze natiën, die in geen enkele verhouding staat tot hun aantal. De huidige wereldoorlog (1914-1918) maakt hen meer en meer tot dé crediteurnatie van de wereld. Wanneer de oorlog voorbij is, zal de grote massa van de westerse volkeren virtuele slaaf zijn. Zij moeten zwoegen om de belastingen op te brengen, nodig om de rente te betalen op

de enorme oorlogsschuld. Het grootste deel hiervan zal aan de Joden worden betaald als rente op hun obligaties.

Wanneer de rente op nationale schuld wordt uitbetaald aan de eigen burgers van een land, is de last niet zo zwaar als wanneer het geld naar een ander land wordt gestuurd. De (kleine) groep Joden zal een groot financieel syndicaat zijn in Babylon, met tentakels die zich uitstrekken over alle westerse natiën en die uitzuigen om te voldoen aan hun zucht naar luxueuze weelde. Zo roepen zij de haat op die uiteindelijk hun vernietiging veroorzaakt.

Geld regeert de wereld. Geen tsaar, keizer, koning of autocraat durft zich tegen die macht te verzetten. Er wordt zelfs gezegd dat de oorlog zal worden gewonnen door de natie die de laatste dollar kan opbrengen. Politieke macht moet slaafs buigen voor de grote despoot *goud/geld*. Het financiële centrum is het echte centrum van wereldmacht. In de toekomst zal dat centrum niet Londen of New York zijn, maar *Babylon*. Daar zullen de afvallige Joden hun enorme rijkdom bundelen en de top van aardse welvaart bereiken, door een slaafse wereld ondersteund.

Wat kunnen deze natiën doen om het financiële juk te breken dat waaronder zij gebukt gaan? Het afbetalen van de hoofdsom is onmogelijk. Is niet de suggestie van het achtste hoofd, de verwondering van de hele wereld, een bewijs van genialiteit? Hij zou ze *niet uitbetalen*, maar *vernietigen*. Geen wonder dat zij unaniem hun macht overdragen aan het wilde beest. Hij is het, die zij zochten! Hij zal het juk van Babylon in één keer wegnemen.

Dan ontketenen de tien hoorns hun woede op de ongelukkige stad en voltrekken Gods gericht over haar. In

deze fase van hun werk is er geen geheimenis meer. De natiën zijn vaak door Jahweh gebruikt om Zijn volk dat weerspanning is, te straffen. Het geheimenis ligt eerder in de rol die de natiën spelen bij de verheffing van afvallig Israël tot de schijn van de koninklijke macht van de 1000 jaren, en geluk. Het geheimenis van het wilde beest ligt in de steun die de natiën van de aarde aan de Joden geven in hun laatste, meest gruwelijke afval van Jahweh.

Thans echter, heeft de houding van de natiën - vooral van de westerse regeringen - ten opzichte van de Joden voldoende bewijs geleverd dat het geheimenis al in werking is. De natiën zullen de Joden steunen in hun poging om hun nationale idealen en bestemming te verwezenlijken.

Zie het beest (nog niet bezeten door Satan) dat zich inspant om de laatste grote confederatie te vormen! Zie de vrouw die het ondersteunt, klaar om haar wellustige carrière voort te zetten! Zie Babylon verrijzen uit het stof!

DE DRIE OOSTELIJKE BEESTEN

Welke koninkrijken vormen het wilde beest van Openbaring? Wij hebben al ontdekt, dat de vrouw die het ondersteunt niemand minder is dan de afvallige natie Israël. Het is bemoedigend om op te merken dat veel lezers erkennen dat de met sterren gekroonde vrouw uit het twaalfde hoofdstuk Israël vertegenwoordigt - trouw Israël. Een kleine stap verder naar de logische conclusie is, dat de ontrouwe vrouw ook Israël is: de afvalligen van de natie.

Door naar Daniël 7 te verwijzen, ontdekten wij, dat het tienhoornige monster een westelijke militaire confederatie zal zijn. Het zal een unie zijn van de ‘christelijke’ natiën, terwijl de leeuw, het luipaard en de beer oostelijke koninkrijken voorstellen. Welke oostelijke koninkrijken zijn dat, en het principe dat hen van elkaar onderscheidt?

De sleutel tot Openbaring

Het literaire kader Openbaring van Jezus Christus

DE DAG VAN JAHWEH	- - - - - ALS PROFEET - - - - - ALS KONING - - - - - ALS PRIESTER - - - - - CHRISTUS - - - - -	INLEIDING (1:1-3) Openbaring in snelheid van Jezus Christus. <i>Zegen</i> over de Lezer, Hoorder en Bewaarder.		
		BOODSCHAPPEN AAN DE GEMEENTEN (1:4-3:22) Beloning naar <i>daden</i> (2:23, enz.)		
		DE TROON (4:1-11:18) De <i>politieke</i> verlossing van de aarde. <i>Voorbereidend Visioen</i> : De troon, de rol en het Lammetje (4:1 - 5:14). <i>DE ZEVEN ZEGELS</i> herstellen de soevereiniteit van de aarde aan God. De vier paarden (voorziening): Verre overwinning, oorlog, hongersnood, pest (6:1-8). De gedode heiligen. De grote schok. (6:9-17) <i>Voorbereidend Visioen</i> : De 144.000 en de grote menigte (7:1-17). <i>DE ZEVEN BAZUINEN</i> (een uitbreiding van het zevende zegel). De eerste vier (voorziening): Het land, de zee, de wateren, de zon (8:7-12). De drie wee-bazuinen, de afgrond, de Eufraat. <i>Voorbereidend Visioen</i> : De boodschapper en de open rol (10:1-3). <i>DE ZEVEN DONDRSLAGEN</i> (verzegeld) (10:4). De kleine rol opgegeten (10:5-11). De tempel gemeten. De twee getuigen (11:1-14). De zevende bazuin (11:15-13).		
		DE TEMPEL (11:19-20:15) De <i>religieuze</i> verlossing van de aarde. <i>De Ark van het verbond in zicht</i> (Getrouw Israël verlost 11:19). De met een kroon van sterren getooid vrouw en haar mannelijke Zoon (12:1-2,5-6,14-16). De draak en zijn boodschappers (12:3-4,7-12,17). Het wilde beest en zijn profeet (13). De 144.000 en de gezegende doden (14:1-13). De oogst, zegen (14:14-16) De wijnoogst, oordeel (14:17-20) <i>De tabernakel van de getuigenis in zicht</i> (Afvallig Israël vernietigd) <i>DE ZEVEN SCHALEN</i> (15:1-16:21) De ontrouwe vrouw (17:1-6). Het scharlakenrode wilde beest (17:7-11). De tien horens (17:12-18). Groot Babylon (18-19:5). De bruiloft van het Lam, zegen (19:6-10) Gods grote maaltijd, oordeel (19:11-21). Satan gebonden: Het duizendjarig rijk (20:1-4). De eerste opstanding: Oordeel over de heiligen (20:5-6). Satan losgelaten: De korte periode van oorlog (20:7-10). De tweede opstanding: Oordeel over de zondaars (20:11-15).		
		DE TEMPEL (21:1-27) De Here God almachtig en het Lam (21:23) Het heilige Jeruzalem daalt neer uit de hemel.		
		DE TROON (22:1-5) De rivier van het leven (geen bliksem en donder) stroomt uit de troon brengt zegen (geen verontwaardiging).		
		BOODSCHAPPEN AAN DE GEMEENTEN (22:6-17) Vergelding naar <i>werken</i> (22:12).		
		CONCLUSIE (22:18-21) Vervloeking over hem die toevoegt aan of afdoet van deze rol. De spoedige komst van de Heer Jezus.		
		DE DAG VAN GOD	- - - - - ALS PROFEET - - - - - ALS KONING - - - - - ALS PRIESTER - - - - - CHRISTUS - - - - -	

Twee belangrijke delen van Openbaring gaan over troon ^{Op.4:1-11:18} en tempel ^{Op.11:19-20:15}. Het ene deel zegt Israëls politieke herstel aan. Het andere behandelt haar religieuze verlossing. Kortom: *politiek* en *religie*. In het eerste wordt Christus gezalfd als Koning, in het tweede vervult Hij priesterlijke functies. In het eerste deel is alles gebaseerd op een visioen van de troon. In het tweede is alles gebaseerd op het verbond en het getuigenis die in het heiligdom worden gezien.

In verband met de troon verschijnt de valse messias als overwinnaar op een wit paard. In de tempeldeel is hij een van de hoofden van het wilde beest. Het is van belang te benadrukken, dat dit wilde beest niet alleen *heerschappij*, maar ook *aanbidding* nastreeft. In tegenstelling tot een koning of *veroveraar*, heeft het beest een *profeet* die de hele mensheid oproept om het goddelijke eer te bewijzen. Het beest is bezeten door de draak. Als de mens van wetteloosheid neemt hij plaats in de tempel van God en laat zien dat een god is ^{2Thes.2:4}.

Het belangrijkste punt is, dat *het beest een religieuze hiërarchie vertegenwoordigt*. Wij ontkennen niet dat het bestaat uit koninkrijken in politieke zin, maar ze moeten ook gezien worden als wezenlijk *religieuze* eenheden. Bijvoorbeeld: als het tienhoornige monster een militaire alliantie van tien westerse natiën is, wat zou dat anders zijn dan een unie van het christendom? De essentiële basis van zo'n federatie, hoewel niet (h)erkend, zou het verschil in religie zijn tussen het westen en het oosten.

Hier hebben wij een aanwijzing, die ons naar een duidelijke conclusie kan leiden. Als het een kwestie van religies is, en deze worden uitgebeeld door die beesten, dan zouden wij kunnen zien, dat zich drie grote religies in

het oosten bevinden en één in het westen. En is dit niet precies conform de feiten? Bijgevoegd overzicht toont de religies van de wereld, het geschatte aantal aanhangers en locatie. Dit inzicht in de religieuze aard van de betrokken koninkrijken helpt om de symboliek van Openbaring beter te begrijpen en de rol van religie in de eindtijd te zien.

Vier belangrijkste religies van de wereld

Hier volgt een overzicht van de vier grootste religies ter wereld, gebaseerd op hun aantal aanhangers en de regio's waar zij voornamelijk worden beoefend:

Christenen	Boeddhisten	Brahmanen (Hindoes)	Mohammedanen (Moslims):
Aantal: 2,4 miljard	Aantal: 500.000.000	Aantal: 1,2 miljard	Aantal: 1,9 miljard
Regio: Europa en Amerika	Regio: China en Japan	Regio: India en omstreken	Regio: Turkije, Saoedi- Arabië, Irak, Iran, Egypte, Jemen etc

Daarnaast zijn er andere religies met een gezamenlijke aanhang van ongeveer 140.000.000 mensen, en het aantal Joods/Israëlische mensen wereldwijd bedraagt thans (2025) ongeveer ruim 16.000.000.

De vier grote religies van vandaag zijn het christendom, het taoïsme/boeddhisme, het hindoeïsme/brahmanisme en de islam. Daarnaast is er een relatief klein aantal van andere religies, met o.a. ongeveer tien miljoen Joden. Het christendom telt ± 2,4 miljard aanhangers, het boeddhisme ± 500 miljoen, het hindoeïsme/brahmanisme ± 1,2 miljard en de islam, of mohammedanisme, ± 1,9 miljard. De islam omvat inmiddels veel Arabische en Afrikaanse landen, het

hindoeïsme/brahmanisme India, en in Japan en China is boeddhisme/taoïsme overheersend³⁰.

Het laatste conflict van dit tijdperk zal niet slechts een campagne zijn voor de heerschappij over het land Israël. Het zal een doodstrijd zijn tussen de religies van de wereld en de ene religie die van God is. Het zal een heilige oorlog zijn tegen de Joden, die dan als enigen nog de ware God aanbidden en weigeren het wilde beest te aanbidden.

De diverse beesten in Daniël 7 worden *koninkrijken* genoemd. In Daniël 7:17, waarin zij *koningen* worden genoemd, gaat het waarschijnlijk om incorrecte vertaling. Het Aramese woord voor *koningen* en voor *koninkrijken* in het absolute meervoud lijken zo sterk op elkaar, dat zij makkelijk verwisseld kunnen worden. Het kleine extra streepje aan een letter verandert *koninkrijken* in *koningen*. En de Septuaginta (LXX) leest *koninkrijken*. Het vierde beest wordt een koninkrijk genoemd – destijds was religie een zaak van de staat.

Als deze beesten dus koninkrijken zijn, welke relatie hebben zij dan met de *tempel* en Israël als *priesterlijke natie*? In de oudheid was religie vaak iets van de staat. Nebukadnezar was niet de eerste, noch de laatste die zowel religieuze als politieke onderwerping eiste.

Als het wilde beest, of zijn hoofd, de antichrist van de toekomst, zal hij meer eisen dan politieke trouw. Hij zal de *aanbidding* van de hele mensheid verlangen. Zijn beeld zal het voorwerp zijn van goddelijke verering, ver boven wat ooit aan de meest verheven machthebber wordt gegeven.

Het conflict tussen Israël en de natiën aan het einde van de era's van de natiën, zal voortkomen uit hun weigering

³⁰ Cijfers geactualiseerd door de redactie.

om het beeld te aanbidden, in plaats van schending van het politieke vertrouwen. Dit alles leidt tot de conclusie dat de beesten van Daniël en het samengestelde wilde beest van Openbaring 13 *koninkrijken* zijn waarin religie direct of indirect een staatsaangelegenheid is. Dit geeft ons een duidelijke aanwijzing over de waarschijnlijke verzameling van de natiën aan het einde van hun era's.

Laten wij veronderstellen, dat de koninkrijken van vandaag zich onderscheiden op basis van hun religieuze overtuiging. Komen zij dan overeen met Daniëls visioen? De opmerkelijke parallel die dit geeft; waarom is dit niet eerder opgemerkt. Als wij de natiën indelen volgens de grote religies, vallen zij in vier groepen, die overeenkomen met de vier beesten in Daniëls visioen. Laat er geen misverstand over bestaan: de beesten van Daniël zijn koninkrijken, dat is duidelijk. Net als in de dagen van Nebukadnezar, zal *religie* het instrument van heerschappij zijn. Wij verwachten groepering van de koninkrijken in de eindtijd volgens de grote wereldreligies. Net als het christendom in het westen georganiseerd is, zo ook de andere drie in het oosten. Japan is een grote factor in Chinese politiek³¹, en Turkije³² heeft lange tijd de trouwe islam geleid. Wat is meer te verwachten van de draak dan dat hij zijn krachten op deze manier zal organiseren? Hij was bereid de soevereiniteit van de wereld aan onze Heer te geven, als Hij alleen zou buigen en hem *aanbidden*. De

³¹ Japan heeft tegenwoordig geen directe religieuze invloed op China meer, noch speelt religie een grote rol in de huidige betrekkingen tussen de twee landen.

³² Turkije is niet de grote leider in de islamitische wereld zoals ooit in het Ottomaanse Rijk. Het speelt wel rol voor soennitische moslims, er zijn machtiger landen: Saudi-Arabië, Iran.

hoogste menselijke waardigheid stelt hem niet tevreden. Hij en zijn volgeling zullen zich de plaats van *God* toe-eigenen. Hier ligt het punt waar zij in conflict komen met de weinigen die trouw blijven aan Jahweh.

Politiek gezien zal het trouwe overblijfsel de antichrist dienen, maar religieus - *nooit!* Een conclusie die uit deze redenering kan worden getrokken, lijkt redelijk zeker: De confederatie van westerse landen zal inhouden, dat het volgens de religie christendom georganiseerd is.

Ooit stelde een oud-president van de Verenigde Staten een federatie³³ voor van negen van de sterkste westerse natiën om wereldvrede te handhaven. Wanneer dit wordt gerealiseerd, is het zeer waarschijnlijk dat deze federatie een *christelijke* zal zijn³⁴. Dat wil zeggen, de onzichtbare band die hen bindt, zal de religie zijn.

Tegelijk zal toenadering plaatsvinden onder de andere religies, zodat elke religie een eigen hoofd zal hebben. Eén religie zal zelfs vier hoofden hebben, een omstandigheid die nauwelijks van toepassing kan zijn op één natie. Het lijkt eerder op een gemeenschap van vier natiën met een gemeenschappelijke religie die hen bindt. De westerse federatie zal bestaan uit tien koninkrijken met één religie.

Hieruit blijkt, dat aan het einde van de era's van de natiën, na de verovering van het oosten door het westen, alle religies op aarde eer zullen betonen aan de mens van

³³ De VS had een sleutelrol in de oprichting en financiering van de VN. Rockefeller zag de VN essentieel in de wereldorde na WO2. De VN speelt centrale rol in internationale diplomatie.

³⁴ Het christendom in het westen is nu zonder Christus!

wetteloosheid, behalve een handvol Joden. Daarom zal de hele religieuze wereld een heilige oorlog organiseren om de weinigen die trouw zijn aan Jahweh, uit te roeien.

Met het licht dat wij hebben, laten wij nog eens kijken naar de vrouw op het scharlaken beest. Dat het beeld van ontrouw te maken heeft met Israëls relatie tot Jahweh, kan niemand ontkennen. Het is het volgen van de afgoden van de natiën in plaats van trouw te zijn aan Jahweh. De vreselijke afval van Israël wordt duidelijk, zodra wij beseffen dat het beest niets minder is dan de religieuze federatie van de wereld, gevormd door satan om Gods naam van de aarde te doen verdwijnen. Dit is haar steun! Dit is haar trots!

Zou dit alleen als een politieke alliantie gezien worden, dan zou men voorbijgaan aan het gruwelijkste van alles. In de kern haat het beest de Naam en het volk van Jahweh, zelfs als zij afvallig zijn geworden. Niettemin flirten zij met Zijn vijanden, zij verheugen zich in hun steun en genieten van hun geschenken. Het zwaarste gericht komt over haar. Het volk dat de geur van Jahweh's Naam onder de natiën moet verspreiden, vindt rijkdom, luxe, macht en heerschappij door toe te geven aan de federatie van de valse religies op aarde! Om steun te ontvangen van de politieke tegenstanders van Jahweh is al verraderlijk. Maar het genieten van de gunst en vleierij van alle valse religies die satan opdrong aan de ongelovige mensheid, is tienmaal verraderlijker.

Als wij geen andere opdracht hadden dan deze: Zijn geliefde heiligen waarschuwen voor de grote misleiding die snel groeit en hen dreigt te verleiden - dan zou dit op

zich al alle inspanningen waard zijn. Satan mobiliseert zijn krachten voor de laatste grote strijd tegen onze God en Zijn Christus. Men denkt dat het christendom aan de kant van God staat en onoverwinnelijk is tegen de aanvallen van satan. Helaas! Het is het *Christusloze* christendom dat satans meest effectieve instrument zal zijn om zijn doel te bereiken. Na zijn krachten te hebben gebundeld en zijn zwaard te hebben gebruikt om de hele wereld tot zijn evangelie te bekeren, zal hij het christendom gebruiken om Christus en God te verdrijven en zal hij de hele mensheid dwingen hem te aanbidden.

Hoeveel van Gods dierbare heiligen zien het ware doel van de grote politieke bewegingen? Velen juichen bij het vooruitzicht van vrede en een bondgenootschap om dat af te dwingen, zodat er geen oorlog meer zal zijn. Zij weten niet dat er *oorlogen en geruchten van oorlogen zullen zijn* totdat Hij komt, Die als Enige ware vrede zal brengen. Zij weten niet dat het bondgenootschap dat vrede brengt in wezen een organisatie is om aanbidding af te dwingen. Zij weten niet, dat het de sterkste misleiding is waarvoor wij gewaarschuwd zijn. De grote leugen van de eindtijd zal zeker *allen* misleiden die Christus en de kracht van Zijn aanwezigheid niet kennen.

Elke belofte van zegen buiten Christus om is de geest van de antichrist. Die is altijd al aanwezig geweest, maar komt snel tot zijn hoogtepunt in de antichrist: het grote hoofd. En dat zal hij zijn, niet alleen van de politieke, maar ook de religieuze wereld: voorwerp van aanbidding.

De ware betekenis van *antichrist* is niet: *tegen* Christus, maar: *in plaats van* Christus. Satan zal zijn ware aard niet

laten zien, maar zal beloven wat Christus alleen heeft beloofd. Jahweh heeft vrede aangezegd, maar niet voordat de Vredevorst komt en Zijn oorlog tegen de legers van satan heeft gewonnen. De draak belooft vrede buiten God om, zonder op Zijn tijd te wachten, maar zijn zogenaamde vrede is in feite een oorlogsverklaring aan God.

De leer, dat het wilde beest uit de eindtijd het herleefde Romeinse rijk is, wordt effectief gebruikt om bijbellezers blind te maken voor diens ware aard. Het beperkt het niet alleen tot een zeer klein deel van de wereldbevolking, terwijl ons wordt gezegd, dat zijn autoriteit zich zal uitstrekken over *elke* stam en volk en taal en natie ^{Op.13:7}. Het geeft ook geen verklaring, dat *allen* die op de aarde wonen, het zullen *aanbidden* ^{Op.13:8}.

Moeten wij onze medeheiligen niet waarschuwen voor deze misleiding? En moeten wij onszelf niet aansporen om niets anders dan Christus te verwachten? Laten wij elke zegen die uit een andere bron komt, afwijzen. Laten wij er zeker van zijn dat Hij alleen in staat is de honger van de wereld te stillen en haar dodelijke wond te helen.

BABYLON DE WETSOVERTREDER

Fel licht wordt geworpen op de enorme weelde van het grote Babylon, alsof het onaangenaam zou zijn voor Jahweh. Is er iets mis met rijkdom? Is het een misdaad dat bijvoorbeeld één Joodse familie een inkomen heeft van ongeveer honderdduizend dollar per dag? Ons antwoord op deze vraag hangt grotendeels af van ons gezichtspunt. Wij moeten deze situatie niet bekijken vanuit het oogpunt van moderne instellingen, waar alles juist is zolang het legaal is. Maar wij zouden het vanuit het *Gods* standpunt bekijken; is het in overeenstemming met Zijn heilige wet?

In de wet, zoals vermeld in de Hebreeuwse Schriften, komt het onderwerp eigendom en rijkdom nadrukkelijk aan de orde. In de latere Griekse Schrift worden wetten inzake *eigendom* genoemd in technische termen. Deze worden zo inconsequent vertaald dat het hele onderwerp is verduisterd en het punt van veel gedeelten onduidelijk is. Om Babylons zonde te zien, moeten wij de wonderlijke wetten en inzetten overwegen, die Jahweh aan Zijn volk gaf. Deze wetten voorkwamen het terecht komen in de uitersten van arbeid en luxe, en van armoede en rijkdom. Dit zijn nu de meest verontrustende symptomen van de ziekte van de wereld.

Rente

Eén enkele wet, ontleend aan de statuten van het oude Israëel, zou de moderne samenleving radicaal veranderen. wij verwijzen naar het innen van woekerrente of rente. In de wet is geschreven: *Als u geld leent aan iemand van Mijn volk die arm is bij u, zult u niet voor hem als woekeraar zijn, noch zult u rente opleggen.* Ex.22:25; Lev.25:36,37; Deut.23:19.

Daar was ook de bepaling voor elk zevende jaar:

elke schuldeiser die iets aan zijn naaste heeft geleend, het zal kwijtschelden; hij zal het niet opeisen van zijn naaste of van zijn broeder, omdat het de vrijlating van Jahweh wordt genoemd. ^{Deut.15:2}

Dat deze wet soms overtreden werd, benadrukt alleen maar de goedgunstigheid ervan zolang zij in het land waren. In Davids tijd verzamelden zich degenen om hem heen die schulden hadden, en - in strijd met de wet - onderdrukt werden ^{1Sam.22:2}. Jesaja maakt onderscheid tussen de *lener* en de *nemer* van rente ^{Jes.24:2}. Nehemia behandelde dit kwaad doeltreffend. De edelen en heersers namen rente van hun verarmde broeders, maar hij maakte daar een einde aan ^{Neh.5:1-12}. Jeremia klaagt: *Ik heb noch op rente geleend, noch hebben mensen aan mij op rente geleend; toch vervloekt iedereen mij* ^{Jer.15:10}

De psalmist zingt:

Hij die zijn geld niet uitleent tegen rente noch een beloning aanneemt tegen de onschuldige. ^{Ps.15:5.}

En de wijze voegt hieraan toe in dezelfde geest:

Hij die door woeker en onrechtvaardige winst zijn vermogen vergroot,

*zal het verzamelen voor hem die medelijden
heeft met de zwakke* ^{Spr.28:8}

Dat dit ook de manier was waarop onze Heer naar het nemen van rente keek, blijkt uit de twee gelegenheden waarop Hij ernaar verwees. In de gelijkenis van de onnutte slaaf ^{Mat.25:24-27, Luk.19:20-23} is er een vreemde ondertoon die wij nauwelijks opmerken. Na het citeren van de lasterende slaaf, over oogsten wat Hij niet zaaide en verzamelen waar Hij niet uitstrooide, gaat hij verder:

*Jij had dan mijn zilver moeten deponeren bij de
bankiers, en bij mijn komst zou ik ontvangen wat
van mij is met rente* ^{Matt.25:27}

De insinuatie is duidelijk: Hij beschouwde het nemen van rente als oogsten zonder gezaaid te hebben en als het verzamelen van dat wat Hij niet had uitgestrooid.

Was dit niet het geheim achter Zijn verzet tegen de *geldwisselaars*? Het woord *bankier* ^{Luk.19:23} is hetzelfde als dat werd toegepast op degenen die van het huis van Zijn Vader een huis van koophandel maakten. Zij wisselden niet alleen grote coupures om in kleinere munten, maar voerden ook een bankiersbedrijf. Maar, zou iemand willen protesteren, waren deze beperkingen niet alleen van toepassing op Zijn volk? Zij mochten rente vragen van degenen die niet tot hun natie behoorden. Dat klopt. Maar mogen zij nog steeds Zijn volk worden genoemd? Zijn zij niet *Lo-Ammi - Niet Mijn volk*? En behoren de andere natiën in dit beheer van genade Hem niet ook toe? Op het moment dat zij gebruik maken van dit wettige maar toch wetteloze middel om de rijkdom van de natiën af te persen,

zijn die natiën tegelijkertijd de speciale voorwerpen van Zijn genade. Als wij, de gemeente die Zijn lichaam is, ons zouden richten op de aarde of op de herstel of het installeren van ideale omstandigheden, dan zou een van de meest dringende en winstgevende hervormingen de afschaffing van rente zijn. Het zou de hele structuur van onze huidige politieke economie kunnen vernietigen, maar het zou het conflict tussen kapitaal en arbeid oplossen. Het zou oorlogen direct doen stoppen. Maar wij moeten al deze goede dingen overlaten aan de dag van Jahweh, wanneer de wereld niet langer uit balans zal zijn.

Intussen kunnen wij zelfs profiteren van dit kwaad. In Israël werden schulden alleen door de armen aangegaan. Tegenwoordig wordt het meeste geld uitgeleend door de rijken. Het kopen van hun aandelen grenst gevaarlijk dicht aan een partnerschap. Geld lenen tegen rente betreft de gelovigen echter niet bij hun zaken en maakt duidelijker scheiding van de wereld mogelijk. Ook kunnen wij niet naar een hypotheek kijken zoals de Israëliet naar een last op zijn lotdeel. Zijn toewijzing kwam van Jahweh. Het was Zijn geschenk. Een mens mocht het van hem afnemen. Maar vandaag de dag bevindt ons enige echte bezit zich in het hemelse. Wat heeft dit te maken met het geheimenis van Babylon? Alles. Want het is door geld uitlenen dat de Jood zijn grote rijkdom vergaarde, en het is door bankieren en het bezitten van obligaties dat zij hun heerschappij over de natiën hebben verzekerd.

Zij zouden de wereld moeten bezaaien met zegeningen en het zaad van het koninkrijk moeten verspreiden. Maar in plaats daarvan oogsten zij wat zij niet zaaiden, en verzamelen zij wat zij niet uitstrooiden. Verspreid onder

de natiën *lijkt* hun invloed op de regeringen misschien niet groot. Maar zodra zij zich verenigen in de oude hoofdstad van het wereldrijk, is hun gezamenlijke *kapitaal* in staat om het financiële beleid van alle aardse staten te dicteren.

Er wordt gezegd dat staatsobligaties een relatief recente uitvinding is, voor het eerst door een rijke Jood bedacht. Totdat deze hypotheek op de toekomst werd ontwikkeld, vochten natiën met de middelen die zij hadden en werden zij gedwongen te stoppen wanneer de schatkisten leeg waren. De huidige oorlog (1914-1918) zou allang voorbij geweest zijn als de financiën van de natiën niet waren opgeblazen door verkoop van (staats)obligaties. Wat ons echter interesseert, is het feit dat dit plan werd voorgesteld door een Jood. Maar het zal ook de basis vormen van hun toekomstige, valse wereldrijk. De oorlog zal mogelijk niet resulteren in een natie die de politieke of militaire suprematie van de wereld verkrijgt, maar het zal de financiële soevereiniteit stevig in handen geven van de wetteloze natie.

Eigendom

De landwetten die Hij aan Zijn volk gaf, blijven ongeëvenaard in de geschiedenis van de jurisprudentie. Na meer dan drieduizend jaar van aanpassingen heeft geen enkel land op aarde vandaag de dag een enkel statuut voortgebracht dat kan wedijveren met de bepalingen die het genot van het beloofde land reguleren.

Toen Jozua het land aan Israël toedeelde door loting, lijkt het zeker dat het werd toebedeeld aan families of clans, die elk een dorp of gemeenschap vormden. Deze hielden al het hun toebedeelde land gemeenschappelijk.

Het land behoorde toe aan Jahweh. Het enige wat zij hadden, was het recht om te zaaïen. Deze stukken grond waren niet permanent toebedeeld aan elke boer, zodat elke man jaar na jaar hetzelfde stuk land zou bewerken, zoals bij ons het geval is, maar het hele gebied van bewerkbaar land werd verdeeld in zoveel stroken als er ploegen en ossen waren om het te bewerken.

Deze stroken werden gegroepeerd, overeenkomstig de groepen boeren. Eerst werden de groepen toebedeeld, en daarna werd het lot geworpen voor elke boer in elke groep. Op deze manier werd het land elk jaar opnieuw door loting toebedeeld. Het zal veel Schriftgedeelten in een nieuw licht plaatsen als wij beseffen, dat het land niet vervreemd kon worden. Er kon geen eigendomsakte worden gegeven en geen overdracht van de ene eigenaar naar de andere plaatsvinden. De enige Eigenaar was en is Jahweh. De eigendomstitel was in Hem gevestigd en kon niet overgedragen worden. Alles wat Zijn volk had, was het vruchtgebruik van het toebedeelde land. Dit voorrecht wordt in de Griekse geschriften beschreven met een speciale term: *klêronomia*, meestal abusievelijk vertaald wordt met *erfenis*. Een erfenis is bij ons het absolute recht en de titel, verkregen door wettelijk proces bij afwikkeling van de nalatenschap van een overleden familielid. Meestal is dat de vader en/of moeder. Maar in de Schriften, naar de wet die Hij hun gaf, was een *erfenis* helemaal niet verbonden met de dood. Het verleende ook geen titel op enig eigendom. Het bestond uit het recht om een toebedeeld stuk land te gebruiken of te genieten. Daarom is *lottoedeling* juist. Het lijkt op huren. Voor de huur van het land gaf men Jahweh de tienden.

Tot de dag van vandaag (1917) hoort de grond in Palestina tot de Turkse kroon³⁵ en worden zij "de gronden van de Emir" genoemd. Een tiende deel van de opbrengst is nog steeds de belasting die wordt opgelegd aan de bewerkers van de grond. Zij hebben nog steeds (1917) alle dorpsgronden verdeeld in omheinde velden, die ieder jaar weer worden toebedeeld binnen de gemeenschap. Het land kon niet verkocht worden (behalve in ommuurde steden). Toch kon het recht om het te gebruiken worden overgedragen aan een ander voor een zekere periode, onder voorbehoud van terugkoop op elk moment vóór het jubeljaar. Bij het jubeljaar keert al het land automatisch terug naar de oorspronkelijke huurder.

Het effect van deze wetten was om het land in handen te houden van degenen voor wie het bedoeld was. Maar ook om onderdrukking van de armen door rijke eigenaren te voorkomen, zoals tegenwoordig het geval is in veel westerse landen. Er zijn geen landwetten in enige natie die zelfs maar in de buurt komen van de landwetten van Israël.

Het lot was bij uitstek Jahweh's manier om Zijn wil in een bepaalde kwestie kenbaar te maken.

Het lot wordt in de schoot geworpen, maar de beslissing daarvan is van Jahweh ^{Spr.16:33}.

³⁵ Vanaf 1516 tot einde WO1 maakte het gebied van Palestina deel uit van het Ottomaanse rijk. In 1917 werd het Brits mandaatgebied. Vanaf 1948, na het uitroepen van de Joodse staat op grond van een aangenomen VN-resolutie, kwam het in bezit van Israël, onder meer mede door opkopen van grondgebied door de Rothschilds.

Zo werd de *zondebok* gekozen ^{Lev.16:8-10}; zo werd het land verdeeld ^{Num.26:55; 33:54} door Jozua. Het lot deed geschillen ophouden ^{Spr.18:18}. De mens ziet het als *toeval*, want hij had geen invloed op de zaak. Van de kant van Jahweh was het allemaal *Zijn keuze*, het was in Zijn handen omdat het uit de handen van de mens was genomen. Dit is vooral het geval met Gods zegen in dit beheer. Wij hebben een *lottoedeling* ontvangen in Christus ^{Ef.1:11}. Zoals de boeren in het land, alvorens te loten om individuele toewijzingen, het gemeenschappelijke land verdelen in enkele grote delen. Zij groeperen zich in gelijke partijen, elk met een gekozen man aan het hoofd, die het lot werpt voor allen in zijn partij, zo is het lot van de Christus het onze geworden. De individuele toewijzing van de boer bevindt zich altijd in het grote veld van degene die hem vertegenwoordigde. Zo ook onze toedeling in Christus.

Onze Vertegenwoordiger is Christus, en allen die hun lotdeel in Hem vinden, zijn heiligen. In Israël hadden alleen degenen die tot het dorp behoorden en hun afkomst konden bewijzen het recht op een toewijzing van het land. In het antitype (tegenbeeld) zijn alleen degenen die van de Besnijdenis zijn, gerechtigd tot het koninkrijk. De andere natiën zijn hun onderdanen. Maar nu maakt de Vader ons bekwaam voor het lotdeel te midden van de heiligen in het licht, en zet Hij ons over in het geestelijke koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde ^{Kol.1:12-14}.

Twee voorbeelden van het lot werpen lezen wij in de Griekse Schrift. Het eerste was bij de dood van Christus aan het kruis: het verdelen van Zijn kleren onder de soldaten. Zijn tuniek echter kon niet verdeeld worden, omdat het geweven was uit één stuk. Daarom wierpen zij

het lot. Is dit niet een voorbeeld dat vooruitwijst naar de zegeningen die Zijn dood brengen zal? De kleren waren voor iedereen, maar de binnenste tuniek, die het dichtst bij Hem stond, werd toebedeeld aan een speciaal iemand. Zo brengt Zijn dood zegeningen voor allen, maar is er een speciale gave toebedeeld aan Zijn heiligen tijdens de laatste eonen ^{Mat.27:35; Mark.15:24; Luk.23:34; Joh.19:24}.

Het tweede voorbeeld van het lot werpen ligt in lijn met het eerste. Judas had een *deel* of *lot* verkregen in de bediening van de twaalf, maar viel weg. Daarom werd het lot opnieuw geworpen voor iemand in zijn plaats. Dit is het tweede voorbeeld waarin de grote zegen, die voortvloeit uit de dood van Christus, door loting wordt verdeeld.

Vrijkomende grond

De Joden waren ver afgedwaald van de geest van hun wetten. Dit blijkt uit de termen die wijzen op afwijking van de landwetten die Mozes gaf. Dezelfde term gold zowel voor enkele bezittingen als op vrij bezit onder de natiën, die geen speciale wetten voor landbezit hadden zoals Israël. De "bezittingen" van Publius, de "voornaamste man" van Malta ^{Hand.28:7}, waren ongetwijfeld vrij. Die waren van hem; hij had daar een titel op, net zoals land nu in handen is van westerse natiën.

Het woord is hier *chorion*, wat met een werkwoord te maken heeft, , dat *scheiden* betekent. Zie: *Wat zal ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus?* ^{Rom.8:35}. Het is nauw verwant aan *choris*, dat *los van* betekent, zoals de kloof tussen de natiën en God beschreven is - *zonder God in de wereld* ^{Ef.2:12}. Het is een technische term die

wordt toegepast op land dat gescheiden is van ander land. Dit lijkt niet door onze vertalers te zijn begrepen, want zij gebruikten steeds een ander woord.

Eén keer werd het *een stuk grond* genoemd ^{Joh.4:5}; Gethsemane wordt een *plaats* genoemd; Judas koopt een *akker*; de gelovigen op Pinksteren verkopen hun *land*, en het eigendom van Publius wordt "bezittingen" genoemd.

Er is geen reden waarom deze niet allemaal één technische term konden hebben die eraan herinnert, dat het recht op het betreffende land onverenigbaar was met de wet van Mozes – wat aan hen bezit gaf zonder te worden verstoord door het jubeljaar. Het is in dit verband leerzaam om te kijken naar de transactie waarbij Jakob het "stuk grond" verkreeg ^{Gen.33:18; Joh.4:5} wat hij aan Jozef gaf ^{Gen.48:22} en waar het gebeente van Jozef werd begraven ^{Joz.24:32}. Hij betaalde er honderd stukken geld voor. Het werd altijd als zijn eigendom erkend en hij liet het na aan zijn zoon Jozef.

Gethsemane krijgt extra betekenis wanneer wij zien, dat de naam niet alleen verwijst naar een olijffers, maar was ook een *afgezonderde* plaats. Daar onderging Hij de Goddelijke druk, waardoor het bloedige zweet van Zijn heilige voorhoofd droop. Daar was Zijn plaats waar Hij Zich terugtrok, waar Hij zich voor een tijd afzonderde van de onverschillige menigte en intense gebedsgemeenschap met Zijn Vader had.

In het ware jubeljaar - het koninkrijk, is het land weer van de ware Eigenaar: Jahweh. Het zal opnieuw door loting toebedeeld worden conform Zijn heilige wet. Geen enkel vrij eigendom zal die dag standhouden. Niemand zal in staat zijn om zijn buurman het recht te ontnemen om te genieten van de toedeling die hij van Jahweh ontvangt.

In dit licht moeten wij de actie van Judas zien. Hij kocht het een vrij eigendom ('akker' ^{Hand.1:18-19}). Maar ook die tegenstelde handelwijze van de gelovigen, die hun vrije eigendommen verkochten (*land*, ^{Hand.4:34}). Judas geloofde niet in de komst van het Koninkrijk, anders had hij nooit de "bloedakker" gekocht, alleen maar om zijn eigendom ongeldig te zien worden wanneer het land opnieuw aan de stammen wordt toebedeeld. De discipelen wisten, dat vrij eigendom niet strookte met de wet en geen plaats had in het Koninkrijk. Dat vrije eigendom vervalt bij oprichting van de rechtvaardige heerschappij van de Messias. Zij gebruikten de opbrengst van hun verkoop voor het algemeen fonds voor gebruik door de apostelen. Zij geloofden niet alleen dat het koninkrijk zou komen. Zij wilden deelhebben aan het bespoedigen van de komst ervan. Zo zijn wij in staat om de actie van Ananias en Saffira te begrijpen. ^{Hand.5:3,8}

Aankopen

Een ander woord dat licht werpt op enkele gedeelten, verdient in dit verband aandacht. Dit woord betekent *verwerven* of verkrijgen door *aankoop*. Het is hetzelfde woord van de naam Kaïn. *Ik heb een man gekregen van de Heer* ^{Gen.4:1} geeft niet de juiste betekenis van de naam van Eva's eerste zoon weer. Maar ook niet het belangrijkste kenmerk van zijn karakter. Het zou zijn: 'Ik heb een man *verworven* (of *aangekocht*), Jahweh'. Dit is het eerste symptoom van redding door werken. Zij rekende dat zij een prijs had betaald voor Kaïn, die het beloofde zaad zou zijn wat de kop van de slang zou verpletteren. En Kaïns religie volgde dit idee. Hij bracht de vrucht van zijn eigen

arbeid naar Jahweh, maar ontdekte dat bij Jahweh geen zegen te koop is.

Voordat wij de betekenis van dit woord in het kader van landbezit bespreken, vinden wij een aanwijzing voor de betekenis ervan in het geval van de Farizeeër ^{Luk.18:12}. Onze vertaling luidt: *Ik geef tienden van alles wat ik bezit*. Maar dit was niet zo. Hij gaf een tiende van al wat hij *verworven* had. Er is een groot verschil tussen een tiende van een inkomen en een tiende van al iemands bezittingen. De hoofdman ^{Hand.22:28} vertelde Paulus dat hij zijn Romeinse burgerschap of staatsburgerschap met een veel geld had *gekocht*. Hier is geen twijfel mogelijk dat *verkrijgen* de betaling van een prijs inhoudt. Paulus' burgerschap, zowel in Rome als in de hemel, kostte hem niets. Het geval van de rijke jongeling ^{Matt.19:22, Mark.10:22} moet in dit licht worden gezien. *Hij had veel bezit*, dat is: *verworven* eigendom. Hij had toedelingen van zijn arme broeders gekocht, want toen het land was toebedeeld, kon niets meer verworven worden zonder inbreuk te maken op het land van anderen. De *bezittingen* die hij had, konden nooit met hem worden meegenomen het koninkrijk in. En daarom zei onze Heer: *Voorwaar, Ik zeg u, dat een rijke moeilijk het koninkrijk der hemelen zal binnengaan*. Het beeld van de kameel die door het oog van een naald gaat, laat zien hoe weinig kans er is voor zo'n rijkdom op die dag.

Simon de tovenaer dacht dat de gave van God *gekocht* kon worden met rijkdom. Het is opmerkelijk, dat Judas het vrije eigendom kocht met de prijs van bloed ^{Hand.1:18}. Maar de discipelen verkochten tijdens Pinksteren bezittingen en *goederen* ^{Hand.2:45}. Laten wij niet veronderstellen dat dit verwijst naar hun toedelingen of middelen van bestaan.

Het gaat om wat zij hadden toegevoegd of verworven boven hun noodzakelijke behoeften.

Bezit

Een andere uitdrukking, meestal vertaald als *bezitten*, *hebben* of *zijn*, heeft een eigenaardige, speciale betekenis die moeilijk voor ons te begrijpen is. Waarom? Omdat het idee dat dingen ons *toebehoren* zo gewoon is, dat wij het niet onderscheiden van dat waar wij van genieten zonder eigendomsrechten.

Voor ons heeft de daad van Barnabas geen betekenis. Hij die, *land hebbend*, of eerder: een *akker*, had dat verkocht. De *lottoedelingen* van de Levieten konden niet verkocht worden ^{Lev.25:34}. Had hij deze wet overtreden? Helemaal niet, want het veld behoorde hem toe, niet als Leviet gehouden onder de wet van Jahweh, maar als zijn eigendom. Integendeel, zijn daad was een erkenning, dat in het Koninkrijk de lottoedeling hem zou worden gegeven in het deel van de Levieten ^{Ez.48:13,14}. Dat kon niet verkocht, geruild of op enige wijze vervreemd worden. Wat in onze vertalingen op overtreding van de wet lijkt, was door gehoorzaamheid daaraan gemotiveerd, en *door geloof in de beloften* van de profeten, met het oog op aankondiging van het koninkrijk.

De pinkstervergadering werd volledig gedreven door de nabije komst van het Koninkrijk. Zij, die het bezit van vrij eigendom en huizen *hadden*, verkochten deze en brachten de opbrengst naar de apostelen. Wat zij *bezaten* ^{Hand.4:32} werd gedeeld. Laten wij nooit veronderstellen, dat zij afstand deden van hun lottoedeling of de middelen van bestaan. Zij *bezaten niet* wat Jahweh had toebedeeld.

Dit woord werpt licht op gedeelten die anders moeilijk te begrijpen zijn. Het antwoord van onze Heer aan de rijke jongeman, die grote *bezittingen* had, is gebaseerd op dit onderscheid. Nadat al het land eenmaal was toebedeeld, is duidelijk dat de *bezittingen* van de jongeman bestonden uit wat hij had *boven op de lottoedeling van Jahweh* en dus meer was dan hij voor zichzelf nodig had. Maar *de armen* misten het levensonderhoud waarin Jahweh via het aan hen toebedeelde lotdeel wilde voorzien. Daarom zei Hij:

Als je volmaakt wilt zijn, ga, verkoop je bezittingen en geef aan de armen, en je zult een schat in de hemel hebben; en kom hier, volg Mij ^{Mat.19:21}

Helaas, dit was te veel gevraagd voor de arme rijke man. De Heer dat advies ook aan Zijn kleine kudde. *Verkoop je bezittingen en geef aalmoezen* ^{Luk.12:33}. Opnieuw is dit niet hun lottoedeling, dat hun middel van bestaan was, maar dat wat zij hadden verworven *boven* de basisbehoeften. Dit was de test van waarachtig discipelschap.

Ieder van u die geen afstand doet van al zijn bezittingen, kan Mijn discipel niet zijn ^{Luk.14:33}

Zacheüs gaf de helft van zijn *goederen* aan de armen. Dat waren zijn persoonlijke bezittingen, duidelijk anders dan zijn lottoedeling. In het zicht van het komende Koninkrijk, waarin de wet van het jubeljaar alles zou herstellen volgens de door God gegeven lottoedelingen, brachten de pinkstergelovigen hun zaken in lijn hiermee op orde. Zij, die een eigendomsbelang hadden verworven in vrij eigendom en huizen (die alleen verkocht konden

worden), deden die van de hand en droegen bij aan het gemeenschappelijke fonds. De zonde van Ananias kwam voort uit dit loffelijk streven om zich voor te bereiden op de komst van het koninkrijk, en dat te willen versnellen.

Wat heeft dit te maken met Babylon? Heel veel! Wij hebben uit het visioen van de efa^{Zach.5} gezien hoe, nadat de Joden naar hun eigen land terugkeerden, de afvalligen Jahweh's lottoedeling verachtten en het land verlieten voor Sinear. In plaats van al hun aardse aankopen en bezittingen om te zetten in hemelse valuta, en te wachten op Zijn lottoedeling bij de herverdeling van het land aan het begin van de dag van Jahweh, wat doen zij? Zij verkopen hun ziel voor winst en verwerven eigendom in een vreemd land en stapelen schatten op voor de laatste dagen. Zo anders ook dan wat de discipelen met Pinksteren deden. Geen wonder dat de apostel waarschuwt:

Kom nu, rijken, weeklaag, jammert om uw ellende die over u komt. Uw rijkdom is vergaan en uw kleren zijn door de motten aangevreten ^{Jak.5:1-3}

Begrijpen wij nu waarom Babylon in het gericht komt als de tabernakel van het *getuigenis* (de wet) opengaat? Volgens de wet moesten zij in het land zijn dat Hij hen gaf, tevreden met Zijn lottoedeling, wachtend op de Messias en zijn rechtvaardige regering over de natiën. Maar wij zien ze heerszuchtig, en als gehate macht over de wereld. Zij zijn een vloek in plaats van zegen. En tegelijk, zoals Ezaü, verachten zij hun eerstgeboorterecht voor zielse luxe.

HET GEHEIM VAN DE STAD

Het geheimenis van Babylon is verweven met het beeld van een vrouw. Het is een letterlijke stad, zij is hersteld tot zevenvoudige pracht, en is woonplaats van de overspelige vrouw van Jahweh. Dit beeld van ontrouw is niet nieuw in de Schrift. Juda en Israël werden beschuldigd van verraad aan Jahweh. ^{Jer.3:9; 13:27; Ez.6:9; 16:15-33; 20:30; 23:11; 43:8-9; Hos.1-5} Zij vertrouwden op de afgoden en de natiën om hen heen. Egypte en Assyrië, koninkrijken in het zuiden en het noorden; het waren speciale verleidingen voor de kleine bufferstaat die tussen hen in lag. Zelfs het handelsrijke Tyrus is afgebeeld als een natie die de gunst van andere natiën zoekt. ^{Jes.23:17}

Zo zal het ook zijn aan het einde van deze boze eon. Voor hen die Jahweh niet kennen, zal het absoluut nodig lijken om een alliantie te vormen met de wereldheerser, de grote dienaar van satan. Voor de krachten van het kwaad was er geen grotere overwinning dan het sluiten van een verbond met het volk dat een verbond heeft met Jahweh.

Afgoderij, aanbidding van andere goden dan Jahweh, was haar overspel, ontucht, ontrouw. Wij kunnen ons afvragen of Israël ooit weer deze zonde zal begaan zoals in de dagen van weleer. Maar wij moeten niet vergeten, dat de aanbidding van rijkdom slechts een andere vorm van dit verfoeilijke kwaad is. *Hebzucht is afgoderij* ^{Kol.3:5}, en het is vandaag de dag het belangrijkste kenmerk van de welvarende groep Joden en zal toppunt van hun zonden zijn in het naderende einde van de eon.

Zoals wij hebben gezien, wordt Babylon gezien onder het tempeldeel van Openbaring. Haar afvalligheid ligt in *aanbidding*. En zijn het niet deze twee overtredingen,

krenkingen - de aanbidding van rijkdom en de aanbidding van het beest - die de schaal van verontwaardiging vanuit de tabernakel van het getuigenis in de hemel oproepen? Wanneer het volk dat Zijn naam over de hele aarde zou moeten verspreiden, het eerste en belangrijkste van Zijn geboden overtreedt, is het hoog tijd om hen het verdiende 'loon' te geven.

Jahweh jaloers

Jaloers is Jahweh's speciale naam voor zichzelf in Zijn relatie met het Zijn uitgekozen volk ^{Ex.34:14}. Trouw aan de dictaten van toegenegenheid, kan Hij het niet verdragen hen te zien genieten van de geschenken van een ander. Hij verlangt ernaar hen naar Zich toe te trekken. Het is veel beter dat zij ongelukkig zijn dan dat hun geluk een andere bron heeft dan Hij, Jahweh.

God is liefde, en de bliksemschichten van Zijn jaloerse woede zijn slechts de rechtvaardiging van die liefde. In feite moeten alle gerichten die elkaar opvolgen in het boek Openbaring, in dit licht worden gezien. De gerichten zijn geen wraakzuchtige uitbarstingen van woede en haat op zich met alleen vernietiging als motief. Maar zij zijn de rechtvaardiging van de gekwetste liefde die uiteindelijk zegen van Israël beoogt, zelfs als de weg daarheen vol is van vernietiging en dood.

Wij zijn geneigd tevreden te zijn met tijdelijk geluk, zelfs als het elementen van verval en vernietiging in zich draagt. God, de Vader, beoogt onze oneindige zegen, niet gebaseerd op vluchtige omstandigheden van dit leven. Hij wil ons hart versmelten met het Zijne. Hij is in Zijn wezen gezegend; Hij zegent straks al Zijn schepselen.

Gods pijlen zijn gericht op één doel: dat Hij alles in allen zal zijn. Zijn doel wordt zelden begrepen, degenen die het wel verstaan missen de kern en richten zich op futiliteiten. Hij zal niet alleen alles in *allen* zijn (waarvoor wij Hem niet genoeg kunnen danken!), maar Hij zal hun *Alles* zijn. Elke vreemde bron van voldoening moet worden uitgeschakeld. Elk ander object in ons leven moet worden overschaduwd, totdat Hij wordt wat Zijn Gezalfde is in het uitgestrekte rijk van de hele schepping: de Oorsprong en de Voltooiing van alles.

Het hart van het geheimenis van Babylon ligt in haar alliantie met het wilde beest. Zij, die alleen op Jahweh zou vertrouwen, is ondersteund door Zijn meest kwaadaardige vijand. De zegen die Zijn liefde aan iemand ontzegt die van Hem vervreemd is, komt dan juist op haar door de wereld, die oorlog voert tegen Hem en Zijn Christus.

Babylon en het beest

Twee afzonderlijke machten zullen de wereld beheersen wanneer de Zoon des Mensen Zijn koninkrijk opricht. Deze worden in de Openbaring aan ons getoond onder de beelden van het wilde beest en de valse vrouw, en in het grote beeld van Daniël als ijzer gemengd met klei of aardewerk. Er is te weinig aandacht besteed aan de rol van de vrouw, en het symbool van de klei is verkeerd begrepen.

Dubbele heerschappij in de eindtijd

In de eindtijd zal de soevereiniteit van de wereld in handen zijn van zowel een autocratie³⁶ als een plutocratie³⁷. Het

³⁶ Autocratie: regeringsvorm met alle macht bij één man of vrouw.

³⁷ Plutocratie: heerschappij van het grote kapitaal

wilde beest krijgt heerschappij over alle volkeren en talen en natiën ^{Op.13:7}. De vrouw die het steunt, heeft haar koninkrijk over de koninkrijken van de aarde. Beiden zijn wereldwijd, maar één is politiek, het andere plutocratisch. Tot nu toe probeerden mensen vergeefs de politieke scepter te zwaaien. Op dit moment lijkt het onmogelijk. Maar de controle van de plutocratie is al goed gevestigd en zal door de moderne instellingen ongetwijfeld in kracht toenemen. Er wordt gezegd dat achttien Joodse families zesendertig miljard Europese schulden vasthielden vóór de oorlog (1914-1918). Dit waren vooral oorlogsschulden. De rente hierop overtreft de jaarlijkse goudproductie. Het aflossen van de hoofdsom is totaal onmogelijk. Zij kunnen terecht zeggen: "Al het goud van de aarde is van ons!"

Ook nu worden deze Joodse families in ongekende luxe ondersteund door de rente op dit enorme bedrag. Maar wat zal het zijn wanneer alle Joodse kapitalisten zich in Babylon verenigen? Hun belangen zullen meer eisen dan een privé-erkenning van hun rijkdom, en zij zullen in staat zijn een verdrag te sluiten met het wilde beest dat hun overheersende macht in de wereldse zaken erkent.

Dit is afgebeeld in het grote beeld dat Nebukadnezar in zijn droom zag. De eerste drie koninkrijken van het beeld bestonden elk uit één delfstof: goud, zilver en koper. Er was geen verdeeldheid in deze regeringen. Maar het vierde koninkrijk is anders. De soevereiniteit is verdeeld in twee elementen: ijzer en klei/leem (of aardewerk). De volgende visioenen van Daniël gaan bijna uitsluitend over het conflict tussen de getrouwen in Israël en de natiën. Dit visioen van het wereldrijk laat ons zien hoe de afvalligen

zich zullen verbinden met de natiën en hun aandeel zullen hebben in de wereldheerschappij, samen met de tien tenen.

Israël, klei in de hand van de grote Pottenbakker ^{Jer.18:1-6}, vormt een alliantie met het ijzeren verbond van de laatste dagen. Zo werd een hint van het geheimenis van Babylon gegeven aan Daniël en Nebukadnezar. De soevereiniteit werd van het 'kleikoninkrijk' afgenomen vanwege hun afval van God. Het vervalt door goud, zilver, koper en ijzer tot het weer in de handen van het 'kleivolk' komt. Maar hun kracht ligt alleen in verbintenis met het ijzer ^{Dan.2:36-43}.

Het is niet moeilijk om een gelijkenis te zien tussen de klei en de steen die op het beeld valt en het vernietigt. Het is niet verkeerd voor de klei om te heersen. Maar wat heeft het te zoeken in een beeld wat de heerschappij van de *natiën* symboliseert? Welk recht heeft het om zich te mengen met het ijzeren verbond dat God trotseert en Zijn volk vertrapt? Hebben wij hier niet een aanwijzing van het geheim dat wij bestuderen? God wilde de natiën door hen regeren. Zij willen de natiën regeren zonder Hem.

Het zal ons enorm helpen om de zonde van Babylon te zien als wij haar vergelijken met de ware bruid, Jeruzalem.

Er is contrast op bijna alle punten. Niets kan meer tegenstrijdig zijn dan de beschrijving van deze twee vrouwen en de rol die zij spelen in de afsluitende tragedie van deze wereld. Eerst lijdt Jeruzalem en zwelgt Babylon in genot. Maar in de laatste fase worden de rollen omgedraaid. Jeruzalem regeert in gezegende pracht, maar Babylon is van de aarde verbannen.

Babylon en Jeruzalem

De twee steden die in de visioenen van de eindtijd voor ons te zien zijn, Jeruzalem en Babylon, worden allebei

gezien onder het beeld van een vrouw. Jeruzalem is de trouwe vrouw, Babylon de ontrouwe. Het contrast tussen hen is vreemd en onthutsend. Jeruzalem lijdt vanwege haar trouw aan Jahweh. Babylon geniet van alle luxe van het leven en trotse macht vanwege haar ontrouw.

Beide steden zijn moeders. Jeruzalem is het, dat de mannelijke zoon baart, die alle natiën zal regeren met een ijzeren staf. Of wij dit nu zien als Christus ^{Ps.2:9} of de overwinnaars erbij betrekken ^{Op.2:27}, het resultaat is: zij is de bron van de rechtvaardige heerschappij op aarde. En deze heerschappij zal niet worden gevestigd door de geleidelijke toename van verlichting en educatie. En niet door de evolutie van verbeterde regeringsvormen, niet door de opstapeling van rijkdom en macht. Maar door de tussenkomst van Gods Gezalfde en de destructie van de natiën. Het zal heerschappij van Zijn gerechtigheid zijn, afgedwongen door macht; maar het zal een overvloedige oogst van vrede en zegen voortbrengen.

Babylon is de moeder van de gruwelen van de aarde. De liefde voor geld, een wortel van al het kwaad, verleidt haar om alle smerige wegen van winst en corruptie te bewandelen. Het zou verbazen als wij wisten hoeveel georganiseerde misdaad met enorme winsten in handen is van mensen van het volk dat de natiën rechtvaardigheid zou moeten leren. Zij zijn de eersten en voornaamsten in elk plan dat winst belooft, ongeacht hoe wetteloos, gezien in het licht van hun heilige Schriften.

De aarde en haar volheid behoren de Heer toe en zullen door Hem worden gebruikt voor de zegen van de natiën en om hun lof op te wekken. Op dit moment is het grotendeels in de handen van de ontrouwe natie, om een vloek te zijn, niet alleen voor hen, maar ook voor alle andere natiën.

Beide vrouwen zijn gekroond. Jeruzalem draagt twaalf sterren in haar kroon, passend symbool voor de twaalf apostelen van het Lammetje, die op twaalf tronen zullen zitten in de dagen van haar macht ^{Mat.19:28}. Maar het voorhoofd van Babylon zal getooid zijn met lasterlijke namen. Sinds hun verstrooiing is de naam van God gelasterd om hun lot ^{Rom.2:24}. Nu echter wordt hun macht uitgeoefend op manieren die de autoriteit van Jahweh ontkennen en trotseren.

Maar hoe anders is dan hun lot! Jeruzalem, opgejaagd en gehaat door de hele wereld, wordt de vreugde van de hele aarde. Babylon, vertroeteld en verwend, wordt tot spot en aanfluiting. Wat een wonderbaarlijke demonstratie van de wegen van God zien wij in deze laatste afval van Zijn volk! Eens zochten zij gerechtigheid, maar niet naar de Bron. Zij volhardden die door eigen werken te willen bereiken en verwierpen de rechtvaardigheid door geloof.

Nu willen zij zegen op dezelfde manier hebben. In hun ongeduld willen zij niet wachten tot Zijn tijd is gekomen om hen te zegenen. In hun wantrouwen willen zij het niet uit Zijn hand ontvangen. En zo, juist als geluk zeker en permanent lijkt, verandert het in verdriet, diepe ellende. Waarom? Zij zochten die niet door geloof ^{Rom.9:30-32}.

Beide steden zijn bekleed, de ene met de zon, het symbool van hemelse macht en overvloed, de bron van alle aardse voorzieningen. De andere met schatten van onderaf, product van menselijk zwoegen en ploeteren. Het goud en de edelstenen komen uit de donkere ingewanden van de aarde; de parels uit de diepten van de oceaan. Dit waren slechts versieringen van haar koninklijke gewaden, die een gezag suggereerden dat aards en oppervlakkig is.

Maar zie Jeruzalem! Haar kleed straalt als de zon. Zij

is gekleed zoals past bij het koninkrijk van de hemelen. Haar goedgunstige macht verspreidt zegen in haar spoor. Maar bovenal, het is de kracht van God, niet van mensen.

Beide steden worden verheven boven de machten van het kwaad: Babylon wordt gedragen door het wilde beest. Jeruzalem heeft de maan onder haar voeten. Wat een tegenstelling! Babylon, wordt ondersteund en gedragen, afhankelijk van het wilde beest dat Jeruzalem vervolgt. Maar Jeruzalem kan, ondanks tijdelijke beproevingen, in geloof uitzien naar de tijd dat het beest wordt gedood, de draak wordt geketend. Alle machten van de duisternis, treffend gesymboliseerd door de maan onder haar voeten, zullen worden vernederd. Babylon heerst korte tijd, terwijl zij rust in de armen van de vijanden van Jahweh en Zijn volk. Jeruzalems dag zal duizend jaar duren, triomferend over alle machten van de nacht.

Beide steden lijden: Babylon wordt verscheurd door het beest dat haar ophief en steunde. Jeruzalem wordt vervolgd door de draak waardoor het beest werd bezeten. Maar God grijpt in voor Jeruzalem en helpt haar door de beproeving heen. Hij richt Babylon door middel van de tien hoorns waarop zij vertrouwde.

DE ONDERGANG VAN BABYLON

Wiens hart werd niet geraakt door de snelle opvolging van gebeurtenissen die de Joden terugvoerde naar hun oude plek te midden van al de natiën? Wie vraagt zich niet af waarom God ons nog steeds hier doet zijn, terwijl Hij kennelijk het gordijn optrekt voor het volgende bedrijf van de tragedie op aarde? Staat de lang stilgevallen klok van de profetie niet op het punt om het uur van gericht te slaan? En: gericht is niet voor ons. Redding door *geloof* vraagt om niets anders dan genade.

Veel snelle, grote omwentelingen in de wereld vonden en vinden plaats. Maar dat zou onze aandacht niet mogen afleiden van het volk, dat middelpunt van het wereldtoneel is geworden. Israël zal de geschiedenis van de mensheid domineren in de komende eonen. Israël is sinds 1948 een soevereine staat. Het mag misschien de kleinste lijken in de ogen van mensen. Maar voor gezalfde ogen is het een teken dat God op het punt staat het menselijk bestuur over te nemen en over te dragen aan Hem, Die het rechtens toekomt. En Hij zal de zaken van de aarde besturen door het verachte, lang onderdrukte volk.

Het thema Israëls herstel is mooi, maar wij mogen niet vergeten dat het geheimenis van Babylon zich richt op de ondergang van Israël. Dat is het tegenovergestelde van de dag van haar terugkeer in Jahweh's gunst. Voordat de getrouwen in Israël het koninkrijk binnengaan, gaan zij door veel beproevingen. Zij zullen steeds in conflict met de natiën zijn. Na de openingshoofdstukken is Daniël bijna volledig gericht op dit aspect van de geschiedenis van Israël. Het gaat om de periode die nog voor ons ligt. Door alles heen triomfeert zij. Want een handvol Joden met

Jahweh is veel sterker dan de wereld, zelfs wanneer die gesteund wordt satans legers.

Maar het tegenovergestelde hiervan is de geschiedenis van Babylon. De beloften van Jahweh verachtend, keren zij Jeruzalem, met al haar heilige associaties, de rug toe. Zij laten een magnifieke wereldstad bouwen³⁸ op de vlaktes van Sinear. Het succes van dit project zal alle verwachtingen overtreffen. Het zou inderdaad lijken alsof de orthodoxe ijveraars van Jeruzalem ongelijk hadden. Want alle aardse zegeningen die door de profeten aan de getrouwen waren beloofd, lijken dan hun weg naar Babylon te vinden, niet naar Jeruzalem.

Het zal dan lijken alsof de duizend jaren inderdaad zijn aangebroken, want de rijkdom van de natiën zal naar hen toe stromen als een rivier. Niets wat hun ziel verlangt zal hen worden onthouden. Zelfs de beloofde overheersing over de natiën is hun deel, want de macht van rijkdom is net zo krachtig als politieke macht.

Wat is verleidelijker voor het Joodse hart dan Babylon! In plaats van verschoppeling te zijn onder de natiën, toen zij zelden de burgerrechten kregen die wel aan anderen toegekend werden, toen zij object van spot en haat waren, worden zij nu door de wereld benijd en dicteren zij de politiek van veel landen. Niets wat deze wereld te bieden heeft, is te goed voor de superrijken van Babylon.

Zo, op het hoogtepunt van haar weelde en macht, wordt zij voor het eerst gezien door Johannes. Geen wonder dat hij zich zeer verbaasde. De voorspoed van goddelozen is altijd bron om perplex van te staan. Maar hoe, ondanks alles wat de profeten voorspelden, een stad als Babylon

³⁸ Nu, in 2025, is deze stad in Irak al behoorlijk uitgebouwd.

zou kunnen bloeien, leek onbegrijpelijk. En het was inderdaad een geheim wat de profeten niet onthulden.

Maar gezien in het licht van de profetie, is de triomf van de wetteloze inderdaad zeer kort. De opkomst en heerschappij van Babylon beslaat wellicht een periode van zeventig jaar, veertig jaar, of slechts zeven jaren (de laatste jaarweek van Daniël 9:24-27). Maar ook de langste van deze drie periodes is niets vergeleken met de regering van de getrouwen. Dat zal niet alleen duizend jaar zijn, maar zeer zeker vele duizenden jaren op de nieuwe aarde.

Laten wij ons dan losmaken van het zicht op de kortdurende weelde van Babylon en laten wij de gerichten nagaan die aan het einde op haar komen. De laatste catastrofe die haar van het aangezicht van de aarde wegvaagt, zal plotseling gebeuren. Toch lijkt er een goede reden te zijn om te geloven dat deze werd voorafgegaan door andere 'bezoeken' (gerichten) die de periode van haar vernietiging verlengden. Zowel de natuur als de mensen keren zich tegen haar voordat God een einde maakt aan haar miserabele bestaan.

Het opdrogen van de Eufraat

De eerste aanwijzing van verwoesting komt onder de zesde schaal, uitgegoten over de grote rivier de Eufraat. Het doel hiervan is: de weg voor de koningen van het oosten voorbereiden, zodat de natiën hun legers kunnen verzamelen bij Armageddon. Maar bij enig nadenken wordt duidelijk wat een ramp dit zal zijn voor de gouden stad. Het hele leven van een oosterse stad hangt af van haar watertoevoer. Bovendien werd de handel van Babylon ook via deze rivier uitgevoerd. Het opdrogen van de Eufraat zal hun handel stopzetten, hun tuinen verdorren, en zal een

zodanig lijden introduceren, dat alleen degenen die leven onder een genadeloze zuidelijke zon in een droog klimaat dat kunnen begrijpen.

De tien koningen

In figuurlijke taal zullen de tien koningen "haar vlees eten" en haar "met vuur verbranden." De dubbele ondergang lijkt twee dingen te betekenen: haar totale vernietiging door vuur, maar op de een of andere manier feesten de natiën op en over haar rijkdom voor zij ondergaat. Mogelijk zijn deze tien hoorns de militaire machten van de grote westerse confederatie. De Joden die zich in Babylon vestigen, vergaarden hun enorme rijkdom in hoge mate van deze natiën door de rente op hun nationale schulden. Dat ziende is het niet moeilijk om te concluderen, dat die natiën, figuurlijk "haar vlees eten" voordat zij haar "met vuur verbranden". Anders gezegd: zij zullen niet alleen weigeren nog langer rente te betalen. Maar zij zullen de stad plunderen van haar onrechtmatig verkregen rijkdom voordat zij het vuur aansteken.

De grote aardbeving

De laatste vernietiging wordt grafisch beschreven door de machtige boodschapper die een enorme steen oppakt, als een molensteen, en deze in de zee werpt. En hij zegt: *Zo zal Babylon, de grote stad, worden neergehaald, en zij zal nooit meer worden gevonden.* Deze laatste catastrofe, die de loopbaan van Babylon beëindigt, vindt plaats onder de zevende schaal. Dat is de grootste aardbeving ooit in de geschiedenis van de mensheid. De steden van de natiën zullen vallen. En zo wordt aan het grote Babylon de beker van de grimmigheid van Gods verontwaardiging gegeven.

Voor een moderne stad is niets zo verwoestend als een zware aardbeving. De schrijver (A.E.K.) bevond zich niet ver van San Francisco toen, in een paar ogenblikken, een uitgestrekte metropool veranderde in een brandende massa wrakstukken. Toen het vreselijke nieuws kwam, maakte dit grote indruk op mij. Er was veel opschepperij geweest over de grote wolkenkrabbers, de massieve structuren van beton die waren gebouwd om de elementen te trotseren en de loop van de tijd te trotseren. Maar één trilling van de dunne aardkorst was genoeg om de sterkste te verwoesten. Het meest vernietigende kenmerk van de moderne stad is het systeem van elektrische bedrading. Bij een aardbeving wordt elektrische stroom een vernietigingsmiddel wanneer de draden vallen, elkaar raken en verstrikt raken. Brand ontstaat overal, en in de angst en verwarring van vallende structuren, tegenover gebroken waterleidingen, slaan de vlammen om zich heen totdat de stad een hoop asresten is.

Dit is het tafereel dat te zien zal zijn in "de steden van de natiën" wanneer de aarde beeft als nooit tevoren. En zo vaagt God het verdorven Babylon weg van de aardbodem.

Aardbeving is bij uitstek een gericht van God. Brand kan door mensen aangestoken worden, maar wanneer de vaste grond onder iemands voeten begint te schudden en deint, beseft men in grote huivering de aanwezigheid van Iemand groter dan de mens. Hij kan alleen zulke machtige massa's in beweging zetten.

Het is alsof God jaloers is dat niemand zou denken dat Babylon viel door honger of door de handen van haar verraderlijke vrienden, maar dat ieder weet dat zij het verdiende loon kreeg uit de hand van de God die zij had verliet en verwierp. Sterk is de Heer God die haar richt!

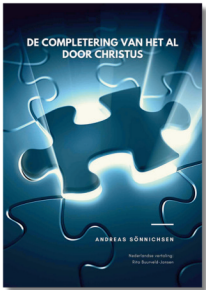
Meer publicaties van Stichting Da-ath
(Gratis bestellen: gorterd@protonmail.com):

De uitgeroepen gemeente: Lichaam én bruid? - *Date Gorter*

Efeziërs 5:22-33 vergelijkt de gemeente met de gehuwde vrouw. Zijn wij als gelovigen nu óók de bruid? De geestelijke band van God met Israël wordt in de Schrift als huwelijk beschreven. In Efeze 5 zien we *lichaam* als beeld. Een gehuwde man en vrouw worden één vlees, één lichaam, 1 Kor.6:16. Maar zij doen veel afzonderlijk van elkaar. Zij zijn één en laten zo de eenheid van Christus en Zijn lichaam zien. *Israël*, als *bruid* van Jahweh, staat in een andere betrekking tot Hem.

De completering van het al door Christus - *Andreas Sönnichsen*

In dit machtige woord wordt onthuld, dat wij compleet gemaakt worden tot het volledige complement van God, Efeziërs 3:19.

Dat wij echt de onschatbare waarde van dit kostbare woord mogen beseffen! Want het voorziet in alles, en is volledig toereikend, zoals God Zelf!

De zogenaamde engelenwereld - *A.E. Knoch*

De Griekse noch de Hebreeuwse taal heeft een woord, dat aangeeft wat wij ons vandaag bij 'engel' voorstellen. Als het woord *aggelos* overal waar het voorkomt met 'engel' vertaald was, dan hadden wij de bedoeling ervan kunnen verstaan. Maar helaas is het alleen waar de traditie dat verlangt, zo vertaald. Dit is een duidelijk voorbeeld hoe discordante vertalingen de waarheid voor ons kunnen verduisteren in plaats van dat ze die laten zien.

Wie gaan mee bij de opname? - *Date Gorter*

Wanneer de Heer neerdaalt en de Zijnen roept: wie zullen Hem dan ontmoeten in de lucht? 1 Thessalonicenzen 4:13-18

De bazuin van God is een genademoment. Misschien onbewust en onbedoeld, willen wij daar toch op één of andere manier een voorwaarde aan vastkoppelen.

Leven in verwachting van Zijn komst - *Dieter Landersheim*

Tot onze heerlijkheid behoort, dat wij in Christus Jezus met iedere geestelijke zegen te midden van de op-hemelse schepselen gezegend zijn, Efeziërs 1:3.

En dat wij in de geest te midden van de op-hemelsen gezet zijn, Efeziërs 2:6,7.

Hij komt! Wij mogen leven in verwachting van die grote dag.

Jezus Christus, de Gekruisigde - *Dieter Landersheim*

Wie zijn de vijanden van het kruis van Christus?

Voor eigen gerechtigheid is bij God geen ruimte. Als wij onszelf gerechtigheid toekennen, verachten wij het kruis van Christus, dat ons Gods gerechtigheid gaf, door het geloof van Jezus Christus.

Het woord van de verzoening - *Date Gorter*

De verdeeldheid bij de Korinthiërs was ontkenning van de geestelijke eenheid. Daarover spreekt Paulus in 1 Korinthiërs 12. Hij benadrukt dat het één lichaam is, met één geest en dat is niet voor niets. Zijn houding – een voorbeeld voor ons – was verzoenend, altijd, ook al werden zijn woorden en daden verkeerd begrepen!

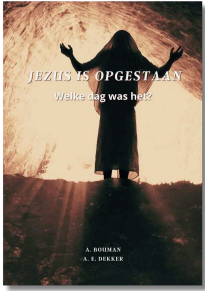
Hemel en hel, wat leert Jezus daarover? - *A. E. Knoch*

Jezus zei tegen Nicodemus: *Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als iemand niet wederom geboren wordt kan hij het koninkrijk van God niet zien*, Johannes 3:3. En Jezus zegt van mensen die verloren gaan: ... *waar hun worm niet sterft, het vuur niet uitgeblust wordt*, Markus 9:44.

Deze brochure geeft antwoord uit de Bijbel op de indringende vragen. Hoe kan God sterven van ongelovigen aanzien?

Jesus is opgestaan, welke dag was het? - A. Bouman, A. E. Dekker

Deze brochure geeft antwoord op de vraag wanneer de Heer Jezus exact opgewekt werd door de heerlijkheid van de Vader. Was het op -wat wij kennen als- de zondag? Of een andere dag? Nauwgezet is iedere uitdrukking en elk woord dat van belang is, onderzocht. Het resultaat is voor u als gelovige wellicht verbijsterend.

Vergeving van zonden of rechtvaardiging? - Frank Goldammer

Jakob en Esau - Elmar Frey

Ik ben blij dat mijn zonden zijn vergeven omdat Jezus aan het kruis voor mij stierf!, zeggen veel christenen. En rechtvaardiging dan? Het verschil is groter dan u denkt.

Ik heb gekozen voor Jezus en ik ben gered! Dat hoor je gelovigen zeggen. Jakob en Esau, u leest in Genesis en Romeinen 9 over deze tweeling. Het gaat om (uit)kiezen. Wie doet wat? Wanneer? Gods woord geeft uitsluitel!

Schepping van de mens, Gods waagstuk? - Ludwig Wolf

Waagde God het met de schepping van de mens? Zou de mens iets kunnen wat God niet voorzag? Kon de mens zo uit de hand van God weglopen dat er geen redden meer aan is?

Op deze en meer vragen komt antwoord in deze brochure, uit Gods woord. Het geeft vrede en rust in het hart, wanneer we beseffen Wie Hij is.

Psalm 139, vertaling en commentaar - Alfred E. Dekker

In Psalm 139 laat God via David weten dat God ons door en door kent; kende zelfs ons embryo. Ieder mens is voor God een open boek. Het maakt niet uit bij welk je hoort, wat je gelooft, in welke tijd je leeft en hoe je je gedraagt. Uiteindelijk zal álle knie voor Hem buigen en álle tong van harte belijden: Heer is Jezus Christus, tot eer van God, de Vader! Na lezing van deze psalm zal niemand dit nog kunnen betwijfelen.

Begrijp je wat je leest? - Werner Prolingheuer

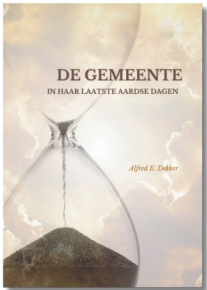
In Handelingen 8 lees je dat een Ethiopisch machthebber van de koningin Candacé, de schatkist-bewaarder, te Jeruzalem kwam om daar de God van Israël te aanbidden. Op de terugweg las hij uit een gekochte Schriftrol. Deze invloedrijke ‘kamerling’ was eerlijk genoeg om te erkennen, dat hij zonder leiding de betekenis van het gedeelte (hij las in Jesaja 53) niet kon begrijpen. Zijn wij altijd zeker, dat wij alles correct verstaan?

Vloek van Cham? - Alfred E. Dekker

Bij de herdenking van de afschaffing van de slavernij onder de noemer Ketikoti is nu algemeen duidelijk geworden, dat de ‘vloek van Cham’ gebruikt is om een onafzienbare menigte medemensen eeuwenlang tot handelswaar te vernederen en beestachtig te behandelen. Wat alles des te vreselijker maakt, is dat de ‘vloek van Cham’ als zodanig niet in de Schrift voorkomt, maar op een klinkklare leugen berust. Hoe de vork dan wél aan de steel zit, probeert deze brochure te verhelderen.

De Gemeente in haar laatste aardse dagen - Alfred E. Dekker

Wie van ons het nieuws leest, ziet en hoort over alles wat er in de wereld gaande is, zal zich vast wel eens afvragen: hoelang nog? En wat staat ons allemaal te wachten, voordat alle leden van de uitgeroepen gemeente van de aarde weggerukt worden? Wij zien de toenemende chaos, rampspoed en misdadigheid in de wereld. Maar ook al zou het allemaal rozengeur en maneschijn zijn – wie zou niet voor altijd samen met onze Heer en Redder willen zijn? Wat hierna uiteengezet wordt, dient tot troost en bemoediging, vooral voor wankelmoedigen.

De wil van God & de wil van mensen - A.E. Knoch

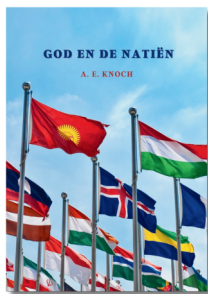
Heeft de mens een ‘vrije wil’? Als mensen tegen de wil van God ingaan, zoals we iedere dag zien, kan God dan Zijn doel bereiken? Wat de broers met Jozef deden, was vreselijk. Je broer verkopen! Hoe kijk je daarnaar? *Laat Mijn volk gaan!* zei God tegen Farao. Die wilde dat niet. Hoe handelde God? De wil van de mensenmenigte voor Jezus was: *kruisig Hem!* Die wil werd doorgezet, was dat het dwarsbomen van Gods plan? Of paste dat naadloos in Gods bedoeling? En als alles uit God is, waarom zou je dan volgens Gods woord leven?

De doop - A.E. Knoch

De doop? Die is altijd omstreken binnen de christenheid. Volwassenen dopen? Kinderen besprenkelen? Hoe dopen? In welke Naam? Wanneer gebeurde dat? Wat is het effect van de waterdoop? Doet het iets, bewerkt het wat? Word je er een betere gelovige door? Allemaal vragen, die steeds weer tot -soms verhitte- discussies leiden. Deze vragen zijn ook belangrijk: Waarin ben je gedoopt? De zee? De wolk? Water? Geest? Wat reinigt en wat niet? Wat is eigenlijk de ene doop (Efeziërs 4:5)? Antwoorden komen uit de Schrift in deze bijzondere studie over dit onderwerp.

God en de natiën - A.E. Knoch

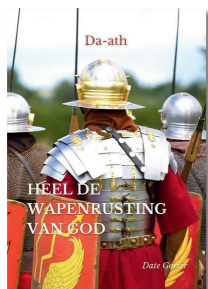
Hoe gaat God met de natiën om? Waarom zijn er eigenlijk natiën? Israël is Gods volk, en Hij heeft een heel speciaal plan met hen. Zij zullen de natiën leiden op aarde, als hun Messias er is. Maar in deze tijd lijkt de chaos alleen maar toe te nemen. Waar zal dat toe leiden? In deze uitgave leest u de overwegingen uit Gods woord, die antwoorden geven. U zult als serieus bijbellezer daarover verbaasd staan!

Twee herderlijke Psalmen - Alfred E. Dekker

Het beeld van herder en kudde heeft al eeuwenlang gelovigen aangesproken. In beginsel is het een beeld dat op God en Israël slaat en niet op gelovigen die in Christus Jezus zijn. Waarom dan toch de “herderspsalmen” 23 en 100? Omdat veel kostbaarheden in Gods schatkamer voor Israël ook voor de natiën buiten Israël van grote waarde zijn. Juist die schatten laten Gods karakter en bovenal Zijn liefde zien. Zouden wij jaloers op Israël zijn? Nee, zoals blijkt uit vergelijking van de aardse schatten voor Israël met die van Paulus’ evangelie. Lees dit, en verwonder u over Gods liefde!

Heel de wapenrusting van God - Date Gorter

Heel de wapenrusting van God aandoen is noodzakelijk voor elk lid van het lichaam van Christus.

Deze uitgave geeft antwoord op: waarom aandoen?

Tevens leest u hierin een nadere toelichting op de zeven onderdelen, zoals die te vinden zijn in Efeziërs 6:10-20.

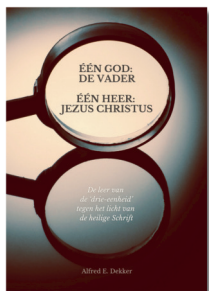
Het gebed van geloof - *Hermann H. Rocke*

Tot Wie richten wij ons *gebed*?
Wat gebeurt er morgen in ons leven? In de wereld? Israël?
Kunnen wij God 'verbidden'?

Gebed is het meest wezenlijke voor een gelovige. Gods woord is essentieel als het om gebed gaat. Daarin is groei en inzicht nodig. In deze brochure leest u over hoe, wat en wanneer we kunnen bidden. Wat is een waar *gebed van geloof*? Gods woord geeft antwoorden!

Één God: de Vader; Één Heer: Jezus Christus - *Alfred E. Dekker*

In de heilige Schrift is niets terug te vinden over God Die een 'drie-eenheid' zou vormen. Niettemin is deze leer al vroeg in het christendom opgedoken en wordt zij tot heden toe aan gelovigen onderwezen. In deze uitgave leest u in deel 1 over de lange geschiedenis van deze leer, afgesloten in deel 2 met wat door God Zelf in Zijn woord ons over Zichzelf, Zijn Zoon en de heilige geest onthuld heeft.

Het koninkrijk in het oude testament - *Vladimir Gelesnoff*

Wat is het koninkrijk van de hemelen?

De grote hoeveelheid antwoorden op deze vraag levert verwarring op. Het is goed, voor de uitleg om elke zin, ieder woord in de Schriften uit te leggen vanuit het gebruik in andere tekstverbanden van de Bijbel. Door dat principe te volgen, komt naar voren, dat: het koninkrijk van de hemelen gebaseerd is op de profeet Daniël.

Geestelijke gaven voor vandaag? - *A. E. Knoch*

Geestelijke gaven vandaag? Hoe zit het daarmee? Het 'spreken in tongen'? Lichamelijke genezing? Onder gelovigen wordt daar veel over gesproken. Waren deze 'gaven' of inwerkingen van de geest alleen voor toen, voor Israël en de gelovigen? Of gelden deze gaven nu nog steeds, voor alle gelovigen? Deze brochure behandelt deze vragen, en geeft antwoord uit de Schrift. De brieven van Paulus blijken meer licht op dit alles te werpen dan wij misschien denken.

Reuzen of niet? - Alfred E. Dekker

Deze uitgave gaat over de geschiedenis van de nephilim en repaïm. Zij is een van de zeer vele voorbeelden van de onstuitbare wijze waarop God, de Vader, toewerkt naar de geboorte van onze Heer en Redder Jezus Christus. Hij is de scharlaken draad die van Genesis 1:1 tot en met Openbaring 22:20 door de heilige Schrift loopt. Het gaat allemaal om Hem in Wie het al geschapen is, in Wie het al zijn samenhang heeft, Die het beeld van de onzichtbare God is, de Eerstgeborene van heel de schepping (Colossenzen 1:15-17).

Wat is het geheimenis van Babylon? In de loop van de voorbije eeuwen is dat uitgelegd als: een systeem, een religieuze stroming, de RK kerk, et cetera. Deze uitgebreide brochure, als een naslagwerk te gebruiken, geeft het Bijbelse antwoord op deze vraag. De Schrift zelf aan het woord laten is altijd het beste. De schrijver doet dat: hij laat God Zelf aan het woord. Dat vraagt van ons simpelweg geloof in de uitspraken van God. Verwonder u met Johannes over het geheimenis Babylon.

Stichting Da-ath, da-ath.nl

ISSN 2772-8811

